AGHATA CHRISTIE

AGHATA CHRISTIE

A TREIA FATA

NOREI BLACKBORROW

CAPITOLUL I

Hercule Poirot servea micul dejun. În mâna dreaptă avea o ceaşcă cu ciocolată aburindă. Totdeauna era mare amator de dulciuri. Ciocolata o însoţea cu o brioşă. Aceasta se potrivea cu ciocolata. El încuviinţă cu capul. Brioşa era de la al patrulea magazin la care încercase. De fapt, era o patiserie daneză, însă infinit superioară celei aşa-numite fran-ceză de alături, care nu reprezenta nimic altceva decât o înşelătorie.

Era mulţumit de arta culinară. Îşi împăcase stomacul. Şi sufletul îi era împăcat, poate într-o măsură prea mare. Tocmai îşi terminase magnum opus, o analiză a marilor scriitori de ficţiune poliţistă, îndrăznise să vorbească caustic despre Edgar Allan Poe, îşi exprimase nemulţumirea faţă de lipsa de metodă sau ordine în eufuziunea romantică a lui Wilkie Collins ridicase în slava cerului doi autori americani, care erau practic necunoscuţi, cinstise cum se cuvine, în diferite alte feluri, ceea ce era de apreciat şi s-a abţinut serios acolo unde a considerat că nu e cazul. A văzut volumul tipărit, a privit rezultatele şi, afară de un număr într-adevăr incredibil de greşeli de tipar, a hotărât că este bun. S-a bucurat de această izbândă literară, a avut la dispoziţie o vastă bibliografie pe care a trebuit s-o citească, fiind straşnic de nemulţumit în timp ce zvârlea câte o carte pe podea (deşi, totdeauna îşi amintea s-o ridice, s-o culeagă de pe jos şi s-o pună cu grijă în coşul de hârtii) şi dând din cap aprobator în rarele ocazii când astfel de preţuire era justificată.

Şi acum? Trebuia să aibă un răgaz plăcut de destindere, foarte necesar, după munca sa intelectuală. Dar cineva nu se poate odihni pe veci, are să treacă mai departe, la următorul lucru. Din nefericire, nu avea idee care ar putea fi acesta. Vreo nouă realizare literară? Se gândi că nu. Să faci un lucru bine, apoi să-l părăseşti. Acesta era principiul său. Ca să spunem adevărul, era plictisit. Toată activitatea spirituală pe care şi-a îngăduit-o fusese prea mult. Îl deprinsese cu obiceiuri proaste, îl făcuse agitat.

Supărător! Îşi scutură capul şi mai luă o înghiţitură de ciocolată.

Uşa se deschise şi servitorul său experimentat, George, intră. Avea o atitudine respectuoasă şi părea că-şi cere scuze. Tuşi şi murmură:

— A venit – făcu o pauză – o… o tânără lady. Poirot îl privi cu surprindere şi uşor dezgust.

— La această oră nu doresc să văd pe nimeni, spuse el cu reproş.

— Nu, sir! A fost repede de acord George. Stăpânul şi servitorul se uitară unul la altul. Uneori, legătura dintre ei se stabilea foarte greu. Din in-flexiune sau aluzie, ori dintr-o anumită alegere de cuvinte, George putea să-şi dea seama că exista ceva ce ar trebui să fie scos la iveală, dacă se punea întrebarea potrivită. Poirot socoti că, în acest caz întrebarea nimerită ar putea fi:

— Este frumoasă această tânără lady? Accentua întrebarea cu grijă.

— După mine – nu, sir, dar gusturile nu se discută. Poirot luă în considerare acest răpuns. Îşi aminti mica pauză, pe care a făcut-o George înainte de expresia – tânără lady. George era un delicat registrator social. El nu fusese sigur de starea socială a vizitatoarei, dar îi dăduse ei privilegiul îndoielii.

— Crezi că este, mai degrabă, o tânără lady, decât, să spunem, o tânără persoană?

— Aşa, cred, sir, deşi… Nu este întotdeauna uşor să realizezi diferenţa în ziua de azi, vorbi George, cu un sincer regret.

— Avea un motiv de a dori să mă vadă?

— A zis – George pronunţă cu o oarecare lipsă de tragere de inimă, cerându-şi scuze pentru ea înainte, chipurile – că ar vrea să vă consulte în legătură cu o crimă, pe care poate a săvârşit-o ea!

Hercule Poirot făcu ochii mari. Sprâncenele i se ridicară.

— Poate a săvârşit-o? Nu ştie?

— Asta e ceea ce a spus, sir.

— Nesatisfăcător, dar posibil interesant, zise Poirot.

— Poate a fost o glumă, sir, rosti George, şovăielnic.

— Orice este posibil, presupun – încuviinţă Poirot – dar cineva cu greu ar crede. Îşi ridică ceaşca. Pofteşte-o înăuntru peste cinci minute.

— Da, sir. George se retrase.

Poirot termină ultima înghiţitură de ciocolată. Dădu la o parte ceaşca şi se ridică în picioare. Merse până la sobă şi-şi aranjă mustaţa, cu grijă, în faţa oglinzii de deasupra şemineului. Mulţumit, se întoarse la fotoliul său şi aşteptă sosirea vizitatoarei. Nu ştia exact la ce să se aştepte…

Trăgea nădejde la ceva mai aproape de propria sa apreciere referitoare la atracţia feminină. Îi veni în minte expresia învechită „frumuseţea în mizerie”! De aceea, fu dezamăgit când se întoarse George, însoţind pe musafiră. Făcu un semn cu capul să intre şi oftă. Nici vorbă de frumuseţe – şi nici de mizerie vizibilă. Trăsătura distinctivă părea să fie mai degrabă o blândă nedumerire.

„Da de unde! Se gândi Poirot cu dezgust.” Fetele astea! Ce nu încearcă să facă pentru ele însele? Bine machiată, îmbrăcată cu gust, părul aranjat de un coafor maestru, atunci, da, ea ar putea să întâlnească pe cineva. Dar acum!”

Vizitatoarea sa era o tânără de vreo douăzeci şi ceva de ani. Un păr lung, ciufulit, de o culoare nedefinită, i se revărsa în voie pe umeri. Ochii ei, mari, de o culoare

albastru-verzui, aveau o expresie absentă. Purta ceea ce se presupunea a fi îmbrăcăminte deosebită a generaţiei sale: cizme din piele neagră cu carâmb înalt, ciorapi de lână cu ajur alb de o curăţenie îndoielnică, o fustă scurtă şi un pulover de lână groasă, lung şi neîngrijit. Oricine de vârsta şi din generaţia lui Poirot ar fi avut o singură dorinţă – să arunce fata într-o baie, îndată ce e posibil. Adesea a simţit o asemenea reacţie, plimbându-se pe străzi. Erau sute de fete cu exact aceeaşi înfăţişare. Toate arătau murdare. Şi, totuşi – o contradicţie în termeni – aceasta avea înfăţişarea de parcă de curând a fost scufundată şi scoasă dintr-un râu. „Astfel de fete, cugetă el, poate că nu sunt cu adevărat murdare. Ele, pur şi simplu, au o mare grijă şi se străduiesc să arate aşa.”

Se ridică afişând politeţea-i obişnuită, îi strânse mâna şi trase un scaun spre ea.

— Aţi cerut să mă vedeţi, mademoiselle? Luaţi loc, vă rog.

— Oh, suspină fata cu o voce stinsă. Se uita fix la el.

— Ei, bien? Întrebă Poirot. Ea ezită.

— Cred că aş prefera să stau în picioare. Ochii mari continuau să privească ţintă, cu un aer de îndoială.

— Cum doriţi! Poirot îşi reluă locul şi o cercetă. Aştepta. Fata îşi târşâi picioarele. Se uită în jos la ele, apoi, din nou, la Poirot.

— Dumneavoastră… Dumneavoastră sunteţi Hercule Poirot?

— Desigur! În ce fel vă pot fi de folos?

— Oh, păi, este destul de greu. Aşa cred Poirot simţi că fata s-ar putea să aibă nevoie de un mic sprijin. Spuse, cu dorinţa de a o ajuta:

— Servitorul mi-a spus că vreţi să mă consultaţi, deoarece credeţi că… „poate aţi săvârşit o crimă”. E corect?

Fata înclină din cap, aprobator.

— Aşa e!

— Fireşte că asta nu este o chestiune care să admită vreun dubiu. Dumneavoastră, singură, trebuie să ştiţi dacă aţi

comis vreo crimă.
— Ei bine, nu prea ştiu cum să vă spun. Aşa cred!
— Haide, acum, o îndemnă Poirot cu blândeţe. Aşează-te. Relaxează-ţi muşchii. Povesteşte-mi totul cum s-a întâmplat.
— Nu cred… Oh, vai, nu ştiu cum. Vedeţi, totul este atât de greu. Eu m-am… Eu, m-am răzgândit! Nu vreau să fiu prost crescută… Dar, cred că ar fi mai bine să plec.
— Ei, hai. Curaj.
— Nu, nu pot. M-am gândit că trebuie să vin şi… Şi să vă rog, ce ar trebui să fac?! Dar, nu pot, înţelegeţi! Totul e aşa de diferit, de…
— De ce?
— Îmi pare extrem de rău şi, într-adevăr, nu vreau să fiu prost crescută, dar…
Ea scoase un suspin adânc, se uită la Poirot, îşi întoarse privirea şi, subit, izbucni:
— Sunteţi prea în vârstă! Nimeni nu mi-a spus că sunteţi atât de bătrân! Cu adevărat, nu vreau să fiu prost crescută, dar asta e. Dumneavoastră sunteţi prea bătrân. Îmi pare foarte rău, fireşte.
Se întoarse brusc şi ieşi, încurcată, din cameră, mai degrabă ca un fluture în lumina lămpii.
Poirot, cu gura căscată, auzi clopoţelul uşii de la intrare. Exclamă:
— Nom d'un nom d'un nom…

CAPITOLUL II

Sună telefonul. Hercule Poirot nu-şi dădu, pe deplin, seama de acest fapt.
Telefonul zbârnâi, iarăşi, strident şi insistent.
George intră în cameră şi păşi spre el, întorcând o privire întrebătoare către Poirot.
Poirot gesticula cu mâna.
— Lasă-l!
— Spuse el.
George se supuse, părăsind camera. Telefonul continuă să sune. Zgomotul strident şi iritant persistă. Brusc, se opri.

După un minut sau două, însă, telefonul începu să sune iarăşi.

— Ah, Doamne! Asta trebuie să fie o femeie – sigur e o femeie!

Oftă, se ridică în picioare şi veni la aparat. Ridică receptorul.

— Alo, zise el.

— Dumneata eşti… Eşti Monsieur Poirot?

— Eu în persoană!

— Sunt Mrs. Oliver. Vocea ta sună altfel. Nu te-am recunoscut la început.

— Bonjour, madame.

— Te simţi bine, sper?!

— O, da, foarte bine! Vocea Ariadnei Oliver se auzea cu accentele ei vesele, obişnuite. Renumita scriitoare de romane poliţiste şi Hercule Poirot erau în relaţii prieteneşti.

— Este, poate, prea devreme să te sun, dar vreau să te rog să-mi faci un serviciu.

— Da?

— E vorba de dineul anual al Clubului autorilor noştri poliţişti… Mă întreb dacă ai vrea să participi şi să fii anul acesta preşedintele nostru de onoare?!

— Când are loc?

— Luna viitoare – pe douăzeci şi trei. În telefon se auzi un oftat adânc.

— Vai! Sunt prea bătrân.

— Prea bătrân? Ce Dumnezeu vrei să zici? Nu eşti deloc bătrân.

— Crezi că nu sunt?

— Fireşte că nu. Vei fi minunat. Poţi să ne povesteşti o mulţime de istorii drăguţe despre crime adevărate.

— Şi cine mă va asculta?

— Toată lumea! Ei – Monsieur Poirot, este vreo problemă? S-a întâmplat ceva? Pari tulburat…

— Da, sunt tulburat. Starea mea de spirit – ei, bine, n-are importanţă.

— Dar, povesteşte-mi…
— De ce aş face caz?
— De ce nu?! Mai bine, ai veni şi mi-ai povesti totul. Când poţi veni? În după-amiaza asta? Vino să bem un ceai.
— După-amiaza nu beau ceai.
— Atunci, poate, o cafea.
— După-amiaza nu beau, de obicei, cafea.
— Ciocolată?! Cu frişcă deasupra?! Sau o tizană. Îmi place să sorb o tizană pe îndelete. Sau limonadă. Sau oranjadă. Sau ţi-ar plăcea cafea decofeinizată, dacă pot s-o procur…
— Ah, ça, non, par exemple! E nesuferită.
— Unul din acele siropuri care îţi place atât de mult. Ştii, mai am jumătate dintr-o sticlă de Ribena în bufet.
— Ce-i Ribena?
— Sirop de coacăze negre.
— Bineînţeles că l-a adus cineva! Dumneata, fireşte că-l încerci cu mine, madame! Sunt mişcat de grija ce mi-o porţi! Voi accepta, cu plăcere, să beau o ceaşcă de ciocolată în această după-amiază.
— Bine. Şi atunci îmi vei povesti totul despre ce te-a tulburat.
Şi închise telefonul.
*
* *
Poirot chibzui o clipă. Apoi, formă un număr. Curând după aceea, întrebă:
— Domnul Goby? Sunt Hercule Poirot. Sunteţi cumva prea ocupat în acest moment?
— Aşa şi aşa, răspunse vocea domnului Goby. Ca să fiu cinstit, potrivit. Dar, spre a vă face plăcere, monsieur Poirot, dacă sunteţi grăbit, ca de obicei.
— Ei bine, n-aş zice că tinerii mei, de cele mai multe ori, nu reuşesc în ceea ce întreprind în prezent. Desigur, nu sunt băieţi buni, aşa, cât ai bate din palme, cum am dori noi să fie. În zilele noastre se gândesc prea mult la ei înşişi. Ei cred că ştiu totul dinainte să înceapă să înveţe. Dar, ajunge!

Nu te poţi aştepta la capete mature pe umeri tineri! Aş fi încântat să mă pun la dispoziţia dumneavoastră, monsieur Poirot. Poate că sunt în stare să pun la treabă unul sau doi din cei mai buni flăcăi. Presupun că este ceva, ca de obicei – culegere de informaţii?!

Domnul Goby dădea din cap aprobator şi asculta, în timp ce Poirot intra în detaliile a ceea ce tocmai dorea să facă. Odată terminată convorbirea cu domnul Goby, Poirot telefonă la Scotland Yard, unde, tocmai la momentul potrivit, dădu de un prieten al său. După ce acesta ascultă dorinţele lui Poirot, îi răspunse:

— Nu vrei prea mult, da? O oarecare crimă, undeva?! Timp, loc, victimă-necunoscute. Sună un pic a urmărire zadarnică, dacă mă întrebi, bătrâne! După o scurtă pauză adăugă pe un ton dezaprobator:

— Se pare că nu ştii, de fapt, nimic!

*

* *

La patru şi un sfert, în aceeaşi după-amiază, Poirot stătea în sufrageria doamnei Oliver, sorbind, cu un aer cunoscător, dintr-o ceaşcă mare, plină cu ciocolată, având deasupra frişcă proaspătă, ceaşcă pe care gazda sa tocmai o pusese pe o măsuţă, lângă el şi la care adăugase o farfurioară plină cu fursecuri langue de chats.

— Chère madame, ce bunătate! Privi peste ceaşcă puţin surprins, la coafura doamnei Oliver şi, de asemenea, la noul tapet al salonului. Ultima dată când o vizitase pe doamna Oliver, aceasta avea părul neted, sever pieptănat. Acum era invadată de bucle şi zulufi, presărate în forme complicate pe tot capul. Abundenţa luxoasă, bănui el, era în mare măsură artificială. Chibzui cât de multe şuviţe de păr ar putea să cadă pe neaşteptate, dacă doamna Oliver s-ar fi agitat brusc, după cum avea obiceiul.

— Aceste vişine sunt noi? El agită linguriţa, circular, spre tapetul încăperii. Era, simţi, mai curând, ca şi cum s-ar fi aflat într-o livadă cu vişini.

— Sunt prea multe, nu crezi? Întrebă doamna Oliver. E atât de greu să anticipezi succesul plastic al unui nou tapet. Crezi că cel vechi era mai bun?

Poirot se gândi, în fel şi chip, la ceea ce părea a-şi aminti drept o mulţime de păsări tropicale, viu colorate, într-o pădure. Se simţea înclinat să remarce: „Plus ça change, plus c'est la même chose, dar se abţinu.

— Şi acum, zise Mrs. Oliver – în timp ce oaspetele ei repunea ceaşca pe farfurioară şi se reaşeza, cu un oftat de satisfacţie, ştergând res-turile de frişcă de pe mustaţă – despre ce este vorba?

— Ce-o să-ţi povestesc, este foarte simplu. Azi dimineaţă, a venit să mă vadă o fată. Vreau să spun că ar fi putut să fie o întâlnire… Una intimă, mă înţelegi! Ea a trimis vorbă că vrea să mă vadă imediat, deoarece credea că a comis o crimă.

— Ce lucru ciudat a putut să spună! Nu ştia?!

— Întocmai! C'est innoui. Aşa că, l-am însărcinat pe George s-o poftească înăuntru. A rămas în picioare. A refuzat să se aşeze. Stătea acolo şi mă privea fix. Părea complet săracă cu duhul. Am încercat s-o încurajez. Apoi, dintr-o dată, mi-a zis că s-a răzgândit. A spus că nu vrea să fie prost crescută, dar că – ce crezi?…

— Că sunt prea bătrân.

Mrs. Oliver se grăbi să pronunţe cuvinte liniştitoare.

— Oh, ei, aşa-s fetele! Oricine are peste treizeci şi cinci de ani, este cu un picior în groapă. N-au bun simţ, fetele, trebuie să-ţi dai seama de asta.

— M-a jignit, zise Hercule Poirot.

— Ei bine, dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face griji. Fireşte, a fost foarte prost crescută să spună aşa ceva.

— N-are importanţă. Dar, nu este vorba numai de starea mea de spirit. Sunt îngrijorat! Da, sunt îngrijorat.

— Ei, dacă aş fi în locul tău, aş uita totul, îl sfătui, iar, Mrs. Oliver, consolator.

— Dumneata, nu înţelegi?! Fata asta m-a îngrijorat. Ea a venit la mine să-mi ceară ajutor. Apoi, a hotărât că sunt prea bătrân. Prea bătrân, ca să-i fiu de vreun folos. A greşit, desigur, că a venit fără să spună ce a adus-o la mine, şi, apoi, a fugit brusc. Dar, îţi zic că fata are nevoie de ajutor.

— Nu presupun că are, cu adevărat, nevoie de ajutor, răspunse Mrs. Oliver, liniştitor. Fetele se agită fără rost.

— Nu! Greşeşti! Ea are nevoie de ajutor.

— Doar nu crezi că a săvârşit, cu adevărat, o crimă?

— De ce nu? A zis că a comis-o!

— Da, dar… Mrs. Oliver se opri. Ea a spus că poate a săvârşit o crimă, rosti ea încet. Dar, la ce s-a referit oare, prin asta?

— Exact! N-are nici un sens.

— Pe cine a omorât sau a crezut că a omorât? Poirot ridică din umeri. Mrs. Oliver începu să se învioreze, în timp ce-şi punea imaginaţia bogată la treabă:

— Poate că a călcat pe cineva cu maşina şi n-a oprit! Poate că a fost acostată de un individ pe o stâncă şi s-a luptat cu el şi a reuşit să-l arunce în prăpastie! Poate că a dat cuiva, din greşeală, un medicament nepotrivit! Poate că s-a dus la una din petrecerile deşănţate şi s-a luptat cu cineva! Poate că a venit acasă şi a găsit pe cineva pe care l-a înjunghiat! Poate…

— Assez, madame, assez! Dar Mrs. Oliver continuă:

— Poate că a fost soră într-o sală de operaţie şi a administrat un anestezic nepotrivit sau… Se întrerupse, brusc neliniştită că nu posedă amănunte mai clare. Ce înfăţişare avea?

Poirot medită o clipă.

— O Ofelie lipsită de atracţie fizică.

— Ei, poftim! Păru surprinsă Mrs. Oliver. Aproape că mi-o şi imaginez. Ce ciudat.

— Nu e ea capabilă de… Spuse Poirot. Iată cum o văd eu. Fata nu este una care poate învinge greutăţile. Nu este una din acelea care pot vedea cu anticipaţie pericolele ce le

paşte. Ea e una după care se uită alţii şi zic cam aşa: „Vrem o victimă! Asta va fi!”

Dar Mrs. Oliver nu mai asculta demult. Îşi apucase cu amândouă mâinile zulufii bogaţi, într-un gest cu care Poirot era familiar.

— Aşteaptă! Strigă ea, de parcă era în agonie. Aşteaptă!

Poirot aşteptă, sprâncenele i se ridicară a mirare.

— Nu mi-ai spus numele ei, zise Mrs. Oliver.

— Nu şi l-a dat! Din nefericire, sunt de acord cu dumneata.

— Aşteaptă, imploră Mrs. Oliver, din nou cuprinsă de aceeaşi suferinţă vizibilă. Slăbi strânsoarea mâinii pe cap şi scoase un oftat adânc. Părul se eliberă din agrafe şi i se revărsă pe umeri. O buclă imperială se desprinse complet din meşă şi căzu pe podea.

Poirot o ridică şi o puse discret pe masă.

— Ascultă, spuse Mrs. Oliver, revenind, deodată, calmă. Îşi prinse în păr câteva agrafe şi clătină din cap, dusă pe gânduri. După o pauză:

— Cine ţi-a povestit despre fata asta, Monsieur Poirot?

— Nimeni, după câte ştiu. Fireşte, ea aflase despre mine, nu e nici o îndoială.

Mrs. Oliver crezu că „fireşte” nu este deloc cuvântul potrivit. Ce era firesc, era faptul că Poirot însuşi era sigur că toată lumea auzise de el. În realitate, un număr mare de oameni s-ar uita doar cu indiferenţă la el, dacă s-ar pomeni numele lui Hercule Poirot, îndeosebi generaţia mai tânără. „Dar, cum să-i zic asta?”, reflectă Mrs. Oliver, „în aşa fel, încât, să nu-i rănesc orgoliul?”

— Cred că greşeşti, spuse ea. Fetele – ei bine, şi băieţii de azi – nu ştiu prea multe despre detectivi şi lucruri ca astea. N-ai aflat despre ele aproape nimic.

— Oricine trebuie să fi auzit despre Hercule Poirot, replică Poirot împăunându-se.

Apăruse, de altfel, şi un articol convingător despre Hercule Poirot.

— Dar ei, toţi sunt aşa de prost instruiţi în ziua de azi, zise Mrs. Oliver. Într-adevăr, singurii oameni al căror nume îl ştiu sunt cântăreţii pop sau disc jockey – sau aşa ceva. Dacă ai nevoie special de cineva, vreau să spun de un doctor, ori de un detectiv sau un dentist – ei bine, atunci, vreau să spun că dacă ai întreba pe un oarecare – dacă ai întreba care este persoana potrivită la care să te duci, atunci celălalt ţi-ar răspunde: Dragul meu, trebuie să mergi la omul acela absolut minunat din Queen Anns Street, care îţi răsuceşte de trei ori picioarele în jurul capului şi eşti vindecat, sau: Mi s-au furat toate diamantele şi Henry ar fi furios, totuşi, nu aş putea să mă duc la poliţie, dar există un detectiv pur şi simplu straniu, foarte discret, care mi le-ar aduce, iar Henry n-ar ştii niciodată despre asta. Iată felul în care se întâmplă mereu. Cineva a trimis acea fată la dumneata!

— Mă îndoiesc foarte mult…

— N-ai de unde şti, până nu ţi s-ar spune. Şi e timpul să ţi se spună acum. De aceea ai venit la mine. Eu am trimis acea fată la dumneata.

Poirot o privi uimit.

— Dumneata? Dar, de ce n-ai spuse imediat?

— Pentru că acum mi-am amintit – când vorbeai despre Ofelia – păr lung, ud şi mai degrabă, neted. Părea descrierea cuiva pe care, de fapt, o văzusem. Nu de mult. Şi, atunci, mi-am amintit cine este.

— Sinceră să fiu, nu-i ştiu numele, dar pot să i-l aflu uşor. Am discutat despre detectivi particulari şi urmăriri discrete – şi am vorbit despre dumneata şi câteva din lucrurile uimitoare pe care le-ai făcut.

— Şi, i-ai dat adresa mea?

— Nu, sigur că nu. N-aveam idee că ea vrea un detectiv sau aşa ceva. Cred că noi două doar discutam. Dar, ţi-am pomenit numele de câteva ori şi, desigur, ar fi fost uşor să cauţi într-o carte de telefon şi să afli adresa.

— Aţi discutat despre crimă?

— Nu pot să-mi amintesc. Nici măcar nu ştiu cum am ajuns să discutăm despre detectivi – numai dacă, da, poate că ea a fost cea care a început subiectul…

— Spune-mi, atunci, spune-mi tot ce poţi – chiar dacă nu-i ştii numele, spune-mi tot ce ştii despre ea.

— Ei bine, asta s-a întâmplat săptămâna trecută. Eram cu familia Lorrimer. Ei nu fac un pas fără să mă ia şi pe mine la nişte prieteni de-ai lor, la un pahar de vorbă. Erau câţiva acolo – şi eu nu prea m-am distrat mult, pentru că, aşa cum ştii, pur şi simplu, nu-mi place să beau, şi, astfel gazdele au fost nevoite să găsească o băutură uşoară pentru mine, ceea ce, pentru ei este mai de grabă o treabă plicticoasă. Şi, atunci, oamenii îmi zic lucruri – ştii de care – cât de mult le plac cărţile mele şi cât au dorit să mă cunoască – şi toate astea mă irită şi mă deranjează sau, mai exact, mă fac să mă simt prost. Dar, eu reuşesc, oarecum, să le fac faţă. Iar ei spun cât de mult le place teribilul meu detectiv Sven Hjerson. Dacă ar ştii ei cât îl urăsc eu. Dar editorul meu mereu îmi aminteşte că nu trebuie să zic aşa. Oricum, cred că discuţia despre detectivi cu viaţă reală i-a captat pe toţi, sigur eu am vorbit puţin şi despre dumneata, iar această fată stătea pe aproape şi asculta. Când ai spus: o Ofelie neatractivă, ai nimerit, oarecum. M-am gândit. „Oare de cine îmi reaminteşte?” Şi… Atunci, mi-am adus aminte: „Desigur. Fata de la petrecerea din acea zi!” Cred că despre ea e vorba, nu se poate să o confund cu altă tânără.

Poirot oftă. Cu Mrs. Oliver, oricine ar avea nevoie de multă răbdare.

— Cine sunt acei oameni cu care a trebuit să bei?

— Trefusis, cred, numai dacă n-a fost Treherne. Un astfel de nume e un mare magnat al finanţelor. Bogat. Ceva în City, dar cea mai mare parte a vieţii şi-a petrecut-o în Africa de Sud.

— Are soţie?

— Da. O femeie foarte atrăgătoare. Mult mai tânără decât el. Cu păr blond, auriu, bogat. A doua soţie. Fata era de la

prima nevastă. Mai era un unchi incredibil de antic. Aproape surd. El e teribil de vestit – poveşti de necrezut sub formă de scrisori, după numele său. Un amiral sau un mareşal de aviaţie, ori aşa ceva. Cred că el este şi astronom. Oricum, are un fel de telescop mare, care se scoate prin acoperiş. Deşi, presupun că ar putea să fie doar un hobby. Mai era acolo o tânără străină, dintre acelea care aleargă cu gura căscată după bărbaţi tomnatici. Se duce cu el la Londra, cred, şi vede dacă nu dă bir cu fugiţii. Altfel, era drăguţă.

Poirot selectă informaţiile pe care i le-a furnizat Mrs. Oliver, simţindu-se mai degrabă ca un calculator uman.

— Domnul şi doamna Trefusis locuiesc în acea casă?

— Nu Trefusis! Acum îmi amintesc – Restarick!

— Asta nu este deloc acelaşi tip de nume.

— Da, aşa este! E un nume din regiunea Cornwall, nu-i aşa?

— Atunci, domnul şi doamna Restarick locuiesc acolo, ca şi distinsul şi mai bătrânul unchi. Numele lui este tot Restarick?

— Sir Roderick sau aşa ceva.

— Există şi fata au pair sau ce este şi ea, şi o fiică – mai sunt şi alţi copii?

— Nu cred – dar, de fapt, nu ştiu. Apropo, fiica nu locuieşte acasă. Ea sosise numai pentru sfârşitul de săptămână. Presupun că nu se înţelege cu mama vitregă. A obţinut o slujbă la Londra şi a făcut cunoştinţă cu un tânăr, de care lor – aşa bănuiesc eu – nu le place prea mult.

— Se pare că dumneata cunoşti destul de multe despre această familie.

— Oh, păi se pot culege unele lucruri. Lorrimerii sunt vorbăreţi. Întotdeauna trăncănesc vrute şi nevrute despre unul sau altul. Oriunde se pot asculta multe bârfe despre cine vrei şi cine nu vrei. Uneori, totuşi, le amestecă. Probabil şi eu. Aş vrea să-mi amintesc numele de botez al acelei fete. Ceva legat de un cântec… Thora? Vorbeşte-mi

Thora. Thora, Thora. Ceva asemănător, sau Myra? Myra, oh, Myra, iubirea mea-i toată pentru tine. Am visat că trăiesc în palate de marmură. Norma? Sau vreau să zic Maritana? Norma – Norma Restarick! Ästa-i corect, sunt sigură. Ea adăugă, cu inconsecvenţă: Este o a treia fată.

— Am înţeles, zici că o consideri doar un copil.

— Aşa şi este – sau cred că-i aşa!

— Atunci, ce vrei să înţelegi spunând că este o a treia fată?

— Doamne sfinte, nu ştii ce este o a treia fată? Nu citeşti The Times?

— Eu citesc naşterile, decesele şi căsătoriile. Şi unele articole pe care le găsesc interesante.

— Nu, mă refer la publicitatea de pe prima pagină. Numai că acum nu mai este pe prima pagină. Aşa mă gândeam, luând un alt ziar. Dar, îţi voi arăta.

Se duse spre o masă şi luă repede The Times, întoarse paginile şi i-l aduse.

— Iată, priveşte: „A TREIA FATĂ pentru aparta-ment confortabil la etajul al doilea, cameră separată, încălzire centrală. Earl's Court.” „Caut a treia fată pentru a împărţi apartament. 5 guinee pe săptămână, cameră separată.” „Caut a patra fată. Regent's Park. Cameră separată.” Este modul în care locuiesc fetele acum. Mai bine decât la cămin. Fata principală închiriază un apartament mobilat şi apoi subînchiriază. A doua fată este, de obicei o prietenă. Apoi, ele găsesc o a treia fată, prin mica publicitate, dacă nu cunosc pe vreuna. Şi, aşa cum vezi, deseori, ele reuşesc să înghesuie în apartament o a patra. Prima fată ia cea mai bună cameră, a doua fată plăteşte întrucâtva mai puţin, a treia încă şi mai puţin şi este băgată într-o chichineaţă. Stabilesc între ele însele care să aibă întregul apartament pentru o noapte pe săptămână – sau aşa ceva. Asta funcţionează destul de rezonabil.

— Şi unde locuieşte în Londra această fată, al cărei nume ar putea fi Norma?

— Aşa cum ţi-am povestit, realmente nu cunosc nimic despre ea.

— Dar ai putea afla?

— O, da, presupun că ar fi destul de uşor.

— Eşti sigură că n-a existat nici o discuţie, nici o menţiune despre o moarte neaşteptată.

— Te referi la o moarte în Londra sau în casa Restarick?

— Şi una şi la cealaltă.

— Nu înţeleg aşa. Am să văd ce pot să scor-monesc.

Ochii doamnei Oliver străluciră de emoţie. De acum, intra în miezul problemei.

— Asta ar fi drăguţ din partea ta.

— Voi telefona familiei Lorrimer. De fapt, acum ar fi momentul potrivit. Se duse la telefon.

— Trebuie să mă gândesc la motive sau lucruri – poate lucruri inventate?

Privi spre Poirot mai degrabă cu îndoială.

— Dar, fireşte! Se înţelege! Eşti o femeie cu imaginaţie – nu vei întâmpina nici o greutate. Dar – nu prea fantastică, Pricepi? Moderaţie…

Mrs. Oliver îi aruncă o privire înţelegătoare. Chemă centrala şi rugă să i se spună numărul ce-l dorea, întorcându-şi capul, şopti:

— Ai un creion şi hârtie – sau un carneţel – ceva, să scrii numele sau adresele, ori locurile?

Poirot deja îşi aranjase carneţelul pe genunchi şi dădu din cap aprobator, s-o liniştească. Mrs. Oliver se reîntoarse spre receptorul ce-l ţinea şi se lansă în discuţie. Poirot ascultă cu atenţie o parte a conver-saţiei telefonice.

— Alo! Pot să vorbesc cu – Oh, tu eşti, Naomi? Aici e Ariadne Oliver. Oh, da, bine, a fost, mai curând, o mulţime… Oh, vrei să spui bătrânul? Nu, ştii că eu nu… Practic orb? Am crezut că pleacă la Londra cu fetiţa străină… Da, uneori trebuie să-ţi faci griji pentru ei – dar ea pare să se descurce cu el destul de bine… Unul din lucrurile pentru care te-am

sunat este să te întreb adresa fetei. Nu, fata lui Restarick, vreau să zic undeva în South Ken, nu?

Sau era Knightsridge? Ei, i-am promis o carte şi am scris pe o fiţuică adresa, dar desigur, am pierdut-o, ca de obicei. Nici măcar nu pot să-mi amintesc numele ei. Este Thora sau Norma? Da, am crezut că este Norma… Aşteaptă o clipă, să iau un creion… Da, sunt gata… Şaizeci şi şapte, Borodene Mansions… Ştiu, blocul acela mare care seamănă mai degrabă cu închisoarea Wormwood Scrubs… Da, cred că apar-tamentele sunt foarte confortabile, cu încălzire centrală şi tot… Cine sunt celelalte două fete cu care locuieşte ea? Prietene de-ale ei? Sau de la mica publicitate? Claudia Reece – Holland… Nu e tatăl ei membru al Parlamentului? Cine este cealaltă? Nu, presupun că nu o cunoşti – e chiar drăguţă, bănuiesc… Cu ce se ocupă fetele? Par să fie secretare, nu? Oh, cealaltă fată este decorator de interioare – crezi – sau se ocupă cu o galerie de artă? Nu, Naomi, desigur că nu vreau să ştiu, fireşte – doar mă întreb – ce fac toate fetele din zilele noastre? Ei bine, pentru mine este folositor să aflu, din cauza cărţilor mele – vreau să fiu la curent… Ce mi-ai povestit despre prietenul… Da, dar e unul atât de neajutorat, nu-i aşa? Vreau să zic că fetele fac exact ceea ce le place… El arată atât de groaznic? E unul din aceiea, nebărbieriţi, murdari? Oh, ce tipi… Veste din brocart, şi păr cârlionţat – care-i atârna până la umeri – da, e atât de greu să spui dacă sunt fete sau băieţi, nu-i aşa? Da, arată uneori ca picturile lui Van Dyck, dacă sunt chipeşi… Ce-ai spus? Că Andrew Restarick pur şi simplu îl urăşte? Da, de obicei bărbaţii fac… Mary Restarick? Ei bine, presupun că ai avea certuri dese cu o mamă vitregă. Socotesc că ea a fost destul de mulţumită când fata şi-a găsit o slujbă la Londra. Ce crezi despre oamenii care spun astfel de lucruri? De ce, nu puteau să afle ce se întâmplă cu ea? Cine a zis? Da, dar ce au muşamalizat? Oh, o doică?

— A vorbit cu menajera familiei Jenners? Vrei să spui cu soţul ei? Oh, înţeleg! Doctorii n-au putut afla… Nu, dar

oamenii sunt atât de răutăcioşi. Sunt de acord cu tine. Lucrurile astea sunt, de obicei, neadevărate… Gastric, da? Dar, cât de ridicol! Vrei să spui că oamenii au zis, care era numele lui – Andrew? Vrei să spui că era mai uşor cu toate acele ierburi otrăvitoare despre? Da, dar de ce? Vreau să zic, nu e cazul unei femei pe care el a urât-o de ani de zile

— Ea este cea de-a doua soţie – şi mult mai tânără decât el, şi atrăgătoare. Da, presupun că ar fi – dar, pe de altă parte, de ce să fi vrut fată străină? Crezi că ar fi supărat-o lucrurile pe care i le-a spus Mrs. Restarick… Ea nu-i o fiinţă atractivă – Presupun că Andrew i-ar fi făcut curte – nimic serios, desigur – dat asta ar fi deranjat-o pe Mary, şi atunci ea ar fi tăbărât asupra fetei şi…

Din colţul ochiului, Mrs. Oliver băgă de seamă că Poirot îi făcea semne, desperat.

— O clipă, dragă, zise Mrs. Oliver în telefon. Este brutarul.

Poirot se arătă jignit:

— Închide telefonul.

Ea lăsă receptorul, se grăbi să traverseze camera şi-l împinse pe Poirot într-un colţişor pentru servit micul dejun.

— Da? Îl interpelă ea cu sufletul la gură.

— Brutar?! Spuse Poirot, cu dispreţ. Eu!

— Ei, a trebuit să mă gândesc repede la ceva. În legătură cu ce îmi făceai semne? Ai înţeles cine era?

Poirot i-o tăie scurt:

— Îmi vei povesti tu imediat. Ştiu suficient. Ceea ce vreau să faci este, cu toate improvizaţiile rapide, să-mi aranjezi un pretext plauzibil ca să vizitez familia Restarick. Un vechi prieten de-al tău, care în curând va fi în vecinătatea lor. Dacă nu cumva ai putea spune…

— Las' pe mine. Mă voi gândi la ceva. Să-ţi dau un nume fals?

— Categoric, nu. Să încercăm, cel puţin, să con-tinuăm simplu.

Mrs. Oliver dădu din cap aprobator şi se grăbi înapoi la telefonul abandonat.

— Naomi? Nu pot să-mi amintesc ce discutam. De ce intervine, mereu, ceva să întrerupă tocmai când cineva s-a aşezat la o bârfă nostimă?

Nici măcar nu-mi amintesc pentru ce ţi-am telefonat, ca să încep cu… Of, da, adresa acelui copil Thora – Norma, vreau să zic, şi tu mi-ai dat-o. Dar era şi altceva ce vroiam să – oh, mi-aduc aminte. Un vechi prieten de-al meu. Cel mai fascinant omuleţ. De fapt, discutam despre el, atunci, la tine. Numele lui este Hercule Poirot. El urmează să locuiască destul de aproape de Restarick şi este teribil de nerăbdător să îl cunosc pe bătrânul Sir Roderick. Ştie o mulţime de lucruri despre el şi îl admiră grozav, şi pentru o descoperire minunată de-a sa în timpul războiului – sau un lucru ştiinţific pe care l-a făcut – oricum, este foarte nerăbdător să „treacă pe la dânsul, să-i prezinte omagiile sale”, astea-s vorbele lui. Ce crezi, se aranjează? Îi vei anunţa tu? Da, el o să apară ca din senin. Spune-le să-l facă să le povestească unele istorii de spionaj minunate… El – ce? Oh! Cos-tisitoarele voastre… Da, fireşte, trebuie să pleci. La revedere.

Ea aşează înapoi receptorul în furcă şi se cufundă într-un fotoliu.

— Doamne sfinte, ce obositor e. A fost totul bine?

— N-a fost rău, spuse Poirot.

— M-am gândit eu că ar fi mai bine să descos totul despre bătrânul nostru. Apoi, ai timp să vezi cât doreşte de mult, ceea ce presupun că şi vrei. Şi poţi să fii confuz cu privire la subiectele ştiinţifice, dacă e vorba de o femeie, iar tu poţi să-ţi imaginezi ceva mai precis decât poate, probabil, să verifice până când soseşte. Acum, vrei să afli ce-mi povestea ea?

— Bârfă, bănuiesc. Despre sănătatea doamnei Restarick?

— Exact. Se pare că ar avea un fel de boală misterioasă – de natură gastrică – iar doctorii sunt în încurcătură. Ei au internat-o în spital şi i-a mers destul de bine, încât nu părea că există vreo cauză reală care să explice boala. Şi ea a

venit acasă, iar boala a reînceput, şi din nou doctorii au fost în încurcătură. Atunci, oamenii au catadixit să vorbească. Totul a început de la o soră medicală iresponsabilă, şi sora acesteia a spus unui vecin, iar vecinul, care pleca zilnic la lucru, a povestit altcuiva şi, aşa, a apărut suspiciunea! Astfel, au început să zică despre bărbatul ei, că ar fi încercat s-o otrăvească. Lucruri de felul acesta oamenii spun mereu – dar, în acest caz, se părea că n-au sens. Şi apoi, Naomi şi eu ne-am întrebat despre fata au pair – nici măcar nu este exact o fată au pair, e un fel de secretară de companie pentru bătrânul.! Aşa că, de fapt, nu există nici un fel de motiv pentru care să administreze buruieni otrăvitoare lui Mrs. Restarick.

— Am auzit cum sugerai câte ceva.

— Păi, există, de obicei, posibilitatea…

— Unei morţi dorite!, spuse Poirot, pe gânduri – dar nu comise încă!

CAPITOLUL III

Mrs. Oliver conduse automobilul în curtea interioară de la Borodene Mansions. Locul de parcare era ocupat de şase maşini. În timp ce Mrs. Oliver ezita, una din aceste maşini manevră în spate şi plecă. Mrs. Oliver se grăbi, cu îndemânare, să ocupe locul rămas liber.

Coborî, trânti portiera şi stătu o clipă, privind spre cer. Era un bloc recent construit, care ocupa un spaţiu scormonit de prăpădul unui câmp de mine în ultimul război mondial. „Probabil”, gândi Mrs. Oliver, „că a fost ridicat en bloc de la Great West Road şi, la început, privat de o astfel de legendă ca LAMELE DE RAS PANA CIOCÂRLIEI, depus în situ, ca bloc de locuinţe”. Acestea arătau extrem de funcţionale, iar cel care-l construise dispreţuise, evi-dent, adăugirile ornamentale.

Era o perioadă agitată. Automobile şi oameni soseau şi plecau din curte, pe măsură ce se apropia sfârşitul zilei de muncă.

Mrs. Oliver aruncă o privire la ceasul brăţară. Şapte fără zece. Aproape timpul potrivit, în măsura în care putea judeca. Acel timp, când fetele, se presupune că s-au întors de la serviciu, una sau alta, să-şi refacă machiajul, să-şi schimbe îmbrăcămintea, cu pantaloni exotici strâmţi sau orice altceva aveau mai deosebit şi să plece din nou, ori altele să se apuce acasă de spălat lenjerie şi ciorapii. În orice caz, un timp aparent potrivit pentru a încerca. Blocul era exact la fel, atât în faţă, cât şi în spate, cu uşi batante mari, chiar şi la mijloc. Mrs. Oliver alese partea din stânga ei, dar imediat îşi dădu seama că a greşit. Pe toată partea asta erau numere de la 100 la 200. Traversă în partea cealaltă.

Numărul 67 era la etajul al şaselea. Mrs. Oliver apăsă pe butonul liftului. Uşile se deschiseră ca o gură ce se cască, cu o izbitură ameninţătoare. Mrs. Oliver se grăbi să intre în gaura căscată. Ea se temea mereu de lifturile moderne.

Trosnet. Uşile se închiseră. Liftul începu să urce. Se opri aproape imediat (şi asta o înfricoşă!). Mrs. Oliver o zbughi afară ca un iepure speriat.

Privi pe perete şi plecă, de-a lungul culoarului, pe partea dreaptă. Ajunse la o uşă cu numărul 67 marcat într-o plăcuţă metalică, fixată pe mijlocul uşii. Atunci când sosi, cifra 7 se desprinse şi căzu la picioarele ei.

„Nu-mi place locul ăsta”, îşi spuse Mrs. Oliver, când se chirci cu durere şi culese, grijulie, numărul şi-l fixă în cuie, din nou, pe uşă.

Apăsă pe butonul soneriei. Poate, nu e nimeni.

Totuşi, uşa se deschise aproape imediat. O fată înaltă, frumoasă, stătea în cadrul uşii. Purta un costum de culoare închisă, croit şic, cu o fustă foarte scurtă, bluză albă de mătase şi încălţăminte de calitate. Avea un păr negru, adunat în coc, bine, dar discret fardată şi pentru un motiv oarecare, uşor alarmată, se uită la Mrs. Oliver.

— Oh, spuse Mrs. Oliver, străduindu-se să spună lucrul adecvat. Miss. Restarick este acasă, cumva?

Mrs. Oliver zise din nou „oh” înainte de a continua. Făcu o mişcare, arătând un pacheţel învelit aproape neglijent în hârtie maronie.

— I-am promis o carte, explică ea. Una de-a mea, pe care n-a citit-o. Abia azi mi-am amintit care anume. Se întoarce curând?

— N-aş putea, cu adevărat, să vă spun. Nu ştiu ce face în seara asta.

— Oh, eşti, cumva, Miss Reece – Holland? Tânăra privi puţin surprinsă.

— Da, eu sunt.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, zise Mrs. Oliver. Ea continuă:

— Eu sunt Mrs. Oliver. Scriu cărţi, adăugă ea, în obişnuitul stil vinovat, în care, în mod invariabil, făcea un astfel de anunţ.

— Nu vreţi să intraţi?

Mrs. Oliver acceptă invitaţia, iar Claudia Reece-Holland o conduse într-o cameră de zi. Toate camerele apartamentelor erau tapetate la fel, cu un model artificial de pădure. Locatarii puteau, pe acest fundal, să-şi expună tablourile moderne sau să aplice orice formă de decorare îşi imaginau. Erau dotate cu mobile moderne, dulapuri, rafturi de cărţi şi aşa mai departe, o canapea largă şi o masă extensibilă. Chiriaşii puteau să adauge piese şi mărunţişuri personale. Şi aici existau semne de gusturi personale, printr-un arlechin gigantic lipit pe un perete şi un model de maimuţă, legănându-se pe ramuri de palmier, pe alt perete.

— Sunt sigură că Norma va fi emoţionată să primească volumul de la dumneavoastră. Mrs. Oliver. Vreţi să beţi ceva? Vin de Xeres? Gin?

Această fată avea felul vioi al unei secretare bune. Mrs. Oliver refuză.

— Aveţi o privelişte splendidă de aici, de sus, spuse ea, uitându-se pe fereastră şi clipind puţin din cauza soarelui care-i bătea în ochi.

— Da. Nu atât de plăcută când se strică liftul.

— Nu-mi închipui că liftul ar îndrăzni să se strice. E atât de… Atât de automat!

— E de curând instalat, dar, tocmai de aceea, nu-i mai bun, spuse Claudia. Are nevoie de frecvente reglări şi reparaţii.

Sosi o altă tânără, vorbind în timp ce intra.

— Claudia, ai idee unde am pus… Se opri, uitându-se la Mrs. Oliver. Claudia făcu o rapidă prezentare.

— Frances Cary – Mrs. Oliver. Mrs. Ariadne Oliver.

— Oh, cât de emoţionant, zise Frances. Aceasta era o tânără înaltă, zveltă, cu părul lung.

O faţă spălăcită, puternic fardată, sprâncenele şi genele uşor arcuite în sus – efect sporit de machiaj. Purta pantaloni strâmţi de catifea şi un pulover gros. Contrasta complet cu vioaia şi priceputa Claudia.

— Am adus o carte, pe care i-am promis-o Normei Restarick, explică Mrs. Oliver.

— Vai, ce păcat, ea-i încă la ţară.

— Nu se reîntoarce?

În mod involuntar, se făcu o pauză. Mrs. Oliver avu impresia că cele două fete au schimbat o privire între ele.

— Am crezut că Norma are serviciu la Londra, continuă Mrs. Oliver, silindu-se să exprime o surpriză neprefăcută.

— Oh, da, spuse Claudia. Ea lucrează într-un loc, ca decorator de interioare. Zâmbi.

— Aici, noi trăim o viaţă, mai degrabă, separată, explică ea. Venim şi plecăm cum ne place – nu ne batem capul, de obicei, să lăsăm mesaje. Dar, nu voi uita să-i dau cartea dumneavoastră, când se reîntoarce.

Nimic nu putea fi mai convingător decât o explicaţie uşoară, degajată.

Mrs. Oliver se ridică.

— Ei bine, vă mulţumesc foarte mult. Claudia o însoţi până la uşă.

— Îi voi povesti tatălui meu că v-am cunoscut, zise el. El este un pasionat cititor de povestiri poliţiste.

Închizând uşa, se întoarse în camera de zi. Frances se sprijinea de fereastră.

— Îmi pare rău, zise ea. Am făcut o gafă?

— Tocmai îi spusesem că Norma este plecată. Frances ridică uşor din umeri.

— N-aş putea spune. Claudia, unde este fata aia? De ce nu s-a întors luni. Unde a plecat?

— Nu pot să-mi imaginez.

— Nu stă la ţară, cu părinţii săi? Acolo a plecat pentru weekend.

— Nu. De fapt, eu am sunat s-o caut.

— Presupun că nu se pune problema cu adevărat… Toată această… Ei bine, e ceva suspect în ea.

— Nu este suspectă cu nimic mai mult decât oricine altcineva. Dar părerea aceasta sună nesigur.

— Oh, da, aşa este, continuă Frances. Uneori fata asta îmi dă fiori. Nu e normală, să ştii!

Ea râse brusc.

— Norma nu-i normală! Tu ştii că am dreptate, Claudia, deşi nu vrei să admiţi asta. Loialitate faţă de patronul tău, presupun.

CAPITOLUL IV

Hercule Poirot se plimba pe strada principală din Long Basing. Adică, dacă poţi numi şi descrie drept stradă principală, o stradă ce este pentru toate intenţiile şi scopurile singura stradă, cum era cazul în Long Basing. Era unul din acele sate care dovedeşte tendinţa spre lungime fără lăţime. Avea o biserică impresionantă, cu o turlă înaltă şi un arbore de tisă, de o demnitate venerabilă, în curtea acesteia. Şi era plin de magazine săteşti, care expuneau o diversitate de mărfuri: două de antichităţi., din care unul cu piese de şemineu, din pin, vârstate, iar celălalt oferind o casă plină de hărţi vechi, o mulţime de porţelan, cea mai mare parte ciobit, lăzi vechi de stejar mâncate de carii, etajere de sticlă, ceva argint din epoca victoriană, totul îngrămădit în dezordine, din lipsă de spaţiu. Mai existau:

două birturi, ambele destul de murdare; un magazin de împletituri de nuiele, cu o mare varietate de lucruri artizanale încântătoare; un oficiu poştal, inclusiv prăvălie de zarzavaturi; o dugheană de textile, aprovizionată din belşug cu articole de modă; un raion de încălţăminte pentru copii şi cu o gamă diversă şi largă de mărunţişuri de tot felul; un magazin de papetărie şi ziare, care vindea, de asemenea, tutun şi dulciuri; un altul, de lână, care era – evident – aristocratul locului. Două femei simple, cu părul alb, erau ocupate să aranjeze, în rafturi, materiale tricotate, de diferite feluri, şi o mare cantitate de confecţii de damă şi tricotaje, care erau despărţite de o tejghea pentru broderie de artă. Ceea ce fusese odinioară băcănia locală se transformase acum în aşa-numitul „mare magazin universal”, umplut cu o mulţime de coşuri de sârmă şi cutii cu fulgi de cereale şi detergenţi, toate în culori orbitoare. Şi mai există un local micuţ cu o ferestruică pe care era scrisă în diagonală, cu culoare liliachie, în litere fanteziste, o reclamă pentru o bluză franţuzească, etichetată „Ultima modă”, o fustă lungă plisată şi o cămaşă de marinar cu dungi purpurii, etichetate „separate”. Acestea erau dispuse în vitrină, atârnând, de către o mână neglijentă.

Toate astea, Poirot le observă cu un interes imparţial. Satul mai cuprindea câteva căsuţe cu faţa la stradă, în stil de modă veche, uneori păstrând puritatea georgiană, foarte des arătând unele semne de îmbunătăţire victoriană, ca o verandă, fereastră boltită sau o mică seră. Una sau două fuseseră renovate, arătând ca noi şi mândre de asta. Existau şi câteva case de ţară, îmbătrânite de când lumea, dar încântătoare, unele tinzând spre suta de ani sau aşa ceva, complet autentice, altele cu adaos de adevărat confort sau ascunse cu grijă de vreo privire întâmplătoare.

Poirot se plimbă liniştit, studiind tot ce vedea. Dacă prietena sa nerăbdătoare, Mrs. Oliver, ar fi fost cu el, l-ar fi întrebat imediat de ce îşi pierde vremea când casa spre care se îndrepta era la o depărtare de un sfert de milă de

sat. Poirot ar fi trebuit să-i povestească precum că este absorbit de atmosfera locală; că aceste lucruri sunt mai importante. La marginea satului se făcea o trecere neaşteptată. De o parte, retrase de la drum, erau înşirate case noi, construite de primărie; o fâşie de gazon verde în faţa lor şi uşile de la intrare vopsite în culori diferite dădeau fiecărei case o notă veselă. De cealaltă parte a caselor primăriei, stăpânirea câmpurilor şi gardurilor vii îşi relua cursul, întrerupt ici-colo de „reşedinţele dorite” ale unei liste de agent imobiliar, cu propriile lor grădini şi copaci şi un aer general de rezervă şi de conservare pentru ele însele. În faţa sa, mai departe de drum, Poirot zări o casă, al cărei etaj îi dădea o notă neobişnuită de construcţie bulbucată. Ceva fusese evi-dent adăugat acolo, sus, nu cu mulţi ani în urmă. Aceasta era, fără îndoială… Mecca spre care se porniseră picioarele sale. Ajunse la o poartă de care era fixată o placă cu numele Crosshedges. Cercetă casa. Era o casă convenţională, datând probabil de la începutul secolului. Banală era poate cuvântul care s-o descrie. Grădina era mai atractivă decât casa şi fusese, în mod evident, subiectul unei griji şi atenţii deosebite în vremea ei, deşi i se permisese să cadă în neorânduială. Încă avea peluze verzi de iarbă, pline cu straturi de flori şi suprafeţe de arbuşti plantaţi cu migală, pentru a crea efectul unui peisaj natural. Totul era în bună ordine. „Sigur că este angajat un grădinar pentru grădina asta”, reflectă Poirot. „Poate că a fost şi un interes personal”, se gândi el, deoarece observă, într-un colţ aproape de casă, o femeie aplecându-se deasupra unui strat de flori, să lege nişte dalii. Capul ei arăta ca un cerc luminos de culoarea aurului pur. Era înaltă, zveltă, dar cu umerii ascuţiţi. El deschise poarta, pătrunse şi se îndreptă spre casă. Femeia îşi întoarse capul, apoi ridică şi privirea către el, întrebător.

Rămase în picioare, cu câteva sfori de legat florile în mâna stângă, aşteptând ca să vorbească el. Ea părea, observase Poirot, încurcată.

— Da? Întrebă ea.

Poirot, foarte distins, îşi scoase pălăria cu o mişcare plină de eleganţă şi se înclină. Ochii ei se opriră la mustaţa sa, oarecum fascinaţi.

— Mrs. Restarick?

— Da. Eu…

— Sper că nu vă deranjeaz, madame. Un zâmbet fugar atinse buzele ei.

— Deloc. Dumneavoastră sunteţi…

— Mi-am permis să vă fac o vizită. O prietenă de-a mea. Mrs. Ariadne Oliver…

— Da, desigur. Ştiu cine trebuie să fiţi. Mr. Poiret.

— Mr. Poirot, o corectă el, accentuând ultima silabă. Hercule Poirot, la dispoziţia dumneavoastră. Treceam prin această vecinătate şi m-am aventurat să vă fac o scurtă vizită, aici, în speranţa că mi s-ar permite să prezint omagiile mele lui Sir Roderick Horsfield.

— Da, Naomi Lorrimer ne-a spus că s-ar putea să vă abateţi pe la noi.

— Sper că nu e nici o supărare?

— Da, nu e nici o supărare, deloc. Ariadne Oliver a fost aici săptămână trecută. A venit împreună cu Lorrimerii. Cărţile ei sunt foarte amuzante, nu-i aşa? Dar, poate că dumneavoastră nu găsiţi povestirile poliţiste amuzante. Dumneavoastră înşivă sunteţi detectiv, nu-i aşa – unul adevărat?

— Eu sunt tot ce poate să existe mai adevărat, răspunse Poirot.

Observă că ea îşi stăpâneşte un zâmbet. O studie mai îndeaproape. Era distinsă, dar într-un mod artifi-cial. Părul ei blond era aranjat rigid. El se întrebă dacă n-ar putea, în sufletul ei, să fie nesigură, în mod tainic, pe ea însăşi, dacă nu joacă, plină de grijă, rolul unei lady englezoiace preocupate de grădina sa. Se întrebă un pic şi care ar putea fi trecutul ei social.

— Aveţi o grădină splendidă aici, zise el.

— Vă plac grădinile?

— Nu cum îi plac englezului grădinile. Dum-neavoastră, în Anglia, aveţi pentru grădină un talent special. Asta reprezintă ceva pentru dumneavoastră, ceva ce pentru noi, nu…

— Pentru poporul francez, vă referiţi?

— Nu sunt francez. Eu sunt belgian.

— Da, sigur. Cred că Mrs. Oliver a pomenit că aţi făcut parte, cândva, din forţele poliţiei belgiene.

— Exact. Eu, eu sunt un vechi copoi poliţist bel-gian. Surâse politicos şi continuă, fluturând din mână: Dar grădinile dumneavoastră englezeşti le admir. Mă închin! Raselor latine le plac grădinile oficiale, grădinile de palat, ale palatului Versailles în miniatură şi astfel, desigur, ele au inventat potager. Foarte importantă, potager, nu? Aici în Anglia, aveţi potager, dar aţi adus-o din Franţa şi dumneavoastră nu vă iubiţi potager atât de mult cât vă iubiţi florile. N-am dreptate?

— Ba da, cred că aveţi dreptate, replică Mary Restarick. Poftiţi în casă. Aţi venit să-l vizitaţi pe unchiul meu, desigur.

— Am venit, aşa cum spuneţi, să-i aduc omagiile mele lui Sir Roderick, dar vă prezint şi dumneavoastră omagiile mele, madame. Totdeauna aduc omagii frumuseţii, când o întâlnesc. Făcu o temenea.

Ea surâse, uşor stânjenită.

— Nu trebuie să-mi faceţi atât de multe compli-mente.

Îl conduse pe o uşă cu geam, deschisă, şi el o urmă.

— L-am cunoscut pe unchiul dumneavoastră, vag, în o mie nouă sute patru zeci şi patru.

— Sărmanul, acum este destul de bătrân. Mă tem că a surzit de tot.

— E mult de când l-am întâlnit. Probabil că m-a şi uitat. Era o problemă de spionaj şi de proiecte ştiinţifice ale unei anumite invenţii. Noi datoram acea invenţie geniului lui Sir Roderick. Va voi, sper, să mă primească?

— Da, sunt sigură că o să-i placă, răspunse Mrs. Restarick. În vremea noastră el duce o viaţă, în anumite privinţe, mai degrabă monotonă. Eu trebuie să fiu mai mult la Londra – căutăm o casă con-venabilă acolo. Oftă şi continuă: Oamenii în vârstă pot fi uneori mai… Dificili.

— Ştiu, răspunse Poirot. Şi eu sunt, în mod frec-vent, dificil. Ea râse.

— Vai, nu, Monsieur Poirot, lăsaţi, nu e nevoie să pretindeţi că sunteţi bătrân.

— Uneori mi se spune aşa, replică Poirot. Oftă. De către fetişcane, adăugă el melancolic.

— Asta-i foarte urât din partea lor. Probabil, acelaşi lucru pe care l-ar face şi fiica noastră, adăugă ea.

— O, aveţi o fiică?

— Da. Într-un fel! Este fiica mea vitregă…

— Voi fi încântat să o cunosc, spuse Poirot politicos.

— Regret, dar nu-i aici. Este la Londra. Lucrează acolo.

— Tinerele, toate au serviciu în zilele noastre.

— Fiecare, se presupune, este necesar să aibă un serviciu, zise doamna Restarick, în mod vag. Chiar când se mărită, totdeauna sunt convinse că trebuie să se întoarcă în industrie sau în învăţământ.

— V-au convins şi pe dumneavoastră, madame, să vă întoarceţi undeva?

— Nu, eu am fost educată în Africa de Sud. Aici, am venit de scurt timp, cu soţul meu. Totul îmi este, mai degrabă, străin.

Ea se uită în jur cu, ceea ce aprecie Poirot să fie, o lipsă de entuziasm. Era o încăpere mobilată cu gust, dar de un tip convenţional, fără personalitate. Pe pereţi atârnau două portrete mari – singurul semn personal. Primul era al unei femei cu buze subţiri, îmbrăcată într-o rochie de seară, de catifea gri. În faţa ei, pe peretele opus, era un bărbat de vreo treizeci şi ceva de ani, cu un aer de energie stăpânită.

— Fiica dumneavoastră, presupun, găseşte că e plictisitor la ţară?!

— Da, este mult mai bine pentru ea să fie la Londra. Nu, nu-i place aici. Se opri brusc şi apoi, ca şi cum ar fi scos ultimele cuvinte din adâncurile sufletului, adăugă: şi nu-i place de mine.

— Imposibil, răspunse Poirot cu o politeţe fran-ţuzească.

— Nu, nu este imposibil deloc! Da, presupun că asta se întâmplă adesea. Consider că e greu pentru fete să accepte o mamă vitregă.

— Să cred că fiica dumneavoastră şi-a iubit atât de mult propria mamă?

— Bănuiesc că ea trebuie s-o fi iubit dintotdeauna. Este o fată dificilă. Presupun că multe fete sunt la fel.

Poirot oftă şi spuse:

— Mamele şi taţii, în zilele noastre, au mai puţin control asupra fiicelor. Nu e cum se obişnuia să fie în zilele bunelor maniere de demult.

— Nu, fireşte.

— Cineva n-ar îndrăzni să spună aşa, madame, dar trebuie să mărturisesc că regret să văd cum ele arată atât de puţin discernământ în alegerea lor – cum spuneţi dumneavoastră – a prietenilor lor?

— Norma s-a îngrijorat foarte mult, în felul acesta, pentru tatăl ei. Oricum, presupun că nu e bine să te plângi. Oamenii trebuie să-şi încerce propriile ex-perienţe. Dar, eu trebuie să urc la unchiul Roddy, el are propriile sale camere sus.

Ea-l conduse afară din cameră. Poirot privi înapoi, peste umăr. O cameră rece, o cameră fără personalitate, excepţie făcând poate doar cele două portrete. După stilul îmbrăcămintei femeii, Poirot aprecie că acestea datau de câţiva ani buni. Dacă ar fi fost prima doamnă Restarick, Poirot intui că i-ar fi plăcut. Zise:

— Madame, portretele acele sunt reuşite.

— Da. Lansberger le-a făcut.

Era numele unui renumit şi foarte scump pictor de portrete de acum douăzeci de ani. Naturalismul lui

meticulos nu mai era la modă şi de la moartea sa se vorbea puţin despre el. Referitor la persoanele care-i pozau ca model se vorbea uneori ca de „stâlpii îmbrăcămintei”, dar Poirot se gândi că ei sunt mult mai mult decât asta. El bănui că, în spatele ex-terioarelor calme, pe care Lansberger le-a executat atât de facil, exista o ridiculizare ascunsă cu grijă.

Mary Resterick spuse, în timp ce urca scările în faţa sa:

— Tocmai le-am scos din depozit şi le-am şters de praf şi…

Se opri brusc, ajungând la un punct mort, cu o mână pe balustrada scării.

Deasupra ei, o creatură umană tocmai dădea colţul scării, ca să coboare. Era o fiinţă care părea ciudat de caraghioasă. Putea să fie cineva într-un costum de bal mascat, cineva care, în mod sigur, nu se potrivea cu această casă.

Acel ins avea o figură destul de familiară pentru Poirot, în diferite ocazii, o figură adesea întâlnită pe străzile Londrei sau chiar la petreceri. Un reprezentant al tineretului de astăzi. Purta o haină neagră, o vestă din catifea lucrată cu grijă, pantaloni din piele, strânşi pe picior şi cârlionţi bogaţi de păr castaniu ce-i atârnau pe umeri, în jos.

— David! Vorbi tăios doamna Restarick. Ce naiba faci aici?

Tânărul, în nici un caz, nu păru luat prin sur-prindere.

— Te-ai speriat? Întrebă el. Îmi pare rău.

— Ce faci aici, în această casă? Tu, tu n-ai venit cu Norma?

— Norma? Nu. Speram s-o găsesc aici.

— S-o găseşti aici? Ce vrei să spui? Ea este la Londra.

— Da, dar, draga mea, este şi nu este! În orice caz, nu este la Borodene Mansions, 67.

— Ce vrei să zici, că nu este acolo?

— Ei bine, deoarece nu s-a întors în acest weekend, m-am gândit că este probabil aici, cu tine. Am venit să văd dacă nu e sus.

— A plecat de aici duminică noaptea, ca de obicei. Adăugă cu voce furioasă: De ce n-ai sunat clopoţelul, să ştim că eşti aici? De ce rătăceşti de colo până colo prin casă?

— Într-adevăr, dragă, te gândeşti ca nu cumva să şterpelesc lingurile sau altceva. Te asigur că este firesc să te plimbi într-o casă în plină lumină a zilei. De ce nu?

— Noi suntem de modă veche şi nu ne place aşa ceva.

— O, dragă, dragă… David oftă. Toată lumea se agită. Draga mea, dacă n-am nevoie să mi se facă o primire, iar tu se pare că nu ştii unde este fiica ta vitregă, cred că e mai bine să plec. Să-mi întorc buzunarele pe dos înainte să plec?

— Nu fi absurd, David!

— Pa şi pusi, atunci. Tânărul trecu printre ei, flutură din mână, coborî şi ieşi pe uşa principală, deschisă.

— Groaznică creatură, spuse Mary Restarick, cu răutate tăioasă, care-l făcu pe Poirot să tresară.

— Nu pot să-l suport. Pur şi simplu nu pot să-i ţin piept. De ce este Anglia, în zilele noastre, plină ochi cu astfel de oameni?

— Oh, madame, nu vă neliniştiţi. Totul este o chestiune de modă. Totdeauna au existat mode. Dum-neavoastră îi întâlniţi mai puţin la ţară, dar la Londra întâlnim o mulţime ca ei.

— Înspăimântător, replică Mary. Absolut înspăimântător. Efeminat exotic.

— Şi totuşi, nu în contrast cu un portret de van Dyck, nu credeţi aşa, madame? Într-o ramă aurie, purtând un guler brodat, n-aţi spune atunci că este efeminat sau exotic.

— Îndrăznind să vină aici ca acela. Andrew s-ar fi înfuriat. Îl irită groaznic. Fiicele pot fi foarte enervate. Chiar dacă Andrew ar cunoaşte-o bine pe Norma. El a fost în străinătate încă de când ea era un copil. A lăsat-o cu totul mamei sale s-o crească, iar acum o găseşte complet… O enigmă. La fel şi eu, în această privinţă. Ce să fac, dacă simt că este un gen de fată foarte ciudată? În zilele de azi nu poţi avea nici un fel de autoritate asupra lor. Se pare că le place cel mai prost tip de tineri. Ea-i absolut nebună după acest David Baker. N-am ce-i face. Andrew i-a interzis să

mai calce în casă şi uite, el se reîntoarce aici, se plimbă calm. Mă gândesc – mai mult ca sigur, mă gândesc c-ar fi mai bine să nu-i mai povestesc lui Andrew. Nu vreau să-l supăr pe nedrept. Cred că ea trăieşte cu această creatură la Londra şi nu numai cu el. Ba există ceva şi mai rău. Specia asta nu se spală, au feţe complet nerase, şi bărbi crescute caraghios, şi îmbrăcăminte soioasă.

Poirot spuse cu voioşie:

— Vai, madame, nu trebuie să vă frământaţi. Păcatele tinereţii trec.

— Şi eu sper, sunt sigură. Norma este o fată foarte dificilă. Uneori cred că nu e în toate minţile. E atât de stranie. Într-adevăr, ea arată câteodată ca şi cum i-ar lipsi totul acolo, la cutiuţă! Aceste extraordinare antipatii pe care le are ea…

— Antipatii?

— Da! Mă urăşte. Mă urăşte cu adevărat. Nu văd de ce este necesar. Presupun că a fost credincioasă mamei sale, dar, la urma urmei, e rezonabil ca tatăl ei să se recăsătorească, nu-i aşa?

— Consideraţi că ea vă urăşte cu adevărat?

— Da, ştiu că mă urăşte. Am suficiente dovezi. Nu pot să spun cât de uşurată am fost când a plecat la Londra. Nu vreau să produc necazuri… Se opri brusc. Era ca şi cum, pentru prima oară, îşi dădea seama că vorbeşte unui străin.

Poirot avea capacitatea de a atrage confesiuni. Oamenii care discutau cu el greu realizau cu cine stăteau, de fapt, de vorbă. Acum ea râse scurt.

— Vai de mine, continuă ea. Realmente nu ştiu de ce vă spun toate astea. Bănuiesc că fiecare familie are aceste probleme. Sărmane mame vitrege, avem vremuri grele. O, am ajuns. Bătu, uşor, într-o uşă.

— Intră, intră.

Era un urlet tunător.

— Iată un vizitator care vrea să te vadă, unchiule, spuse Mary Restarick, în timp ce păşea în cameră, cu Poirot în spatele ei.

Un bărbat spătos, cu faţa colţuroasă, obrajii roşii şi înfăţişarea irascibilă, măsura la pas podeaua. Se grăbi spre ei. La masa din spatele său, şedea o tânără, care clasa scrisori şi documente. Capul ei era aplecat asupra hârtiilor. Un cap negricios, lucios.

— Îţi prezint pe Monsieur Hercule Poirot, Unchiule Roddy, zise ceremonios Mary Restarick.

Poirot se avântă elegant în acţiune şi discuţie.

— O, Sir Roderick, sunt mulţi ani, mulţi ani de când am avut plăcerea să vă cunosc. Ultima oară a fost, cred, în Normandia. După cum bine îmi amintesc, erau acolo şi colonelul Race şi generalul Abercromby şi mareşalul aerului Sir Edmund Collingsby. Ce decizii trebuia să luăm! Şi ce greutăţi aveam cu asigurarea protecţiei informaţiilor! Astăzi nu mai e nevoie deloc de păstrarea secretului. Îmi amintesc de demascarea acelui agent secret care a reuşit să lucreze atât de mult timp – îl ţineţi minte pe căpitanul Henderson?

— Da. Căpitanul Henderson, desigur. Porcul dracului! Demascat!

— Poate nu vă mai reamintiţi de mine. Hercule Poirot.

— Ba da, cum să nu-mi reamintesc. Am scăpat ca prin urechile acului, ca prin urechile acului. Eraţi reprezentantul francez, nu-i aşa? Eraţi unul din cei doi, nu-mi mai amintesc numele celuilalt, dar, luaţi loc, luaţi loc. Nimic nu e mai plăcut decât să sporovăieşti despre vremurile apuse.

— Mă temeam atât de mult că s-ar putea să nu vă mai reamintiţi de mine şi de colegul meu, Monsieur Giraud.

— Da, da, fireşte că-mi aduc aminte de amândoi. Ei, ce zile au fost acelea, ce zile au fost acelea, desigur.

Tânăra se ridică de la masă. Mişcă politicos un scaun spre Poirot.

— Ai dreptate, Sonia, ai dreptate, spuse Sir Roderick. Dă-mi voie să te prezint, adăugă el, micuţei şi fermecătoarei mele secretare. Schimbă complet lucrurile pentru mine. Mă

ajută, ştiţi, îmi înregistrează toată opera. Nu ştiu ce m-aş face fără ea.

Poirot se înclină amabil.

— Enchanté, mademoiselle, murmură el.

Fata răspunse ceva cu jumătate de glas. Era o fiinţă mărunţică, cu părul negru tăiat scurt. Arăta timidă. Ochii ei, de culoare albastru închis, erau, ca de obicei, îndreptaţi în jos, cu modestie, dar zâmbi sfios şi plăcut către patronul ei. Acesta o bătu uşor pe umăr.

— Nu ştiu ce m-aş face fără ea, repetă el. Nu ştiu, într-adevăr.

— O, nu, protestă fata. Nu sunt chiar atât de bună. Nu pot să dactilografiez foarte repede.

— Draga mea, dar dactilogranezi destul de repede, tu eşti memoria mea. Ochii mei şi urechile mele şi multe alte lucruri.

Ea zâmbi din nou spre stăpân.

— Asta îmi aminteşte, spuse cu voce scăzută Poirot, de excelentele poveşti care circulau de la unul la altul. Nu ştiu dacă erau sau nu exagerate. Iată, de exemplu, despre ziua aceea când cineva v-a furat maşina şi… El continuă să-şi ducă la bun sfârşit povestirea.

Sir Roderick era încântat.

— Ha, ha, sigur. Da, fireşte, totuşi cam exagerat, consider. Însă, în general, aşa s-a întâmplat. Da, da, cine îşi închipuia să vă amintiţi de asta, după atâta timp. Dar eu aş putea să vă relatez una şi mai bună. El se lansă într-o altă istorie.

Poirot ascultă, aplaudă. În cele din urmă îşi privi ceasul şi se ridică în picioare.

— Ei, să nu vă mai reţin, zise el. Dumneavoastră sunteţi angajat, cum văd, într-o muncă importantă. Fiind tocmai prin apropiere, n-am putut să mă abţin să nu vă prezint omagiile mele. Anii trec, dar dumneavoastră, observ, n-aţi pierdut nimic din vigoarea dumneavoastră, din plăcerea dumneavoastră de viaţă.

— Bine, bine, dumneavoastră spuneţi aşa. Oricum, nu e nevoie să-mi faceţi prea multe complimente – dar vă rog să staţi să serviţi ceaiul. Sunt sigur că Mary va aduce nişte ceai. Se uită în jur. Oh, ea a şi plecat. Drăguţă fată.

— Da, cu siguranţă, şi foarte chipeşă. Presupun că vă este de mare sprijin de mulţi ani.

— Oh, ei s-au căsătorit de curând. Ea-i a doua soţie a nepotului meu. Voi fi deschis cu dumneavostră. N-am ţinut prea mult la acest nepot, Andrew, nu-i un băiat pe care să pun bază. Totdeauna agitat. Fratele său mai mare, Simon, era favoritul meu. Nu că l-am cunoscut bine pe el. În ce-l priveşte pe Andrew, acesta s-a purtat foarte rău cu prima lui soţie. A dispărut, ştiţi! A lăsat-o pe linie moartă. S-a sfârşit cu o imensă tristeţe. Toţi au aflat despre ea. El a fost îndrăgostit nebuneşte de ea. Dar totul s-a năruit într-un an sau doi; neghiob băiat. Cu fata asta cu care s-a însurat se pare că totul e în regulă. Nimic rău cu ea, după câte ştiu. Simon era altfel, era un băiat potolit, totuşi teribil de posac. Nu pot să spun că mi-a plăcut când soră-mea a intrat în familia asta. Căsătorie din interes, ştiţi dumneavoastră. Bogăţia, desigur, dar banii nu sunt totul, noi îndeobşte ne-am căsătorit cu Armata. Niciodată nu l-am înţeles prea bine pe Restarick.

— Ei au, înţeleg, o fată. O prietenă de-a mea a cunoscut-o săptămână trecută.

— Da, Norma. O fată nesuferită. Umblă în haine groaznice şi a cules un tânăr scârbos. Da, ei toţi sunt la fel în ziua de astăzi. Tineri cu părul lung, Beatles, tot soiul de nume pe care le poartă. Nu pot să ţin pasul cu ei. Practic, vorbesc o limbă străină. Nimeni nu doreşte să asculte critica unui om bătrân, aşa cum suntem noi. Chiar şi Mary, eu întotdeauna am crezut că este o fire bună, sensibilă, dar, după cum observ, în unele privinţe poate fi de-a dreptul isterică, mai cu seamă dacă mă refer la sănătatea ei. Puţină agitaţie în legătură cu plecarea ei la spital pentru control sau altceva.

O, ce ziceţi de o băutură? Whisky? Nu? Sigur nu rămâneţi să beţi o picătură de ceai?

— Vă mulţumesc, dar iau masa cu nişte prieteni.

— Ei bine, trebuie să vă mărturisesc că m-a bucurat foarte mult discuţia aceasta cu dumneavoastră. E drăguţ să-ţi aminteşti ceva din lucrurile care s-au întâmplat odată. Sonia, dragă, poate-l conduci pe Monsieur – regret, cum vă numiţi, am uitat iarăşi – o, da Poirot. Condu-l jos la Mary, te rog.

— Nu, nu, se grăbi Poirot să refuze, dând din mână. Nici nu mă gândesc s-o deranjez pe Madame. E-n regulă. Găsesc eu drumul, în mod sigur. A fost o mare plăcere să vă reîntâlnesc.

Părăsi camera.

— N-am nici cea mai vagă idee cine a fost tipul ăsta, zise Sir Roderick, după ce plecă Poirot.

— Nu ştiţi cine a fost? Întrebă Sonia, privindu-l oarecum surprinsă.

— Personal, nu-mi amintesc cine-i jumătatea asta de om care a venit şi a discutat cu mine. Desigur, trebuie să ghicesc. Ştii, aşa se învaţă să ieşi basma curată. Acelaşi lucru şi la petreceri. Soseşete un individ şi spune: „Poate nu vă mai amintiţi de mine. Ultima oară v-am văzut în o mie nouă sute treizeci şi nouă.” Eu trebuie să spun: „Desigur, că îmi amintesc”, dar nu-i aşa. E un handicap aproape ca atunci când eşti orb şi surd. Noi ne-am împrietenit cu mulţi broscari ca acesta înainte de sfârşitul războiului. Nu-mi amintesc nici o jumătate din ei. Da, el a fost acolo, e-n regulă. Mă cunoştea, şi eu cunoşteam o bună parte din băieţii despre care a vorbit. Acea poveste despre mine şi maşina furată a fost complet adevărată. Exagerată un pic, fireşte; cu timpul au făcut o povestire suficient de bună. O, nu cred să-şi fi dat seama că nu mi-am amintit de el. Deştept tip, aş spune, dar broscar sadea, nu-i aşa? Ştii, spilcuit, şi dansator, şi trombonist, şi calic. Şi acum, unde rămăsesem?

Sonia ridică o scrisoare şi i-o înmână. Încercă să-i ofere o pereche de ochelari, pe care imediat el îi refuză.

— Nu vreau afurisiţii ăia, pot să văd şi fără ei destul de bine.

Îşi holbă ochii şi examină atent scrisoarea pe care o ţinea în mână.

Apoi, se predă şi i-o vârî cu forţa în mâini Soniei.

— Da, poate ar fi mai bine să mi-o citeşti tu. Ea începu să citească cu vocea-i plăcută şi clară.

CAPITOLUL V

Hercule Poirot se opri o clipă sus, pe palier, cu capul plecat uşor pe o parte, ascultând. Traversă spre fereastra coridorului şi privi afară. Mary Restarick era dedesubtul terasei şi-şi reluase lucrul în grădină. Poirot dădu din cap, cu satisfacţie. Păşi uşor de-a lungul coridorului. Deschise uşile una după alta. O baie, un dulap de lenjerie, un dormitor cu pat dublu gol, un dormitor pentru o persoană, ocupat, o odaie a unei femei, cu pat dublu (a lui Mary Restarick?). Următoarea uşă era a unei încăperi învecinate şi era, ghici el, a lui Andrew Restarick. Trecu pe cealaltă parte a palierului. Uşa pe care o deschise prima era a unui dormitor cu un singur pat. Acum, judecă el, nu era ocupat, dar putea fi locuit la sfârşit de săptămână. Pe măsuţa de toaletă erau câteva perii. Ascultă atent, apoi păşi pe vârful picioarelor înăuntru. Deschise dulapul de haine. Da, acolo atârnau câteva haine. Haine de ţară.

Exista şi o masă de scris, dar nu era nimic pe ea. Deschise foarte precaut sertarele. Acolo erau câteva fleacuri, o scrisoare sau două, dar acestea datau de câtva timp şi conţineau trivialităţi. Închise sertarele.

Coborî la parter şi, ieşind din casă, îşi luă rămas bun de la gazdă. Refuză propunerea de a bea un ceai. Motivă că promisese să se întoarcă, aşa că trebuie să prindă degrabă trenul spre oraş.

— Nu vreţi un taxi? Putem să vă comandăm unul sau să vă duc eu cu automobilul.

— Nu, nu, madame, sunteţi prea amabilă.

Poirot se întoarse pe jos în sat şi coborî pe cărarea de lângă biserică. Traversă un podeţ peste un pârâu. Curând ajunse lângă o limuzină cu şofer, care aştepta discret sub un fag. Şoferul deschise portiera maşinii, Poirot intră, se aşeză şi-şi scoase pantofii de lac, icnind de uşurare.

— Acum ne reîntoarcem la Londra, spuse el. Şoferul închise portiera, îşi reluă locul şi automobilul demară lin. Vederea unui tânăr, care stătea pe marginea drumului, făcând furios cu degetul mare semnul autostopului, nu părea ceva neobişnuit. Ochii lui Poirot se odihniră, aproape cu indiferenţă, pe acest membru al fraternităţii, un tânăr îmbrăcat ţipător, cu păr lung şi exotic. Existau mulţi la fel, dar în clipa când au trecut pe lângă el, Poirot se îndreptă şi se adresă şoferului:

— Te rog să opreşti. Da, şi dacă poţi să dai puţin înapoi… E cineva care ne roagă să-l luăm.

Şoferul privi neîncrezător peste umăr. Era ultima remarcă la care s-ar fi aşteptat. Oricum, Poirot dădea uşor din cap, aprobator, aşa că se supuse.

Tânărul, care se numea David, înaintă spre portiera maşinii.

— Am crezut că n-aveţi de gând să opriţi pentru mine, spuse bucuros. Vă sunt îndatorat mult, zău.

Urcă, dădu jos de pe umeri o mică raniţă, o lăsă să alunece pe podea şi-şi netezi în ios chica de păr arămiu.

— Eşti îmbrăcat poate cam bătător la ochi.

— Da, credeţi? Imposibil. Sunt doar unul dintr-o gaşcă de fraţi.

— Şcoala lui Van Dyck. Foarte eleganţi.

— O, niciodată nu m-am gândit la aşa ceva. Da, ar putea fi ceva în ceea ce ziceţi.

— Ar trebui să porţi o pălărie de cavaler, sugeră Poirot, şi un guler de dantelă, dacă mi-ai permite să te sfătuiesc.

— Ei, nu cred să mergem aşa de departe. Tânărul râse. Cum Mrs. Restarick nu poate să sufere simpla mea vedere.

De fapt, nici eu nu pot s-o sufăr. Oricum, nu-mi pasă prea mult de Restarick. Au ceva deosebit de respingător grangurii ăştia îmbuibaţi, nu credeţi?

— Depinde din ce punct de vedere. Înţeleg că-i faceţi curte fiicei.

— Iată o expresie drăguţă, replică David. A face curte fiicei. Să presupun că ar putea fi numită aşa. Dar, să ştiţi că şi ea îmi face curte, e cât se poate de pe din două. Mă rog, reciprocă…

— Unde este Mademoiselle acum? David întoarse capul brusc:

— Dar, de ce mă întrebaţi?

— Aş dori să fac cunoştinţă cu ea. Strânse din umeri.

— Nu cred că este genul dumneavoastră, ştiţi asta mai bine decât mine. Norma este la Londra.

— Bine, dar i-ai zis mamei sale vitrege…

— O, noi nu-i povestim mamei vitrege totul.

— Şi unde-i domnişoara în Londra?

— Lucrează la o decoratoare de interioare, pe King's Road, undeva în Chelsea. Nu pot să-mi aduc aminte, în clipa asta, numele său, Susan Phelps, bănuiesc.

— Presupun că nu locuieşte acolo. Ai adresa ei?

— Da, un bloc cu apartamente, mare. Nu înţeleg, totuşi, de ce vă interesează?

— Pot să te intereseze atât de multe lucruri.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ce te-a adus pe tine în casa aceea – cum se numeşte?

— Crosshedges – astăzi? Ce te-a adus în mod secret în casă şi la etaj? Poftim?

— Am intrat în casă pe uşa din spate, recunosc.

— Ce căutai la etaj?

— Treaba mea. Nu vreau să fiu grosolan, dar prea vă vârâţi nasul în toate.

— Da, îmi satisfac curiozitatea. Aş dori să ştiu exact unde se află această tânără lady.

— Înţeleg. Dragul de Andrew şi draga de Mary – Dumnezeu să-i putrezească te-au angajat, nu-i aşa? Ei încearcă s-o găsească?

— Deocamdată, spuse Poirot, nu cred că ei ştiu de absenţa ei.

— Cineva trebuie că v-a angajat.

— Eşti grozav de receptiv, zise Poirot. Se rezemă de spătarul banchetei.

— M-am mirat de ce eraţi acolo, sus, spuse David. De aceea v-am făcut semn cu mâna. Am sperat că veţi opri şi-mi veţi da o mică informaţie. Ea-i iubita mea. Ştiţi asta, bănuiesc.

— Înţeleg că asta presupune a fi ideea, răspunse Poirot cu prudenţă. Dacă-i adevărat, trebuie să ştiţi unde este ea. Nu-i aşa, domnule…? Îmi pare rău, nu cred că-ţi cunosc numele de familie, afară de cel de botez, David.

— Baker.

— Poate, domnule Baker, că v-aţi certat.

— Nu, nu ne-am certat. De ce trebuie să vă gândiţi că ne-am certat?

— Domnişoara Norma Restarick a părăsit Crosshedges duminică seara sau luni dimineaţa?

— Depinde. Este un autobuz pe care puteţi să-l luaţi devreme. Vă duce la Londra puţin după ora zece. Asta trebuie că a făcut-o să întârzie puţin la serviciu, dar nu prea mult. De obicei, ea se întoarce duminică noaptea.

— Deci, a plecat de acolo duminică noaptea, dar n-a ajuns la Borodene Mansions.

— Aparent, nu! Aşa spune şi Claudia.

— Această domnişoară Reece-Holland – ăsta-i numele ei, nu?

— Era surprinsă sau îngrijorată?

— Dumnezeule sfinte, de ce ar trebui să fie? Ele nu ţin socoteala timpului una alteia.

— Dar te-ai gândit că ea se întoarce acolo?

— Ea nu s-a reîntors nici la muncă. Vă zic eu, s-au săturat de magazinul acela…

— Eşti îngrijorat, domnule Baker?

— Nu! Fireşte, vreau să zic, ei bine, dracu să mă ia dacă ştiu. Nu văd nici un motiv să fiu îngrijorat, numai timpul merge înainte. Ce este azi, marţi?

— Nu s-a certat cu dumneata?

— Nu. Nu ne-am certat.

— Dar, de ce eşti îngrijorat pentru ea, domnule Baker?

— Ce treabă aveţi?

— Nu-i treaba mea, dar a fost, înţeleg eu, bucluc acasă. Ea n-o iubeşte pe mama ei vitregă.

— Perfect adevărat. Femeia asta-i o căţea. Fără inimă. Nici ea n-o iubeşte pe Norma.

— A fost bolnavă, nu? A trebuit să se interneze în spital.

— Despre cine vorbiţi – Norma?

— Nu, nu vorbesc despre Miss Restarick. Vorbesc despre Mrs. Restarick.

— Cred că s-a internat într-un sanatoriu particular. Nu are nici un motiv să se interneze. Vă spun eu, e zdravănă ca un armăsar.

— Şi domnişoara Restarick o urăşte pe mama ei vitregă?

— Norma, uneori, este puţin lipsită de echilibru. Ştiţi dumneavoastră, îşi iese din fire. Vă spun eu, fetele întotdeauna îşi urăsc mamele vitrege.

— Asta le îmbolnăveşte pe mamele vitrege? Le îmbolnăveşte îndeajuns ca să se interneze în spital?

— Unde dracu vreţi să ajungeţi?

— Grădinărie, poate sau folosirea unor ierburi ucigaşe!

— Ce vreţi să ziceţi, vorbind despre un ucigaş cu ierburi? Vreţi să insinuaţi că Norma… Că ea a visat… Că…

— Lumea discută, spuse Poirot. Vorbele dau târcoale prin vecini.

— Vreţi să spuneţi că cineva a zis că Norma a încercat s-o otrăvească pe mama ei vitregă? Asta-i ridicol. E absolut absurd.

— Este foarte greu de crezut, sunt de acord, replică Poirot. De fapt, oamenii nu spuneau asta.

— Da. Îmi cer scuze. Am înţeles eu greşit. Dar ce vreţi să spuneţi?

— Dragul meu tânăr, răspunse Poirot, trebuie să realizezi că circulă zvonuri, iar zvonurile sunt aproape mereu despre aceeaşi persoană. Un soţ…

— Cee? Săracul bătrân Andrew?! Trebuie să spun că e cel mai greu de crezut.

— Da! Da, nu mi se pare foarte greu de crezut.

— Atunci, pentru ce aţi fost acolo? Sunteţi detectiv, nu-i aşa?

— Da.

— Şi atunci?

— Noi ne referim la ţeluri opuse, zise Poirot. N-am fost acolo să cercetez vreun caz de otrăvire posibil sau nesigur. Trebuie să mă ierţi dacă nu pot să răspund la întrebările tale. Totul este foarte confidenţial, înţelegi?

— Ce Dumnezeu vreţi să puneţi cu asta?

— Am fost acolo să-l văd pe Sir Roderick Horsfield, răspunse Poirot.

— Cum, pe bătrânul ăla? Practic este o fosilă, nu?

— El este un om, spuse Poirot, care deţine foarte multe secrete. Nu vreau să zic că ia parte, activ, la astfel de lucruri acum, dar ştie foarte multe! A fost legat de multe chestiuni mari în ultimul război. Cunoştea câţiva oameni.

— Totuşi, asta s-a petrecut cu mulţi ani în urmă.

— Da, da, participarea sa la evenimente a fost cu ani în urmă. Dar, nu-ţi dai seama că sunt anumite lucruri care ar putea să-ţi fie de folos, să le cunoşti?

— Ce fel de lucruri?

— Feţe, spuse Poirot. O faţă cunoscută, poate, pe care Sir Roderick ar putea s-o recunoască. O faţă sau o manieră de comportare, un fel de a vorbi, un fel de a umbla, un gest. Oamenii îşi amintesc, ştii. Oamenii bătrâni. Ei îşi amintesc, nu lucruri care s-au întâmplat săptămâna trecută sau anul

trecut, ori luna trecută, ci ceva care s-a întâmplat, să zicem, aproape cu douăzeci de ani în urmă. Ei pot să-şi reamintească de cineva care nu vrea să fie reamintit. Atunci ei pot să-ţi povestească anumite lucruri despre un anumit bărbat sau o anumită femeie, ori ceva în care ei au fost amestecaţi… Vorbesc foarte vag, pricepi? Am fost la el pentru a culege informaţii.

— Da, dumneavoastră aţi fost la el pentru a culege informaţii? La boşorogul ăla? Şi le-a furnizat?

— Să zicem că sunt întru totul satisfăcut. David continuă să se uite ţintă la el.

— Mă întreb acum, spuse el, v-aţi dus să-l vedeţi pe moşulică sau v-aţi dus s-o vedeţi pe fetiţă, ei? Aţi vrut să ştiţi ce face ea în casa aceea? M-am întrebat o dată sau de două ori. Credeţi că a luat postul acela ca să obţină o fărâmă din informaţiile din trecut de la moşneag?

— Nu cred, răspunse Poirot, că serveşte vreunui scop folositor să discutăm aceste chestiuni. Ea pare să fie foarte devotată şi grijulie – cum s-o numesc – secretară?

— Un amestec de soră, secretară, însoţitoare, o fată au pair, o slujnică? Da, pot fi găsite multe nume bune pentru ea, nu? E înnebunit după ea, nu? N-aţi observat?

— Nu este nimic nefiresc în aceste împrejurări, spuse Poirot afectat.

— Pot să vă arăt pe cineva care n-o înghite, şi asta-i Mary a noastră.

— Şi poate că nici ea n-o înghite pe Mary Restarick.

— Deci, aşa credeţi, nu? Întrebă David. Această Sonia n-o simpatizează pe Mary Restarick. Poate că mergeţi prea departe cu gândul că încearcă să facă vreo investigaţie cu privire la locul unde este păstrat asasinul? Ptiu! Adăugă el, toată povestea este ridicolă. Bine. Mulţumesc pentru că m-aţi luat cu maşina. Vreau să cobor aici.

— Aha, aici ai vrut să ajungi? Mai avem încă şapte mile bune până la Londra.

— Cobor aici. La revedere, Monsieur Poirot.

— La revedere.

Poirot se rezemă de spătarul banchetei, în timp ce David trânti portiera.

*

* *

Mrs. Oliver se învârtea prin sufragerie. Era foarte agitată. Cu o oră în urmă împachetase un manuscris dactilografiat, pe care tocmai îl terminase de corectat. Urma să-l trimită editorului ei, care-l aştepta nerăbdător şi o îmboldea într-una la fiecare trei sau patru zile.

— S-a făcut, zise Mrs. Oliver, adresându-se în van şi invocând un editor imaginar. S-a făcut şi sper să-ţi placă! Mie nu. Cred că e groaznic. Nu cred să ştii că tot ce scriu eu este bun sau prost. Oricum, te-am avertizat. Ţi-am spus că este groaznic. Tu ai zis: „O, nu, nu, nu cred asta o clipă!”

— Aşteaptă şi o să vezi, replică Mrs. Oliver răzbunător. Aşteaptă şi o să vezi!

Deschise uşa, o chemă pe Edith, servitoarea ei, îi dădu pachetul şi-i porunci să-l ducă la poştă imediat.

„Şi acum, cugetă Mrs. Oliver, ce am de gând să fac cu mine însămi?”

Începu din nou să se învârtească prin casă. „Da, se gândi Mrs. Oliver, aş dori să am iar pe pereţi păsările acelea exotice, în locul acestor vişine idioate. Mă simţeam ca într-o pădure tropicală. Un leu, sau un tigru, sau un leopard, sau un ghepard! Ce-aş putea să mă simt într-o livadă cu vişini, decât o pasăre sperioasă?”

Privi iarăşi în jur. „Să ciripesc ca o pasăre, iată ce ar trebui să fac, spuse posomorită. Să mănânc vişine… Aş dori să fie vremea vişinelor. Mi-ar plăcea să mănânc nişte vişine. Mă întreb acum…” Se îndreptă spre telefon.

— Vreau să mă conving, doamnă, zise vocea lui George, ca răspuns la întrebarea ei. Curând, după aceea, vorbi o altă voce.

— Hercule Poirot, la dispoziţia dumneavoastră, madame, spuse el.

— Unde ai fost? Îl întrebă Mrs. Oliver. Ai fost plecat toată ziua. Presupun că ai plecat la ţară să-i vizitezi pe Restaricki. Aşa-i? L-ai văzut pe Sir Roderick? Ce-ai aflat?

— Nimic, răspunse Hercule Poirot.

— Ce păcat, spuse Mrs. Oliver.

— Nu, cred că nu-i, cu adevărat, atât de rău. Mai degrabă e uimitor că n-am găsit nimic.

— De ce-i aşa de uimitor? Nu înţeleg!

— Deoarece, răspunse Poirot, înseamnă că ori nu exista nimic de găsit, şi atunci, dă-mi voie să-ţi spun, nu se potriveşte cu faptele, ori ceva în plus a fost tăinuit foarte inteligent. Mrs. Restarick nu ştia, de exemplu, că fata lipseşte.

— Vrei să spui – ea n-a făcut nimic în legătură cu dispariţia fetei?

— Aşa se pare. L-am cunoscut acolo pe tânăr.

— Te referi la tânărul acela necorespunzător, pe care nu-l înghite nimeni?

— Corect. Tânărul necorespunzător.

— Din al cui punct de vedere?

— Nu din punctul de vedere al fetei, bănuiesc.

— Fata care a venit să mă vadă, sunt sigur, ar fi fost foarte încântată.

— Arăta el atât de groaznic?

— Arăta foarte frumos, răspunse Poirot.

— Frumos? Întrebă surprinsă Mrs. Oliver. Nu ştiu dacă îmi plac tinerii frumoşi.

— Fetelor da, remarcă Poirot.

— Da, ai perfectă dreptate. Lor le plac tinerii frumoşi. Nu mă refer la tinerii cu înfăţişare plăcută sau eleganţi, sau curaţi, sau inteligenţi. Mă refer la cei care, ori arată ca şi cum ar juca într-o comedie din vremea Restauraţiei, ori foarte murdari, ca şi cum ar face o treabă de vagabond mizerabil.

— Se pare că nici el nu ştie unde este fata acum…

— Ori, încă, nu admite.

— Poate. El s-a dus acolo. De ce? De fapt, a fost în casă. Şi-a dat osteneala să se plimbe prin ea fără să-l observe cineva. Întreb din nou: De ce? În ce scop? O căuta pe fată? Ori căuta altceva?

— Crezi că el căuta altceva?

— Căuta ceva în camera fetei, răspunse Poirot.

— De unde ştii? L-ai văzut acolo?

— Nu, l-am văzut numai coborând scara, dar am găsit o foarte drăguţă bucăţică de noroi umed în camera Normei, care ar putea proveni de pe pantoful lui. E posibil ca ea însăşi să-l fi rugat să-i aducă ceva din acea cameră. Există o mulţime de posibilităţi.

— Ce ai de gând să faci în continuare?, dori să afle Mrs. Oliver.

— Nimic.

— Foarte rău, zise dezaprobator Mrs. Oliver.

— Am de gând să primesc, probabil, o mică informaţie de la cei pe care i-am angajat s-o găsească, deşi este foarte posibil ca să nu primesc nimic.

— Dar, nu ai de gând să întreprinzi nimic?

— Nu, până la momentul potrivit, răspunse Poirot.

— Ei bine, eu da! Spuse Mrs. Oliver.

— Te rog, te rog să fii foarte atentă, o imploră el.

— Fugi de-aici! Ce-ar putea să mi se întâmple?

— Unde există crimă, se poate întâmpla orice. Eu îţi spun asta, eu, Poirot.

CAPITOLUL VI

Mr. Goby şedea pe un scaun. Era un omuleţ sfrijit, atât de greu de descris, pe cât era, în mod practic, inexistent.

Privi atent la gheara piciorului unei mese demodate şi-i adresă părerile sale. Niciodată nu se adresa direct cuiva.

— Mă bucur că mi-aţi dat numele, Mr. Poirot. Oricum, ştiţi, mi-ar fi luat o mulţime de timp. Aşa, am obţinut principalele fapte – şi un pic de bârfă pe deasupra… Totdeauna folositoare. Să încep cu Borodene Mansions, da?

Poirot înclină capul cu eleganţă.

— O mulţime de portari. Mr. Goby potrivi ceasul de pe şemineu. Am început acolo, folosind câţiva tineri deosebiţi. Cam scump, dar merită. Nu vreau să se creadă că nu exista şi altceva care să facă investigaţii speciale! Să folosesc iniţiale sau nume?

— Între aceşti pereţi poţi folosi numele, răspunse Poirot.

— Miss Claudia Reece-Holland a vorbit ca o tânără, foarte drăguţă lady. Tatăl – membru al Parlamentului. Om ambiţios. Mi-au parvenit multe informaţii despre el. Ea e singura lui fiică. Face muncă de secretariat. Fată serioasă. Nici petreceri desfrânate, nici băutură, nici bitnici. Împarte apartamentul cu alte două fete tinere. A doua lucrează la Wedderburn Gallery din Bond Street. Un fel de artistă. Participă la organizarea de expoziţii şi spectacole de artă. A treia este a dvs. Să n-o lungesc prea mult. Opinia generală este că ea-i puţin „neroadă”. Dar nu asta-i culmea povestirii. Însă, totu-i cam neclar. Unul dintre portari e un tip bârfitor. Îi dai un pahar sau două şi vei fi surprins de lucrurile ce ţi le va povesti! Cine bea, şi cine se droghează, şi cine are necazuri cu impozitul pe venit, şi cine-şi păstrează banii la ciorap. Fireşte, poţi să nu crezi o iotă. Oricum, a fost şi o poveste cu un foc de revolver tras într-o noapte.

— Un foc de revolver? A fost cineva rănit?

— Se pare că există oarece bănuială? El povesteşte că a auzit într-o noapte o împuşcătură, iese din bloc şi acolo era această fată, fata dvs., stând cu un revolver în mână. Pe faţa ei se citea un fel de uluială. Şi, apoi, una din celelalte două tinere doamne – sau ambele, de fapt – vin alergând. Iar Miss Cary (asta-i decoratoarea) spune: „Norma, ce Dumnezeu ai făcut?” şi Miss Reece-Holland zice tăios: „Gura, n-auzi, Frances? Nu fi nebună!”, a luat revolverul de la cealaltă fată, adăugind: „Dă-mi-l”! Ea-l strecoară în poşetă şi atunci îl observă pe acest băiat, Micky, şi vine la el şi spune, prefăcându-se că râde: „Asta trebuie că te-a speriat, nu?”, iar Micky susţine că a tras o spaimă, iar ea

continuă: „Nu-ţi face griji. De fapt, noi habar n-am avut că jucăria asta era încărcată. Noi doar ne amuzam!” Apoi, ea spune: „Oricum, dacă te întreabă cineva, zici că totul e în ordine” şi, în sfârşit, spune: „Să mergem, Norma” şi o ia de mână, o conduce la lift şi toate trei au urcat din nou la etajul lor. Dar Micky zicea că, totuşi, el se îndoieşte. S-a dus şi a căutat din nou în curte.

Mr. Goby îşi lăsă ochii în jos şi cită din carneţel: „Vă spun, am găsit ceva, da! Am găsit câteva bucăţi de pământ umed. Sigur, ca în orice asemenea caz. Picături de sânge, asta erau! Le-am atins cu degetul. Vă povestesc ce cred eu. Cineva a fost împuşcat – un bărbat, în timp ce fugea… Am urcat la fete şi am întrebat dacă pot să vorbesc cu domnişoara Holland, îi spun: «Cred că cineva a fost împuşcat, domnişoară!» Zic: «Sunt câteva picături de sânge în curte». «Dumnezeule mare!», exclamă ea, «. Ce ridicol. Sper că ştii», spune ea, «că trebuie să fi fost unul dintre porumbei»! Şi, apoi, continuă: «îmi pare rău dacă ai tras o spaimă. Uită de asta!» şi mi-a strecurat o hârtie de cinci lire. O bancnotă de cinci lire, nu mai puţin! Da, fireşte, n-am deschis gura după aceea.”

— Şi apoi, după încă un whisky, el a continuat cu încă ceva: „Dacă mă întrebaţi, ea a tras în acel individ din clasa de jos, care a venit s-o vadă. Cred că el şi ea s-au certat, iar ea n-a găsit ceva mai bun decât să-l împuşte. Asta-i ce gândesc eu. Dar, în cele din urmă, imediat a dres-o, aşa încât nu mai repet. Dacă mă întreabă cineva, spun că nu ştiu ce-au discutat.” Mr. Goby făcu o pauză.

— Interesant, spuse Poirot.

— Da, dar asta-i doar o grămadă de minciuni. Nimeni nu pare să ştie ceva despre asta. E o poveste cu o bandă de mardeiaşi tineri, care au venit şi s-au bătut în curte într-o noapte şi-au scos cuţitele.

— Înţeleg, concluzionă Poirot. O altă posibilă sursă de sânge în curte.

— Poate că fata s-a certat cu tânărul, l-a amenințat că-l împuşcă, poate! Iar Micky a auzit şi a amestecat lucrurile, în special tocmai atunci, când dădea rateuri o maşină.

— Da, spuse Hercule Poirot şi oftă, asta ar lămuri destul de bine lucrurile.

Mr. Goby întoarse o altă filă a carneţelului său şi selectă din informaţiile omului său de încredere. Alese un calorifer electric, made în J. Restarick Ltd…

— Joshua Restarick Ltd. Firmă de familie, întemeiată de mai bine de o sută de ani. Bine cunoscută în City. Mereu de nădejde. Nimic spectaculos. Fondată de Joshua Restarick, în anul o mie opt sute cincizeci. Lansată în afaceri, după primul război mondial, cu mari investiţii peste hotare, cel mai mult în Africa de Sud, Africa de Vest şi Australia. Simon şi Andrew Restarick, sunt ultimii din familia Restarick. Simon, fratele mai mare, a murit acum un an, fără copii. Soţia sa murise cu câţiva ani mai înainte. Andrew Restarick pare să fie un tip agitat. Niciodată nu i-a dat inima ghes la afaceri, deşi toţi spun că are o mulţime de aptitudini. În cele din urmă a fugit cu o femeie, părăsindu-şi soţia şi o fiică de cinci ani. Plecat în Africa de Sud, Kenia şi alte diferite locuri. N-a divorţat. Nevasta sa a murit acum doi ani. De câtva timp era bolnavă. El a călătorit mult şi oriunde a fost se pare că a câştigat bani. Concesiuni de minereuri, în special. Orice a atins, a prosperat…

După moartea fratelui său, se pare că s-a hotărât că-i timpul să se stabilească. S-a însurat din nou şi s-a gândit că lucrul cel mai bun este să se întoarcă şi să facă o casă pentru fiica sa. Ei locuiesc în acest moment cu unchiul său, Sir Roderick Horsefield – unchi prin căsătorie, asta-i. Asta-i numai temporar! Soţia sa este în căutarea unei case la Londra. Nu contează cât de scumpă. Ei înoată în bani.

Poirot oftă.

— Ştiu, zise el. Ce mi-ai subliniat este o poveste a succesului! Toţi fac bani! Toţi sunt de familie bună şi foarte respectaţi. Relaţiile lor sunt distinse. Ei sunt bine văzuţi în

cercurile de afaceri. Există un singur nor pe cer. O fată despre care se spune că este „puţin neroadă”, o fată care este încurcată cu un tânăr dubios, care nu o dată a fost eliberat din arest condiţionat! O fată care, poate, foarte posibil, să fi încercat să-şi otrăvească mama vitregă şi care, ori suferă de halucinaţii, ori a săvârşit vreo crimă. Îţi zic eu, nimic din asta nu se potriveşte bine cu istoria succesului pe care mi-ai furnizat-o.

Mr. Goby îşi clătină capul trist şi spuse aproape nedesluşit:

— Există una în fiecare familie.

— Această Mrs. Restarick este o femeie destul de tânără. Presupun că nu ea este femeia cu care a fugit la început.

— O, nu, asta a stricat căruţa foarte curând. Ea era una drăguţă, de soi rău, după câte se ştiu, şi tot atât de bine o scorpie. El a fost un prost tras pe sfoară de ea. Mr. Goby îşi închise carneţelul şi-l privi întrebător pe Poirot.

— Doriţi să mai fac ceva?

— Da. Vreau să ştiu un pic mai mult despre răposata doamnă Andrew Restarick. A fost suferindă, a fost în mod frecvent în sanatorii particulare? Ce fel de sanatorii particulare? De boli mintale?

— De acord, Mr. Poirot.

— Şi orice altă istorie de nebunie din familie, din ambele părţi.

— O să verific, Mr. Poirot. Mr. Goby se ridică în picioare.

— Atunci, am să vă părăsesc, domnule. Noapte bună.

Poirot rămase dus pe gânduri, după ce Mr. Goby plecă. Îşi ridica şi cobora sprâncenele. Se întreba, îşi punea foarte multe întrebări…

Apoi, o sună pe Mrs. Oliver.

— Ţi-am zis data trecută, spuse el, să ai grijă! Îţi repet: Să ai mare grijă!

— Grijă de ce? Întrebă Mrs. Oliver.

— De tine însăţi. Cred că ar putea fi periculos. Periculos pentru oricine caută peste tot, mai ales acolo unde nu este dorit. Crima pluteşte în aer. Nu vreau să ţi se întâmple ţie.

— Ai obţinut informaţiile de care spuneai că ai nevoie?

— Da, răspunse Poirot, am obţinut câteva mici informaţii. Mai mult bârfă şi zvonuri, dar se pare că s-a întâmplat ceva la Borodene Mansions.

— Ce anume?

— Sânge în curte, spuse Poirot.

— Sânge în curte! Se miră Mrs. Oliver. Sună ca un titlu de roman poliţist de modă veche. Pata de pe scară. Înseamnă că astăzi spui ceva mai mult decât Ea s-a interesat de moarte.

— Posibil să nu fi fost sânge în curte. Poate este numai ce şi-a imaginat un portar mincinos, plin de fantezie.

— Probabil o sticlă de lapte răsturnată, zise Mrs. Oliver. El nu putea să vadă noaptea. Ce s-a întâmplat?

Poirot nu răspunse imediat.

— Fata credea că „probabil a săvârşit o crimă”! La ce fel de crimă se referea?

— Vrei să spui că ea a împuşcat pe cineva?

— S-ar putea presupune că ea a tras în cineva, dar lipsesc intenţiile şi scopurile. Câteva picături de sânge. Asta era totul. Nici un cadavru.

— Da, dragă, spuse Mrs. Oliver, totul este foarte confuz. Categoric, dacă cineva ar fugi dintr-o curte, nu te-ai gândi să-l ucizi, nu?

— C'est difficile, conchise Poirot, şi închise telefonul.

— Mi-e teamă, spuse Claudia Reece-Holland.

Ea îşi reumplu ceaşca din filtrul de cafea. Frances Cary trase un căscat prelung. Ambele fete luau micul dejun în chicineta apartamentului. Claudia era îmbrăcată şi gata să plece la munca ei zilnică. Frances era încă în halat şi pijama. Părul ei negru îi cădea în ochi.

— Mi-e teamă pentru Norma, continuă Claudia. Frances căscă.

— Eu nu mi-aş face griji în locul tău. Cred că, mai devreme sau mai târziu, ea va telefona sau se va întoarce.

— Crezi? Ştii, Fran, nu pot să nu mă întreb…

— Nu înţeleg de ce? Spuse Frances, turnându-şi încă o ceaşcă de cafea. Sorbi cu un aer de şovăială. Socotesc că Norma nu-i într-adevăr problema noastră, nu? Socotesc că n-o creştem noi, nici n-o hrănim cu linguriţa, ori altceva. Atât doar că împarte apartamentul cu noi. De ce atâta grijă maternă? Cu siguranţă că eu n-o să mă agit.

— Cred şi eu că nu. Pe tine nu te nelinişteşte nimic. Însă, ceea ce pentru tine nu este un lucru important, pentru mine este. Nu-i acelaşi lucru…

— De ce nu-i acelaşi lucru? Pentru că tu eşti chiriaşa principală a apartamentului sau pentru altceva?

— Păi, sunt, mai degrabă, într-o situaţie specială, cum s-ar zice.

Frances mai trase un căscat zdravăn.

— Aseară am stat până târziu, se scuză ea. La petrecerea lui Basil. Mă simt îngrozitor. O, da, presupun că-mi va fi de ajutor o cafea amară. Mai ai, înainte de a mă îmbăta de tot? Basil ne-a făcut să încercăm nişte pilule noi, Visuri de smarald. Nu cred că merită cu adevărat să încerci toate aceste lucruri scârboase.

— O să întârzii la galerie, îi atrase atenţia Claudia.

— Ei, nu cred că e vreo problemă. Nimeni nu observă sau îşi face griji.

— L-am văzut aseară pe David. Era îmbrăcat bine şi, într-adevăr, arăta minunat, adăugă ea.

— Nu vrei să zici, acum, că te-ai îndrăgostit de el, Fran? Totuşi, e îngrozitor.

— O, îţi cunosc părerea. Tu eşti atât de convenţională, Claudia.

— Deloc. Dar nu pot să spun că mă sinchisesc de toată gaşca ta pretins artistică. Încercând toate aceste droguri sau halucinând sau bătându-vă ca proştii.

Frances o privi amuzată.

— Eu nu sunt o narcomană, dragă, mie îmi place să văd doar cum sunt aceste lucruri. Şi unii din banda noastră sunt băieţi buni. David poate să picteze, ştii doar, dacă vrea.

— Totuşi, David nu vrea prea des, nu?

— Mereu vrei să-i faci rău, Claudia. Tu îl urăşti când vine aici, la Norma. Şi când discută de cuţite…

— Cum? Discutând de cuţite?

— Mă tem, spuse Frances încet, dacă să-ţi mai povestesc ceva sau nu.

Claudia se uită la ceasul ei brăţară.

— N-am timp acum, zise ea. Poţi să-mi spui diseară, dacă vrei să-mi povesteşti ceva. Oricum, nu sunt în bună dispoziţie. Da, dragă, aş vrea să ştiu ce să fac.

— În legătură cu Norma?

— Da. Mă întreb dacă părinţii ei trebuie să afle că noi nu ştim unde este ea…

— Asta ar fi foarte greu de suportat. Săraca Norma, de ce nu isprăveşte ea cu prostiile pe propria piele, dacă vrea să se termine?

— Da, Norma nu este tocmai… Claudia se opri.

— Nu, nu este, aşa-i? Non compos mentis. Asta-i ce-ai vrut să zici. Ai telefonat la acel teribil loc unde lucrează. Cloşcari, sau cum sunt numiţi? O, da, desigur că ai telefonat. Îmi amintesc…

— Deci, unde-i ea acum? Ceru Claudia. A zis ceva David aseară?

— David se pare că nu ştie. Zău, Claudia, nu văd ce importanţă are.

— Pentru mine are importanţă, spuse Claudia, pentru că patronul meu se întâmplă să fie tatăl ei. Mai devreme sau mai târziu, dacă i se întâmplă ceva deosebit, mă vor întreba de ce n-am mărturisit faptul că n-a ajuns acasă.

— Da, îmi închipui că ar putea să te dea afară. Dar, nu e nici un motiv serios, nu, de ce ar trebui Norma să ne raporteze de fiecare dată când are de gând să plece de-aici pentru o zi sau două? Ori, chiar câteva nopţi! Am în vedere că ea nu-i un chiriaş profitor sau aşa ceva. Nu răspunzi de fată.

— Nu, dar domnul Restarick a susţinut că se simte bucuros să ştie că ea a obţinut o cameră la noi.

— Aşa că te îndreptăţeşte să mergi să trăncăneşti despre ea de fiecare dată când ea lipseşte, fără consimţământ? Probabil că i s-au aprins călcâiele după vreun alt bărbat.

— I s-au aprins după David. Eşti sigură că nu s-a ascuns la el?

— N-aş crede aşa. El nu ţine cu adevărat la ea, să ştii.

— Ţi-ar plăcea să crezi aşa, replică Claudia. Mai degrabă tu însăţi eşti îndrăgostită de el.

— Cu siguranţă, nu, se răsti Frances. Nicidecum.

— David este, într-adevăr, îndrăgostit lulea de ea, spuse Claudia. Dacă nu e, de ce a venit zilele trecute aici s-o caute?

— Curând îi vei arăta iarăşi aşa, răspunse Frances. Cred, adăugă ea, ridicându-se şi privindu-şi faţa într-o oglinjoară de bucătărie, cam pătată, cred că s-ar fi putut să fiu eu cea care era vizitată de el.

— Eşti atât de proastă! El venea aici s-o caute pe Norma.

— Fata aia-i nebună, spuse Frances.

— Uneori, cred şi eu că este!

— Ei bine, eu ştiu că este. Ascultă, Claudia, vreau să-ţi spun ceva. Tu trebuie să ştii. Zilele trecute mi-am rupt elasticul de la sutien şi mă grăbeam. Ştiu că nu-ţi place ca cineva să se distreze cu lucrurile tale…

— Sigur că nu, confirmă Claudia.

— Dar Norma niciodată nu ţine seama, ori nu observă. Oricum, m-am dus în camera ei şi-am cotrobăit prin bufet şi – da!

— Am găsit ceva. Un cuţit.

— Un cuţit! Exclamă Claudia surprinsă. Ce fel de cuţit?

— Îţi aminteşti când am avut în curte un fel de încăierare? Un grup de bitnici, de adolescenţi, care au venit aici şi s-au bătut cu şişuri. Şi Norma a sosit imediat după scandal.

— Da, da, îmi aduc aminte.

— Unul dintre ei a fost înjunghiat, aşa mi-a povestit un reporter, dar a reuşit să fugă. Ei bine, cuţitul din bufetul Normei era un şiş. Pe lamă avea o pată, ca de sânge uscat.

— Frances! Tu dramatizezi absurd.

— Probabil. Dar sunt sigură că aşa a fost. Şi cum naiba a ajuns să se ascundă în bufetul Normei, tare mi-ar plăcea să ştiu.

— Eu bănuiesc… Poate l-a cules de pe jos.

— Ce, ca amintire? Şi l-a ascuns acolo şi nu ne-a povestit nimic?

— Ce-ai făcut cu el?

— L-am pus la loc, răspunse Frances cu jumătate de glas. Eu… Eu nu ştiu altceva ce să fac… Nu puteam să mă hotărăsc, dacă, să-ţi spun sau nu. Apoi, ieri m-am uitat iarăşi şi dispăruse. Nici urmă de el. Ce zici, Claudia?

— Crezi că l-a trimis pe David să-l ia?

— Mda, s-ar fi putut… Ştii ce, Claudia, pe viitor am de gând să-mi încui uşa noaptea.

CAPITOLUL VII

Mrs. Oliver se trezi nemulţumită. Vedea întinzându-se o zi înaintea ei, fără să facă nimic.

Având manuscrisul expediat cu un sentiment de împlinire artistică, munca ei e isprăvită. Avea acum doar, ca de atâtea ori înainte, să se odihnească, să se distreze; să zacă precum un pământ înţelenit, până când chemarea creatoare va veni din nou activă. Umbla de colo până colo prin apartament, fără vreo ţintă precisă, atingând lucruri, ridicându-le, punându-le jos, căutând în sertarele biroului, realizând că sunt pline de scrisori care aşteaptă să fie rezolvate, dar simţindu-se totodată că, în starea ei actuală de desăvârşire literară, cu siguranţă nu avea de gând să se apuce de ceva în starea de oboseală de acum. Dorea să facă interesant. Dorea… Ce dorea?

Se gândea la conversaţia avută cu Hercule Poirot, la alarma ce i-a oferit-o-n dar! Ridicol! În definitiv, de ce să nu participe la rezolvarea acestei probleme, pe care o

împărţea cu Poirot? Poirot poate alege să stea într-un fotoliu, să-şi pună vârfurile degetelor cap la cap şi să-şi înşurubeze celulele cenuşii la muncă, în timp ce trupul său se odihneşte între cei patru pereţi. Asta nu era metoda la care apela Ariadne Oliver. În cele din urmă, a trebuit să recunoască, foarte convinsă, că are de gând să întreprindă ceva. Urma să descopere mai multe fapte despre această fată misterioasă. Unde se afla Norma Restarick? Ce ar putea ea, Ariadne Oliver, să descopere mai mult despre ea?

Mrs. Oliver continuă să rătăcească prin casă tot mai nefericită. Ce-ar putea să facă? Nu era prea uşor să hotărască. Să plece undeva şi să investigheze? Ce-ar fi să se ducă la Long Basing? Dar, Poirot a fost deja acolo şi a găsit probabil ce trebuia să găsească. Şi ce justificare ar putea oferi dând buzna în casa lui Sir Roderick?

Se gândi la o altă vizită la Borodene Mansions. Poate că mai e ceva de descoperit acolo?! Ar trebui să reflecteze ce scuză să invoce, dar, oricum, acela părea singurul loc unde ar putea obţine mai multe informaţii. Cât era ceasul? Zece. Existau oarecare posibilităţi.

Pe drum, ea născoci un motiv. Nu unul foarte original. De fapt, lui Mrs. Oliver i-ar fi plăcut să găsească unul mai şocant, dar, poate, cugetă ea cu prudenţă, era mai bine să păstreze ceva cu totul din fiecare zi şi plauzibil. Sosi la impunătorul, deşi sinistrul bloc, Borodene Mansions şi se plimbă agale prin curte, nepierzându-l din vedere.

Un portar sta de vorbă cu şoferul unui camion de transportat mobila. Un lăptar, împingând căruciorul pentru lapte, veni să se alăture lui Mrs. Oliver lângă liftul de serviciu.

El îşi zăngăni sticlele, fluierând vesel, în timp ce Mrs. Oliver continua să privească absentă, la camion.

— Numărul şaptezeci şi şase se mută, explică lăptarul lui Mrs. Oliver, înţelegând greşit interesul ei. Mută o navetă cu sticle din cărucior în lift.

— Încă n-a început să se mute, ca să spunem aşa, adăugă el, apărând din nou. Părea să fie un gen de lăptar vesel.

Arătă cu degetul mare în sus.

— S-a aruncat de la fereastră – etajul şapte – numai cu o săptămână în urmă. La cinci dimineaţa. Caraghios timp a ales…

Mrs. Oliver nu credea că-i atât de amuzant.

— De ce?

— De ce a făcut asta? Dumnezeu ştie. Ei spun că şi-a pierdut minţile.

— Era tânără?

— Aş, doar un păstrăv bătrân. Cincizeci, nici mai mult nici mai puţin.

Doi bărbaţi se luptau în camion cu un scrin cu sertare. Acesta le rezista, iar două sertare de mahon se prăbuşiră pe caldarâm – o foaie de hârtie pierdută pluti spre Mrs. Oliver, care o prinse.

— Nu trânti totul, Charlie, spuse lăptarul cel vesel cu reproş, apoi urcă în lift cu încărcătura de sticle.

Între cei doi hamali se iscă o ceartă. Mrs. Oliver le oferi foaia de hârtie, dar ei făcură semn cu mâna să-i lase în pace.

Hotărându-se, Mrs. Oliver intră în bloc şi urcă la numărul 67. Înăuntru se auzi un zăngănit şi deodată uşa fu deschisă de o femeie între două vârste, cu un spălător de podele în mână, care era clar angajată pentru munci gospodăreşti.

— Oh, zise Mrs. Oliver, folosind monosilaba ei preferată, bună dimineaţa, este, mă întreb, cineva acasă?

— Nu, mă tem că nu, madam. Toate sunt plecate. Au plecat la serviciu.

— Da, desigur… De fapt, când am fost aici am lăsat un carneţel de însemnări. Aşa de supărător lucru e să uiţi… Trebuie să fie în camera de zi.

— Păi, aşa ceva am strâns eu, madam, după câte ştiu. Fireşte, nu puteam să ştiu că este al dumneavoastră. Nu doriţi să intraţi? Ea deschise ospitalier uşa, puse deoparte

spălătorul cu care ştersese podeaua bucătăriei şi o însoţi pe Mrs. Oliver în sufragerie.

— Da, zise Mrs. Oliver, hotărâtă să stabilească legături prieteneşti, da, îl văd aici – iată cartea pe care am lăsat-o pentru Miss Restarick, Miss Norma. S-a întors de la ţară?

— Nu cred. Se vede că acum nu locuieşte aici! Patul ei este nedesfăcut. Poate că este încă la ţară, cu ai săi. Ştiu că a plecat acolo la sfârşitul săptămânii trecute.

— Da, presupun şi eu asta, întări Mrs. Oliver. Aceasta a fost cartea pe care i-am adus-o. Una din cărţile mele.

„Una din cărţile lui Mrs. Oliver” se pare că nu atinsese coarda sensibilă a interesului femeii de serviciu.

— Aici şedeam, continuă Mrs. Oliver, atingând un fotoliu, cel puţin aşa cred. Şi, apoi, m-am dus la fereastră şi poate m-am aşezat şi pe canapea.

Aranjă în mod viguros pernele de pe fotoliu. Femeia de serviciu făcu acelaşi lucru cu pernele de pe canapea, simţindu-se obligată faţă de gestul vizitatoarei…

— N-ai idee dumneata cât te poate scoate din sărite când uiţi aşa ceva, continuă Mrs. Oliver, guralivă. Aici ai scrise toate întâlnirile. Sunt aproape sigură că astăzi trebuie să iau masa de prânz cu cineva foarte important şi nu pot să-mi amintesc cine este sau unde urma să fie prânzul. Numai, desigur, să nu fie mâine. Dacă-i aşa, prânzesc cu totul şi cu totul… Altcineva. Ei, dragă…

— Foarte obositor pentru dumneavoastră, doamnă, sunt sigură, zise femeia de serviciu, cu compătimire.

— Sunt drăguţe apartamentele acestea, schimbă vorba Mrs. Oliver, privind în jur.

— Dar, prea sus.

— Însă îţi oferă o foarte bună vedere, nu?

— Da, dar dacă sunt cu faţa la răsărit, iarna te bate un vânt rece. Intră direct pe lângă aceste rame metalice de la ferestre. Unii oameni şi-au dublat ferestrele. Oho, da, nu m-aş sinchisi pentru un apartament ca ăsta. Nu, daţi-mi mie un apartament drăguţ la parter, oricând şi nu-l refuz. Şi,

dacă ai şi copii, e mult mai convenabil. Ştiţi, pentru cărucior şi toate celelalte. Oho, da, sunt cu totul pentru parter, da. Gândiţi-vă, numai dacă ar fi un incendiu…

— Da, sigur, ar fi groaznic, îi dădu dreptate Mrs. Oliver. Presupun că există totuşi scări de incendiu.

— Nu poţi să nimereşti totdeauna o uşă de incendiu. Mi-e o frică de foc… Mereu mi-a fost. Şi sunt atât de scumpe, oricând, aceste apartamente! Nici nu vă închipuiţi ce chirii cer! De aceea, Miss Holland a mai luat în gazdă două fete.

— Da, cred că le-am întâlnit pe amândouă. Miss Cary e artistă, nu?

— Lucrează la o galerie de artă, da. Nu prea dă în brânci, totuşi. Mai şi pictează câte un pic, vaci şi copaci, pe care niciodată nu reuşeşti să recunoşti ce ar trebui să însemne. E o tânără lady foarte dezordonată. Camera ei e într-un hal – nu-ţi vine să crezi! În Colţul lui Miss Holland, altceva… Ordine, este totdeauna lună! Cândva a fost secretară la Coal Board, dar acum este secretară particulară în City. Îi place mai mult, spune ea. Este secretara unui gentleman foarte bogat, care tocmai s-a întors din America de Sud sau de undeva, la fel. El e tatăl lui Miss Norma şi el e cel care a rugat-o pe Miss Holland s-o ia în pensiune, când, fosta locatară, tot o tânără lady, a plecat să se mărite. Şi tot ea l-a informat că se căuta o altă fată. Şi atunci, la insistenţele lui, ea nu putea să-l refuze, nu? Pentru că el era patronul ei.

— A vrut să-l refuze? Femeia strâmbă din nas.

— Cred că ar fi vrut, dacă ar fi ştiut.

— Să ştie, ce? Întrebarea era prea directă.

— N-am ce să mai zic, sunt sigură. Nu-i treaba mea.

Mrs. Oliver continuă să privească oarecum întrebător. Mrs. „Spălător” căzu în capcană.

— Se vede cât de colo că ea nu-i o tânără lady drăguţă. O aiurită, însă, astăzi, ele-s aproape toate aiurite. Dar, mă gândesc, totuşi, că ar trebui s-o vadă un doctor. Sunt perioade când se pare că ea nu-şi dă seama cu adevărat ce face sau unde este. Arată exact cum face nepotul bărbatului

meu după ce a avut o criză. Groaznice crize are, nu vă vine să credeţi. Numai că n-am aflat niciodată ca ea să aibă crize. Poate că se ia cu lucrul, o mulţime fac aşa, iar crizele trec…

— Cred că-i la mijloc un tânăr cu care nu sunt de acord.

— Da, aşa am auzit şi eu. El a venit o dată sau de două ori, deşi nu l-am văzut niciodată. Unul din aceşti moderni, după câte se ştie. Lui Miss Holland nu-i place, dar ce poţi să faci astăzi? Fetele îşi urmează drumul lor propriu.

— Uneori, te simţi foarte tulburat pentru fetele de azi, zise Mrs. Oliver şi încercă să se arate serioasă şi demnă de încredere.

— N-a fost crescută cum trebuie, asta-i ce zic eu.

— Mă tem că nu. Nu, mă tem că nu. Îţi poţi da seama că o fată ca Norma Restarick ar sta mai bine acasă, decât să vină cu totul singură la Londra şi să-şi câştige traiul ca decorator de interior.

— Ei nu-i place acasă.

— Adevărat?

— Are o mamă vitregă. Fetelor nu le plac mamele vitrege. Din ce am auzit, mama vitregă face tot ce poate, încearcă s-o oprească, încearcă să-i îndepărteze de casa lor pe tinerii fără gust, şi altele de felul ăsta. Ea ştie că fetele se încurcă cu tineri necinstiţi şi de-aici pot veni numai supărări. Uneori – femeia de serviciu vorbea impresionată – sunt mulţumită că n-am avut niciodată fete.

— Aveţi băieţi?

— Doi feciori, să-mi trăiască. Unul e şcolar bun, iar celălalt lucrează într-o tipografie, munceşte şi el bine. Dar, am băieţi foarte buni. Închipuiţi-vă, că şi băieţii pot să-ţi producă necazuri. Dar, fetele îţi dau o bătaie de cap mai mare, aşa cred. Simţi că trebuie să fii în stare să faci ceva pentru ele.

— Da, o aprobă Mrs. Oliver, cu un aer gânditor. Văzu intenţia femeii de a se întoarce la lucrul ei.

— Îmi pare rău de carneţel, zise ea. Îţi mulţumesc foarte mult şi sper că nu ţi-am irosit foarte mult timpul.

— Şi eu sper să-l găsiţi, sunt sigură, îi replică cealaltă femeie, cu amabiliate.

Mrs. Oliver ieşi din apartament, gândindu-se ce pas ar trebui să facă în continuare. Nu putu să-şi imagineze ceva ce ar putea să întreprindă în acea zi, dar în mintea ei începu să prindă contur un plan pentru a doua zi.

Când a ajuns acasă, Mrs. Oliver, într-un fel emfatic, scoase un carnet de însemnări şi notă diferite lucruri sub titlul „Fapte pe care le-am aflat”. Luate la un loc, faptele nu se ridicau la o cifră prea mare, dar Mrs. Oliver, credincioasă chemării sale, reuşi să le facă pe cele mai multe dintre ele vrednice de-a fi întrebuinţate. De pildă, e posibil că angajarea lui Miss Reece-Holland de către tatăl Normei să fie cel mai izbitor fapt decât oricare altul. Ea nu ştiuse asta înainte, mai degrabă se îndoia dacă Hercule Poirot aflase. Se gândi să-i telefoneze, să-l informeze şi pe el, însă se hotărî să păstreze ştirea pentru ea însăşi, din cauza planului de a doua zi. De fapt, Mrs. Oliver se simţea, în acest moment, mai puţin un autor de romane poliţiste, şi mai mult un pătimaş copoi! Era pe urma cea bună, cu nasul în jos după miros, iar mâine dimineaţă – ei bine – mâine dimineaţă vom vedea noi.

Fidelă planului său, Mrs. Oliver se sculă devreme, se împărtăşi cu două ceşti de ceai şi un ou fiert şi porni în urmărire. Încă o dată ajunse în vecinătatea blocului Borodene Mansions. Se întrebă dacă ar putea fi recunoscută acolo, aşa că de data aceasta nu intră în curte, dar se furişă când la o intrare, când la alta, cercetând atentă pe diferiţi oameni, care apăreau în burniţa dimineţii să gonească pe drumul lor la lucru. Cele mai multe erau fete şi arătau la fel de amăgite. „Cât de extraordinare sunt fiinţele umane, când le consideri ca pe acestea, ieşind cu un scop precis din blocurile astea mari şi înalte – exact ca muşuroaiele de furnici”, cugetă Mrs. Oliver. „Niciodată nu

trebuie consideraţi ca un muşuroi în adevăratul sens al cuvântului”, luă hotărârea Mrs. Oliver. „Mereu arată aşa, fără nici un rost, ca unul deranjat de bombeul unui pantof. Toate acele mici vieţuitoare, grăbindu-se cu fire de iarbă în gură, scurgându-se în şiruri, cu hărnicie, neliniştite, îngrijorate, arătând astfel, deşi alergau de colo până colo şi totuşi nicăieri, dar, probabil, erau tot aşa de bine organizate ca fiinţele umane de aici. Iată, acel om care tocmai a trecut pe lângă ea! Gonind, bodogănind”. „Mă întreb, ce îl supără?”, gândi Mrs. Oliver. Se mai plimbă puţin, apoi se dădu brusc înapoi.

Claudia Reece-Holland ieşea pe uşa de la intrare, mergând în pas sprinten, calculat. Ca şi data trecută, arăta foarte cochetă. Mrs. Oliver se întoarse astfel, ca să nu fie recunoscută. Odată ce i-a permis Claudiei să se distanţeze suficient, se întoarse din nou cu faţa şi porni pe urmele ei. Claudia Reece-Holland ajunse la capătul străzii şi o luă la dreapta, pe o arteră principală de circulaţie. Ajunse într-o staţie de autobuz şi se alătură cozii. Mrs. Oliver, încă urmărind-o, simţi o nelinişte trecătoare. Să presupunem că Claudia s-ar întoarce, ar privi-o şi-ar recunoaşte-o. Tot ce Mrs. Oliver a putut gândi că este de făcut şi plănuit de câteva ori, ar fi explodat fără zgomot sub nasul ei. Dar, Claudia Reece-Holland părea cu totul absorbită de propriile sale gânduri. Nu se uita la niciunul dintre inşii care aşteptau autobuze. Mrs. Oliver era a treia în rândul din spatele ei. În cele din urmă, autobuzul aşteptat sosi şi coada tălăzui în faţă. Claudia urcă în autobuz şi înaintă spre şofer. Mrs. Oliver reuşi să pătrundă şi să ocupe un loc chiar lângă uşă. Când veni taxatorul pentru bilete, Mrs. Oliver îi vârî în mână cu indiferenţă un şiling şi şase penny. La urma urmei, n-avea nici o idee pe ce rută circula autobuzul, sau, pe de altă parte, cât de departe era ceea ce femeia de serviciu descrisese vag ca „una din acele clădiri noi de lângă St. Paul”. Era în stare de alertă şi pregătită, când venerabila catedrală apăru în sfârşit. „Oricând, acum”, socoti în sinea

ei, şi-şi fixă privirea pe cei care coborau de pe platforma de deasupra. „Aha, da, iat-o pe Claudia, îngrijită şi şic în costumul ei elegant”. Coborî din autobuz. Mrs. Oliver o urmă la timpul potrivit şi păstră o distanţă calculată atent.

„Foarte interesant, cugetă Mrs. Oliver. Poftim, acum filez pe cineva! Exact ca în cărţile mele. Şi, mai mult decât atât, trebuie s-o fac foarte bine, pentru ca ea să nu bănuiască deloc”.

Claudia Reece-Holland, într-adevăr, arăta foarte absorbită de propriile sale gânduri. „Pare a fi o fată foarte capabilă”, reflectă Mrs. Oliver, aşa cum sigur apreciase mai înainte. „Dacă m-aş gândi să încerc să ghicesc un ucigaş, un bun şi capabil ucigaş, aş alege unul aidoma ei.” Din nefericire, nimeni încă nu fusese ucis, ca să spunem aşa, în afară de cazul când fata Norma a avut desăvârşită dreptate în presupunerea sa că ea însăşi a comis o crimă.

Această parte a Londrei părea să fi suferit, ori să fi profitat de o mulţime de clădiri în anii din urmă. Zgârie-norii enormi, din care cei mai mulţi foarte hidoşi, gândea Mrs. Oliver, se ridicau spre cer cu un aer de cutii de chibrituri pătrate.

Claudia se îndreptă spre poarta principală a unei clădiri. „Acum, o să descopăr exact”, se gândi Mrs. Oliver, şi pătrunse pe urmele ei. Patru lifturi păreau că suie şi coboară cu o grabă nebună. „Eh, aici o să fie destul de greu”, îşi zise Mrs. Oliver, „o să fie mai greu”. Oricum, erau destul de încăpătoare şi când Claudia ajunse să se urce într-unul în ultima clipă, Mrs. Oliver reuşi să se ascundă în spatele unor bărbaţi înalţi, astfel încât să nu scape din ochi figura fetei. Destinaţia Claudiei se dovedi a fi etajul patru. Merse de-a lungul unui coridor, iar Mrs. Oliver, zăbovind după doi bărbaţi înalţi, observă uşa pe care a intrat. Trei uşi de la capătul coridorului. Mrs. Oliver sosi la aceeaşi uşă la timp şi putu să citească inscripţia de pe ea. Pe plăcuţă era gravată firma „Joshua Restarick Ltd.” Ajungând până aici, Mrs. Oliver simţi totuşi că nu prea ştie ce pas să facă în

continuare. Găsise locul de afaceri al tatălui Normei şi locul unde Claudia lucra, dar acum, uşor dezamăgită, avu impresia că aceasta nu este nici măcar o descoperire pe cât ar fi putut să fie. Cinstit, merita? Probabil că nu! Aşteptă preţ de câteva minute, mergând de la un capăt la altul al coridorului, fiind atentă să vadă dacă cineva, interesant, intră pe uşa de la Restarick Enterprises. Două sau trei fete, dar nu arătau prea deosebit. Mrs. Oliver coborî cu liftul şi ieşi din clădire, oarecum neconsolată. Aproape că nu era în stare să se gândească ce va face în viitor. Porni să se plimbe pe străzile învecinate şi medită cu privire la o vizită la catedrala St. Paul.

„Aş putea să urc la strana spovedaniei şi să mă spovedesc”, cugetă Mrs. Oliver. „Mă întreb, totuşi, cum ar putea să aibă de-a face strana spovedaniei cu scena unei crime?”.

„Nu”, hotărî ea, „mă tem că-i prea profan. Nu, nu ştiu ce-ar putea fi mai bine”. Mergea, dusă pe gânduri, spre Mermaid Theatre. „Asta da”, reflectă ea, avea de departe mai multe posibilităţi.

Se întoarse în direcţia clădirilor noi. Atunci, simţind un gol în stomac, se abătu la un mic restaurant ce-i ieşi în cale, pentru a-şi completa micul dejun. Nu erau prea mulţi oameni, unii servind cu întârziere gustarea de dimineaţă, alţii, mai devreme pe cea „de unsprezece”. Mrs. Oliver, privind în jur, într-o doară, după o masă liberă, era cât pe-aci să-şi piardă răsuflarea. La o masă de lângă perete şedea tânăra Norma, iar în faţa ei era un tânăr cu păr castaniu, cârlionţat, revărsat peste umeri, purtând o vestă de catifea roşie şi o jachetă foarte fantezistă.

„David”, îşi zise Mrs. Oliver, cu respiraţia tăiată. „Trebuie să fie David”. El şi Norma discutau aprins.

Mrs. Oliver îşi făcu un plan de bătaie, se hotărî şi, dând din cap cu satisfacţie, traversă localul restaurantului spre o uşă discretă cu inscripţia „Ladies”

Nu era prea sigură dacă Norma putea s-o recunoască sau nu. Nu totdeauna oamenii care par cel mai puţin hotărâţi sunt şi cei care se dovedesc în realitate cel mai puţin hotărâţi. În acel moment, Norma arăta ca şi cum n-ar interesa-o nimeni altcineva decât David, dar cine ştie? „Sper să pot face ceva, totuşi, şi pentru mine”, se gândi Mrs. Oliver. Se privi într-o oglindă micuţă, pătată de muşte, atârnată pe perete, studiind cu deosebire ceea ce ea considera să fie punctul focal al înfăţişării unei femei, părul. Nimeni nu ştia asta mai bine decât Mrs. Oliver, datorită nenumăratelor dăţi când ea îşi schimbase forma coafurii şi, drept urmare, a reuşit să nu fie recunoscută de prieteni. Evaluându-şi capul dintr-o aruncătură de ochi, începu să lucreze. Scoase agrafele, luă câteva şuviţe de păr, le înfăşură în batistă şi le băgă în poşetă, îşi despărţi părul printr-o cărare la mijloc, îl pieptănă rigid spre spate şi-l făcu un coc modest, aproape de gât. Scoase, de asemenea, o pereche de ochelari şi-i aşeză pe nas. Într-adevăr, degaja un aer de seriozitate. „Aproape intelectuală”, aprecie Mrs. Oliver, aprobator, îşi modifică forma gurii, rujându-se, şi ieşi din nou din restaurant, mişcându-se cu grijă, deoarece erau ochelari pentru citit şi în consecinţă, vedea în ceaţă. Traversă localul şi îşi făcu loc la o masă liberă lângă cea ocupată de Norma şi David. Se aşeză astfel, încât să fie cu faţa la David. Norma, pe locul ei de alături, şedea cu spatele la ea. De aceea, Norma n-ar fi putut s-o vadă decât dacă şi-ar fi întors capul în jur. Chelneriţa se abătu la masa ei. Mrs. Oliver comandă o ceaşcă de cafea şi o chiflă cu stafide şi se concentră să treacă neobservată.

Norma şi David nici măcar n-o observară. Erau cufundaţi într-o discuţie pasionată. Îi trebuiră unul sau două minute ca să prindă discuţia lor.

— Dar tu numai îţi închipui lucrurile astea, zicea David. Tu ţi le imaginezi, doar. Sunt, toate, prostii desăvârşite, draga mea.

— Nu ştiu. Nu pot să spun. Vocea Normei avea o lipsă de rezonanţă stranie.

Mrs. Oliver nu putea s-o asculte tot atât de bine ca şi pe David, deoarece Norma stătea cu spatele la ea, dar caracterul surd al vocii fetei o izbi neplăcut. „Este ceva în neregulă aici”, cugetă ea. „Foarte în neregulă”. Îşi reaminti istoria pe care Poirot i-o povestise prima dată: „Ea crede că poate a săvârşit o crimă”. Ce s-a întâmplat cu fata? Are halucinaţii? Era mintea ei într-adevăr uşor afectată sau era, nici mai mult, nici mai puţin, decât adevăr şi, în consecinţă, fata suferise un şoc grav.

— Dacă mă întrebi, toată agitaţia vine din partea lui Mary! Oricum, ea-i o femeie total proastă şi îşi imaginează că are boli şi tot felul de lucruri din astea.

— A fost bolnavă.

— Bine, atunci, a fost bolnavă. Oricare femeie sensibilă ar chema doctorul să-i dea nişte antibiotice sau altceva, şi nu să urască!

— Ea crede că eu i-am făcut-o. Tata crede la fel.

— Îţi spun, Norma, tu-ţi imaginezi toate aceste lucruri.

— Tu îmi zici doar aşa, amăgitor, dragă David. Îmi zici aşa, ca să mă mai încurajezi. Să presupunem că eu i-am dat substanţa?

— Ce vrei să spui cu „presupun”? Trebuie să ştii dacă i-ai dat-o sau nu. Nu poţi fi atât de proastă, Norma.

— Nu ştiu.

— O ţii într-una pe a ta. Revii mereu la asta şi spui iarăşi şi iarăşi „Nu ştiu, nu ştiu”.

— Tu nu pricepi! Tu nu pricepi nici măcar ce este ura. Am urât-o din prima clipă când am văzut-o.

— Ştiu. Mi-ai povestit asta.

— Asta-i partea ciudată. Ţi-am povestit şi nu-mi amintesc nici măcar că ţi-am povestit despre asta. Înţelegi? Din când în când, eu, eu povestesc oamenilor nişte lucruri. Le povestesc lucruri ce vreau să le fac sau pe care le-am făcut, ori pe care am de gând să le fac. Dar nu-mi amintesc să le fi

povestit despre acele lucruri. Este ca şi cum gândeam toate aceste lucruri în mintea mea, iar ele, uneori, ies la iveală şi eu le spun oamenilor. Ţi le-am spus, nu?

— Bine, vreau să zic, ascultă, să nu reluăm discuţia despre asta.

— Dar ţi-am spus-o, nu?

— Bine, bine! Se spun lucruri ca ăsta: „O urăsc şi aş dori s-o omor. Cred că am s-o otrăvesc!” Dar asta-i numai o copilărie. Una e să zici şi alta e să faci! Ca şi cum n-ai fi crescut, maturã, te joci de-a cuvintele. E un lucru foarte firesc. Copiii spun o mulţime de lucruri de felul ăsta. „Urăsc, aşa şi pe dincolo. O să-i tai eu lui capul!” Puştii spun asta la şcoală. Despre vreun profesor pe care nu-l înghit în mod deosebit.

— Crezi că numai asta a fost? Dar asta sună ca şi cum n-am crescut, ca şi cum am rămas o… infantilă!

— Păi, da! în anumite privinţe. Dacă te-ai aduna, ţi-ai da seama ce prostii sunt toate astea. Şi ce mare scofală dacă o urăşti? Ai plecat de-acasă şi nu trebuie să locuieşti cu ea.

— De ce n-aş locui în propria mea casă, cu propriul meu tată? Întrebă Norma. Nu e cinstit. Nu e cinstit. Mai întâi, el a plecat departe şi a părăsit-o pe mama mea, iar acum, tocmai când s-a reîntors la mine, se duce şi se însoară cu Mary. Sigur, eu o urăsc şi mă urăşte şi ea. Obişnuiam să mă gândesc s-o omor. Obişnuiam să mă gândesc la diferite feluri cum s-o fac. Obişnuiam să mă bucur, gândindu-mă la asta. Dar, atunci când s-a îmbolnăvit cu adevărat…

David spuse jenat:

— Doar nu-ţi închipui că eşti o vrăjitoare, ori altceva, nu? Tu nu faci figuri din ceară şi să înfigi ceva în ele sau alte lucruri de felul ăsta? Magie…

— Ei, nu. Ar fi o prostie. Ce am făcut eu a fost real întru totul real.

— Ascultă, Norma, ce vrei să zici când spui că a fost real?

— Sticla era acolo, în dulapul meu. Da, eu am deschis dulapul şi am găsit-o.

— Ce sticlă?

— Exterminator de plante. Distruge buruieni selectiv. Asta-i ce scria pe etichetă. Substanţă într-o sticlă de culoare verde închis, pe care trebuie s-o împrăştii pe lucruri. Şi mai avea etichete cu „Atenţie” şi „Otravă”.

— Tu ai cumpărat-o? Ori numai ai găsit-o?

— Nu ştiu de unde am primit-o, dar era acolo, în dulapul meu şi era pe jumătate goală.

— Şi atunci, tu… Tu… Ţi-ai reamintit…

— Da, zise Norma. Da… Vocea ei era slabă, aproape visătoare. Da… Cred că a fost atunci când mi-am revenit cu totul. Şi tu crezi, nu, David?

— Nu ştiu ce să mă fac cu tine Norma. Cu adevărat nu ştiu. Cred că într-un fel totul e o născocire de-a ta, pe care ţi-o povesteşti ţie însăţi.

— Dar ea s-a internat în spital pentru analize… Ei spun că erau nedumeriţi. Atunci, au zis că nu pot găsi nimic rău, aşa că ea a venit acasă… Atunci ea s-a îmbolnăvit din nou, iar eu am început să fiu speriată. Tata a început să mă privească într-un mod ciudat, şi atunci doctorul a venit şi au discutat împreună, cu uşa închisă, în biroul tatei. Am ieşit afară, m-am căţărat până la fereastră şi am încercat să ascult. Am vrut să aud ce discutau. Ei plănuiau împreună… Să mă trimită într-un loc unde să fiu închisă! Un loc unde să am o „cură de tratament”! Sau aşa ceva. Ei credeau, ascultă tu, că sunt nebună, şi eu m-am speriat… Pentru că… Pentru că nu eram sigură ce am făcut şi ce n-am făcut.

— Asta a fost atunci când ai fugit?

— Nu… Asta a fost mai târziu…

— Povesteşte-mi!

— Nu mai vreau să povestesc deloc.

— Va trebui să le dai de veste, mai devreme sau mai târziu, unde eşti.

— Nici gând. Îi urăsc. Îl urăsc pe tata tot atât de mult cât o urăsc pe Mary. Doresc să moară. Doresc ca amândoi să moară. Atunci… Atunci cred că voi fi din nou fericită!

— Nu-i urî pe toţi! Ascultă, Norma – făcu o pauză, oarecum stânjenit – nu sunt nici îndemnat şi nici hotărât să mă însor şi tot felul de fleacuri din astea… Vreau să spun că nu mă gândesc ca, vreodată, să fac aşa ceva – da, pentru mulţi ani de zile. Nu-ţi tai singur craca de sub picioare… Dar, cred că e lucrul cel mai bun pe care-l putem face. Să ne căsătorim! La un oficiu de stare civilă sau altundeva. Vei spune că ai douăzeci şi unu de ani. Îţi faci un coc în sus, pui nişte ochelari sau altceva. Fă în aşa fel încât să arăţi mai mare. Odată căsătoriţi, tatăl tău n-are ce să-ţi mai facă! Nu va putea să te trimită la ceea ce tu numeşti un „loc”. Va fi fără putere.

— Îl urăsc.

— Se pare că tu urăşti pe toată lumea.

— Numai pe tata şi pe Mary.

— În definitiv, este foarte firesc pentru un bărbat să se însoare din nou.

— Ascultă, ce i-a făcut mamei…

— Totul trebuie să se fi întâmplat cu mult timp în urmă.

— Da. Eu eram numai o copilă, dar îmi aduc aminte. Ne-a părăsit şi a fugit. Îmi trimitea daruri de Crăciun, dar n-a venit să mă vadă. Nici nu l-aş fi recunoscut pe stradă când s-a reîntors. Pentru mine nu însemna nimic atunci. Cred că el i-a închis gura şi mamei. Ea obişnuia să plece de-acasă când era bolnavă. Nu ştiu unde. Nu ştiu ce se întâmplă cu ea. Uneori, mă întrebam… Mă întrebam, David. Cred, şi tu ştii asta, că ceva nu e în regulă în capul meu, şi într-o zi mi se va întâmplă într-adevăr ceva rău. Ca, de exemplu, cuţitul.

— Ce cuţit?

— N-are importanţă. „Doar un cuţit'.

— Ei, nu poţi să-mi spui despre ce vorbeşti?

— Cred că avea urme de sânge pe el… A fost ascuns acolo… sub ciorapii mei.

— Îţi aminteşti să fi ascuns un cuţit acolo?

— Aşa cred. Dar nu pot să-mi amintesc ce am făcut cu acesta înainte de asta. Nu pot să-mi amintesc unde am fost.

Există o oră întreagă pierdută, din acea seară. O oră întreagă nu ştiu unde am fost. Am fost undeva şi am făcut ceva.

— Ssst! El îi atrase atenţia repede, deoarece chelneriţa se apropia de masa lor. Totul o să fie bine. O să am grijă de tine. Mai adu-ne ceva, comandă chelneriţei cu voce tare, precizând meniul: două porţii de fasole cu pâine prăjită.

CAPITOLUL VII

Hercule Poirot dicta secretarei sale, Miss Lemon.

„Şi în timp ce apreciez mult onoarea ce mi-aţi făcut-o, trebuie să vă informez cu regret că…”

Telefonul sună. Miss Lemon întinse mână după el.

— Da? Cine aţi spus? Punând palma pe receptor, îl informă pe Poirot:

— Mrs. Oliver.

— O… Mrs. Oliver, păru surprins Poirot. În acel moment nu dorea să fie întrerupt în mod deosebit, dar luă receptorul.

— Alo, zise el. Hercule Poirot la telefon.

— O, Monsieur Poirot, sunt atât de bucuroasă că te-am prins! Am dat de urma ei, pentru dumneata…

— Te rog să mă scuzi, nu înţeleg?

— Am găsit-o! Fata dumitale! Nu ştii, cea care a săvârşit o crimă sau crede că a comis-o. Vorbeşte despre asta o grămadă. Cred că-i lipseşte o doagă. Dar, acum n-are nici o importanţă. Nu vrei să vii s-o iei?

— Unde eşti, chère madame?

— Undeva, între St. Paul şi Madrid Theatre. Calthorpe Street, răspunse Mrs. Oliver, privind afară din cabina telefonică în care stătea. Crezi că poţi veni aici repede? Ei sunt într-un restaurant.

— Ei?

— O, ea şi ce presupun eu că este un prieten nepotrivit. El este mai degrabă drăguţ, într-adevăr, şi pare că este foarte îndrăgostit de ea. Nu pot să-mi închipui de ce! Oamenii sunt ciudaţi. Ei bine, nu vreau să mai discut, deoarece vreau să

mă reîntorc în restaurant. I-am urmărit, ştii. Am intrat în restaurant şi i-am văzut acolo.

— Aha! Ai fost inteligentă, madame.

— Nu, n-am fost dinadins. A fost un pur accident. Vreau să spun că am intrat într-un mic restaurant şi acolo am dat peste fată, care stătea la o masă.

— Aşa. Atunci ai avut o întâmplare fericită. Asta-i la fel de important.

— Şi m-am aşezat la o masă alături de a lor, doar că ea stătea cu spatele la mine. Şi oricum, nu cred că m-a recunoscut. Mi-am schimbat coafura. Totuşi, ei discutau ca şi cum ar fi fost singuri pe lume, iar când au comandat încă un fel – fasole gătită – pe care nu pot s-o sufăr, totdeauna mi se par atât de caraghioşi oamenii care trebuie…

— N-are nici o importanţă fasolea gătită. Continuă. I-ai lăsat acolo şi ai ieşit să-mi telefonezi. Aşa-i?

— Da. Pentru că mâncarea de fasole mi-a dat timp. Şi acum o să mă întorc. Ori ar trebui să mă învârt pe afară. Oricum, încearcă să vii aici repede.

— Cum se numeşte acest restaurant?

— Merry Shamrock, dar n-arată prea vesel. De fapt, arată mai degrabă sordid, deşi cafeaua este destul de bună.

— Nu mai spune nimic. Du-te înapoi. Voi sosi la timp.

— Splendid, spuse Mrs. Oliver şi închise.

*

* *

Miss Lemon, mereu eficientă, ajunse înaintea lui în stradă şi aştepta un taxi. Ea nu punea întrebări şi nu-şi manifesta nici o curiozitate. Nu-i spunea lui Poirot cum îşi petrecea timpul, cât el era plecat. Nu avea nevoie să-i spună lui. Ea mereu ştia ce avea de gând să facă şi mereu ce făcea, făcea bine.

Poirot sosi la timp, în colţ, la Calthorpe Street. Coborî, plăti şi privi în jur. Văzu Merry Shamrock, dar nu văzu pe nimeni prin preajmă, care să semene cu Mrs. Oliver, altfel, foarte distinsă.

Merse până la capătul străzii şi înapoi. Nici urmă de Mrs. Oliver. Ori perechea care-i interesa pe ei părăsise restaurantul şi Mrs. Oliver plecase într-o cursă de urmărire, ori alta… Ca să răspundă la „ori alta”, se îndreptă spre uşa restaurantului. De afară nu putea să vadă nimic în interior, din cauza aburului, aşa că împinse uşa şi intră. Ochii lui se rotiră în jur.

Zări îndată fata care venise să-l viziteze la micul dejun. Şedea la o masă lângă perete. Fuma o ţigaretă şi privea ţintă în faţa ei. Părea să fie dusă pe gânduri. Nu, Poirot cu greu îşi închipuia asta. Acolo, nu părea să fie nici un gând. Ea părea să fie cufundată într-un fel de uitare. Ea era plecată undeva, aiurea…

El traversă sala restaurantului în linişte şi se aşează pe scaunul din faţa ei. Atunci ea ridică privirea, iar el fu încântat să vadă că ea l-a recunoscut.

— Iată că ne întâlnim din nou, mademoiselle, intră el în vorbă, vesel. Observ că mă recunoşti.

— Da, da, desigur.

— Totdeauna este o încântare să fii recunoscut de o tânără lady pe care ai întâlnit-o numai o dată şi pentru un timp foarte scurt.

Ea continua să se uite la el fără să scoată un cuvânt.

— Pot să te întreb cum m-ai cunoscut? Ce-ai făcut să mă recunoşti?

— Mustaţa dumneavoastră, răspunse imediat Norma. Nu poate exista o alta.

El fu mulţumit de această observaţie şi se mângâie cu mândria şi vanitatea pe care era capabil să le afişeze.

— Ah, da, foarte adevărat. Da, nu există multe mustăţi ca a mea. E teribil de frumoasă, nu?

— Da, ei bine… Da… Presupun că este.

— A, poate că nu eşti o recunoscătoare de mustăţi, dar pot să-ţi spun Miss Restarick – Miss Norma Restarick, nu?

— Că e o mustaţă foarte frumoasă.

Stăruise în mod deliberat asupra numelui ei. La început, ea privise atât de pierdută la totul din jurul ei, atât de departe, încât el se întreba dacă îl observase. Da. O luase prin surprindere.

— Cum de-mi cunoaşteţi numele? Întrebă ea.

— Adevărat, n-ai dat numele servitorului meu, când ai venit să mă vezi în dimineaţa aceea.

— Cum de l-aţi aflat? Cum aţi reuşit să-l aflaţi? Cine v-a spus?

El observă pe faţa ei alarma, teama.

— Un prieten mi-a spus, răspunse el. Prietenii pot fi foarte folositori.

— Cine a fost?

— Mademoiselle, îţi place să-ţi păstrezi micile secrete faţă de mine. Şi eu prefer să-mi păstrez micile secrete faţă de tine.

— Nu văd cum aţi putut şti cine sunt.

— Eu sunt Hercule Poirot, se prezentă Poirot cu obişnuita-i măreţie. Apoi îi lăsă ei iniţiativa, pur şi simplu privind-o relaxat şi zâmbindu-i uşor.

— Eu… Începu ea, apoi se opri. Aş… Din nou se opri.

— Noi n-am ajuns prea departe în acea dimineaţă, ştiu, zise Hercule Poirot. Numai până la a-mi spune că ai săvârşit o crimă.

— O, asta era!

— Da, madmoiselle, asta!

— Dar… N-am vrut să spun, desigur. N-am vrut să spun nimic de genul ăsta. Vreau să spun că a fost doar o glumă.

— Vraiment! Ai venit să mă vezi degrabă, dimineaţă devreme, la ora micului dejun. Spuneai că este urgent. Urgenţa era din cauză că tu s-ar fi putut să fi comis o crimă. Asta-i ideea ta de glumă, ei?

O chelneriţă care nu se hotăra, privindu-l pe Poirot cu stăruinţă, se îndreptă brusc spre el şi-i oferi ceea ce părea a fi o bărcuţă de hârtie, ca cele făcute de copii, să plutească în baie.

— Aceasta-i pentru dumneavoastră?! Întrebă ea, indecisă. Domnul Poirot? O doamnă a lăsat-o…

— Da? Se miră Poirot. Şi cum ai ştiut cine sunt?

— Doamna mi-a zis că o să vă cunosc după mustaţă. Sinceră să fiu, n-am mai văzut aşa mustaţă în viaţa mea. Vă spun adevărul, adăugă ea uitându-se lung la mustaţă.

— Da, îţi mulţumesc foarte mult.

Poirot luă bărcuţa, o desfăcu şi-o netezi; citi câteva rânduri scrise în grabă, cu creionul: „El tocmai pleacă. Ea rămâne, aşa că o las pentru tine şi-am să-l urmăresc”. Era semnat Ariadne.

— Mda, zise Hercule Poirot, împăturind-o şi strecurând-o în buzunar. Dar, despre ce discutam? Despre simţul tău al umorului, cred, Miss Restarick.

— Îmi ştiţi doar numele sau… Ştiţi totul despre mine?

— Doar câteva lucruri. Eşti Miss Norma Restarick, adresa ta din Londra este Borodene Mansions, apartamentul şaizeci şi şapte. Adresa de acasă este Crosshedges. Long Basing. Acolo locuieşte cu un tată, o mamă vitregă, un unchi din partea bunicilor şi ah, da.

— O fată au pair. Vezi, sunt destul de bine informat.

— Probabil, m-aţi urmărit.

— Nu, nu, spuse Poirot. Deloc. De nu, îţi dau cuvântul meu de onoare.

— Doar sunteţi poliţist, nu? N-aţi spus de unde sunteţi.

— Nu sunt poliţist, nu. Suspiciunea şi sfidarea ei se frânaseră.

— Nu ştiu ce să fac, spuse ea.

— Nu te silesc să mă angajezi, îi răspunse Poirot. Pentru că mi-ai zis deja că sunt prea bătrân. E posibil să ai dreptate. Dar, de când ştiu cine eşti şi câte ceva despre tine, nu e nici un motiv să nu discutăm împreună într-un chip prietenesc despre necazurile care te-au năpădit. Trebuie să ştii că bătrânul, deşi considerat incapabil de acţiune, are totuşi un fond bun de experienţă, din care poţi învăţa.

Norma continua să-l privească, şovăitor, cu aceeaşi privire cu ochii mari, care-l neliniştise pe Poirot mai-nainte. Dar, ea era într-un anumit sens prinsă în capcană şi avea în acest moment deosebit, sau cel puţin aşa gândea Poirot, dorinţa de a discuta despre lucrurile ce-o tulburau. Pentru un motiv oarecare, Poirot era mereu o persoană cu care poţi vorbi uşor.

— Ei consideră că-s nebună, zise ea direct. Şi… Şi eu am ajuns să cred că-s nebună. Smintită.

— Asta-i deosebit de interesant, zise Poirot vesel. Există multe nume diferite pentru aceste stări. Nume foarte mari. Nume rostite entuziast de psihiatri, psihologi şi alţii. Dar, când spui nebunie, asta descrie foarte bine ceea ce poate fi înfăţişarea generală a oamenilor obişnuiţi, de fiecare zi. Eh bien, atunci tu eşti nebună sau pari nebună, ori crezi că eşti nebună şi, premonitoriu, ai putea fi nebună! Dar e acelaşi lucru, ca să nu spun cât de serioasă e situaţia socială. De vină e stressul. Cert este că oamenii suferă de asta foarte mult şi e uşor, de obicei, de vindecat cu tratamentul potrivit. Apare din cauză că oamenii au avut o perioadă de încordare mentală prea mare, o grijă prea mare, au studiat prea mult pentru examene, au stăruit prea mult asupra emoţiilor lor, sunt fanatici religioşi sau nu prea sunt duşi la biserică, ori au motive serioase să-i urască pe taţii şi mamele lor! Sau, desigur, poate fi tot aşa de bine o dragoste nefericită…

— Eu am o mamă vitregă. O urăsc şi cred că-l urăsc şi pe tatăl meu. Se pare că… Destul de mult.

— În mod obişnuit, urăşti mai mult pe unul sau pe celălalt, zise Poirot. Bănuiesc că ai iubit-o foarte mult pe mama ta. E divorţată sau a murit?

— A murit. A murit acum doi sau trei ani.

— Şi i-ai dus grija foarte mult?

— Da! Presupun că da. Vreau să spun… Fireşte că da. Ea era suferindă, ştiţi, şi a trebuit să se interneze într-un sanatoriu particular de multe ori.

— Şi tatăl tău?

— Tata a fugit în străinătate cu mult timp înainte de asta. A plecat în Africa de Sud, când aveam cam cinci sau şase ani. Cred că a vrut ca mama să divorţeze de el, dar ea n-a dorit. El a plecat în Africa de Sud şi s-a vârât în afaceri miniere sau cam aşa ceva. Oricum, obişnuia să-mi scrie de Crăciun şi să-mi trimită daruri sau aranja să ajungă acestea la mine. Asta era tot. Astfel că, el, într-adevăr, nu mi se părea foarte real. A venit acasă cam cu un an în urmă, pentru că trebuia să încheie afacerile unchiului meu şi tot felul de treburi financiare. Şi, atunci când a venit acasă, el… El şi-a adus această nevastă nouă.

— Şi ţie nu ţi-a plăcut faptul acesta.

— Da! Nu mi-a plăcut.

— Dar, mama ta era deja moartă, de mult. Nu e neobişnuit, ştii doar, pentru un bărbat, să se recăsătorească. În special când el şi nevasta lui s-au înstrăinat de mulţi ani. Această soţie pe care a adus-o, era aceeaşi lady cu care a dorit să se însoare anterior, când i-a cerut mamei tale să divorţeze?

— O, nu, aceasta este prea tânără. Şi ea-i foarte atrăgătoare şi se comportă ca şi cum aparţine deja tatălui meu!

Ea continuă, după o pauză – cu o voce diferită, mai degrabă de copil.

— M-am gândit că, poate, atunci când vine acasă, de data aceasta mă va iubi pe mine şi îmi va da atenţie mie şi… Dar ea nu l-a lăsat. Ea-i împotriva mea. Ea m-a dat la o parte.

— Dar asta n-are importanţă deloc la vârsta pe care o ai. E un lucru bun. Acum nu mai ai nevoie de nimeni ca să aibă grijă de tine. Poţi sta pe propriile tale picioare, poţi să te bucuri de viaţă, poţi să-ţi alegi proprii tăi prieteni…

— Să nu vă închipuiţi, atfel, modul cum continuă ei acasă! Da, mă refer la alegerea propriilor mei prieteni.

— Cele mai multe fete din ziua de azi trebuie să îndure critici despre prietenii lor, spuse Poirot.

— A fost totul atât de diferit, zise Norma. Tatăl meu nu e deloc la fel cum mi-l închipuiam pe când eram mică. El

obişnuia să se joace cu mine, tot timpul să fie foarte vesel. Acum, nu mai e vesel. E neliniştit şi, mai degrabă, groaznic şi… Oh, cu totul diferit.

— Presupun că trebuie să aibă aproape cincizeci de ani. Oamenii se schimbă.

— Dar, e cazul ca oamenii să se schimbe atât de mult?

— S-a schimbat cumva la înfăţişare?

— O, nu, nu, nu-i vorba de asta. O. Nu! Dacă priviţi fotografia lui, chiar de deasupra fotoliului său, deşi este de pe vremea când era cu mult mai tânăr, este exact ca el, acum. Dar, nu e deloc modelul pe care mi-l amintesc.

— Dar, ştii ce? draga mea, zise Poirot cu grijă, oamenii nu sunt niciodată aşa cum ti-i aminteşti. Îi faci, pe măsură ce trec anii, tot mai mult să fie aşa cum ai dori să fie şi astfel crezi că ţi-i aminteşti. Dacă vrei să ţi-i reaminteşti ca agreabili şi veseli şi chipeşi, modele îi faci de departe, mai mult aşa, modele dorite sau foste cândva, decât ar fi ei în realitate, acum.

— Aşa credeţi? Credeţi, cu adevărat, aşa? Făcu o pauză şi apoi zise, brusc: Dar, de ce credeţi că eu vreau să omor oameni? Întrebarea veni destul de firesc. Plutea, era între ei! Ajunseseră amândoi, simţi Poirot, în sfârşit, la un moment crucial!

— Asta poate fi o întrebare cu totul interesantă, zise Poirot, şi poate exista un motiv cu totul interesant. Persoana care poate să-ţi dea răspunsul la asta va fi un doctor. Un doctor care ştie.

Ea reacţionă rapid.

— Nu vreau să merg la doctor. Nu vreau să mă apropii de un doctor! Ei au vrut să mă trimită la un doctor şi, atunci, voi fi închisă într-unul din locurile acelea pentru nebuni şi nu-mi vor mai da drumul de-acolo. N-am de gând să fac nimic de felul ăsta. Ea se lupta acum să se ridice în picioare.

— Nu sunt eu cel care să te trimită acolo! Nu e nevoie să te alarmezi. Dacă ai dori, ai putea să te duci la un doctor doar în numele tău propriu. Poţi să te duci şi să-i spui

lucrurile pe care mi le-ai spus mie, şi poţi să-l întrebi pe el de ce, şi-ţi va dezvălui el, poate, cauza. Amnezia sau…

— Şi David spune la fel. Asta-i ce spune şi David, că trebuie să fac, dar eu nu cred… Eu nu cred că el înţelege. Ar trebui să-i spun doctorului că eu… Eu poate că am încercat să fac lucrurile…

— Ce te face să crezi că ai încercat?

— Faptul că nu întotdeauna îmi reamintesc tot ceea ce am făcut sau unde am fost. Am pierdut o oră din timp – două ore – şi eu nu-mi amintesc. Odată am fost pe un coridor, coridorul din afara unei uşi, uşa ei. Aveam ceva în mână, nu ştiu cum am obţinut acel ceva. Ea păşea de-a lungul coridorului spre mine… Dar, când a ajuns lângă mine, s-a schimbat la faţă. Nu era deloc faţa ei. Se transforase în altcineva…

— Îţi reaminteşti, probabil, un coşmar. Atunci, oamenii se schimbă în altcineva.

— Nu era coşmar. Am ridicat revolverul… Acesta zăcea la picioarele mele.

— Pe un coridor?

— Nu, în curte. Ea a venit şi mi l-a luat.

— Cine?

— Claudia. Ea m-a luat sus şi mi-a dat ceva amar.

— Unde era atunci mama ta vitregă?

— Şi ea era acolo… Nu, nu era. Ea era la Crosshedges. Sau la spital. Acolo, unde au aflat că fusese otrăvită… Şi fapta asta, am făcut-o eu!

— Nu e sigur s-o fi făcut tu, nu e nevoie să fi fost tu. Te autoculpabilizezi. Putea să fie şi altcineva.

— Cine altcineva putea fi?

— Poate soţul ei…

— Tata? De ce naiba să fi vrut tata s-o otrăvească pe Mary? El îi este credincios. E leşinat după ea.

— Mai există alţii în casă sau nu?

— Bătrânul unchi Roderick? Prostii!

— Nu se ştie, zise Poirot. El ar putea fi tulburat mental. Ar putea să considere că este de datoria lui să otrăvească o femeie care ar putea fi o frumoasă spioană. Ceva de genul ăsta…

— Ar putea fi interesant, spuse Norma, amuzată pe moment, şi, vorbind până la un punct, perfect natural. Unchiul Roderick a fost amestecat foarte mult în chestii din astea, cu spioni, în ultimul război. Cine mai era acolo? Sonia? Presupun că ea ar putea fi o frumoasă spioană, dar nu prea-mi vine să cred.

— Nu, şi se pare că n-ar prea avea motiv s-o otrăvească pe mama ta vitregă. Eu presupun că ar putea fi servitori, grădinari?!

— Nu, ei tocmani primiseră ziua liberă. Nu cred… Nu sunt genul de oameni care să aibă vreun motiv.

— S-ar putea ca ea însăşi să-şi fi făcut…

— Să se sinucidă, vreţi să spuneţi? Ca cealaltă?

— E o posibilitate.

— Nu mi-o pot imagina pe Mary comiţând o sinucidere. Ea-i mult prea inteligentă. Şi, de ce să vrea?

— Da, tu eşti de părere că dacă ea ar face-o, şi-ar pune capul la maşina de gătit cu gazul deschis sau s-ar întinde într-un pat frumos aranjat şi ar lua o doză exagerată de somnifere. Este adevărat?

— Da, ar fi mult mai natural. Aşa că, vedeţi, spuse Norma cu toată convingerea, trebuie să fi fost eu aceea!

— Bravo, spuse Poirot, asta mă interesează. S-ar părea, aproape că preferi, să fii tu! Eşti atrasă de ideea că mâna ta a fost aceea care a pus doza fatală de otravă sau altceva. Da, îţi surâde ideea asta.

— Cum îndrăzniţi să spuneţi un astfel de lucru?! Cum îndrăzniţi?

— Întrucât eu cred că este adevărat, răspunse Poirot. De ce gândul că ai putut comite crima te tulbură, pentru că te satisface?

— Nu-i adevărat.

— Mă mir, zise Poirot.

Ea îşi goli poşeta şi începu să caute ceva cu degete tremurânde.

— N-am de gând să stau aici ca să-mi spuneţi aceste lucruri. Făcu semn chelneriţiei, care veni, mâzgăli ceva pe foaia unui carneţel, rupse foaia şi o lăsă pe farfuria Normei.

— Dă-mi voie, zise Hercule Poirot.

Luă nota de plată cu dexteritate şi se pregăti să scoată portofelul din buzunar. Fata o înhaţă.

— Nu, nu vă las să plătiţi pentru mine.

— Cum doreşti, spuse Poirot.

El văzu ceea ce vru să vadă. Nota de plată era pentru două persoane. S-ar părea că, de aceea, David cel bine îmbrăcat, nu avea obiecţii ca notele sale de plată să fie achitate de o fată scoasă din minţi.

— Deci, obsev că tu eşti cea care tratează un prieten la gustarea de la ora unsprezece.

— Cum aţi ştiut că am fost cu cineva?

— Să ştii, eu cunosc foarte multe.

Ea lăsă monedele pe masă şi se ridică.

— Acum plec, şi vă interzic să mă urmăriţi, spuse.

— Mă îndoiesc, nici n-aş putea, răspunse Poirot. Trebuie să-ţi aminteşti vârsta mea înaintată. Dacă ai alerga pe stradă, cu siguranţă n-aş fi în stare să te urmăresc.

Ea se îndreptă spre uşă.

— Auziţi? Să nu mă urmăriţi.

— Cel puţin permite-mi să-ţi deschid uşa. El deschise cu un gest galant: Au revoir, mademoiselle.

Norma îi aruncă o privire bănuitoare şi ieşi în stradă, cu pas grăbit, întorcându-şi capul peste umăr, din timp în timp. Poirot rămase în pragul uşii, urmărind-o, dar nefăcând nici un pas ca să câştige teren sau o ajungă din urmă. Când ea îi dispăru din vedere, el se întoarse în restaurant.

— Şi ce dracu vor să însemne toate astea? Se întrebă Poirot.

Chelneriţa înainta spre el, cu nemulţumire pe faţă. Poirot îşi reluă locul la masă şi o împacă, comandând o ceaşcă de cafea. „Este aici ceva foarte curios”, murmură pentru sine, „Da, ceva foarte curios, desigur”.

O ceaşcă de lichid cu o culoare foarte incertă fu pusă în faţa sa. Luă o sorbitură şi făcu o grimasă.

Se întrebă unde putea fi Mrs. Oliver în acea clipă.

CAPITOLUL IX

Mrs. Oliver şedea pe scaun, într-un autobuz. Gâfâia puţin, ca şi cum ar fi participat din plin la o întrecere de maraton. Ceea ce ea numea, în gând Păunul, mersese cu pas sprinten. Mrs. Oliver nu era un drumeţ rapid. Mergând pe trotuar, îl urmărea la o distanţă de vreo douăzeci de iarzi. La Charing Cross, el coborî în metrou. Mrs. Oliver coborî şi ea. La staţia Sloane Square el coborî şi ieşi la suprafaţă. Mrs. Oliver, după el. Ea aşteptă în staţia de autobuz, la rând, în spatele lui, după câţiva oameni. El luă un autobuz, ea îl urmă. El coborî la World's End, aşa făcu şi Mrs. Oliver. El se avântă într-o încurcătură de străzi în care te puteai rătăci, între King's Road şi râu. Coti în ceea ce părea un şantier de locuinţe. Mrs. Oliver se opri la umbra unei uşi, cu ochii pe el. El o luă pe alee, Mrs. Oliver îl urmărea la mică distanţă – la un moment dat îl scăpă din vedere. Mrs. Oliver cercetă împrejurimile.

Întregul loc părea destul de vechi. Merse la întâmplare, în continuare pe alee, care, din loc în loc, era tăiată de altele – unele dintre ele, înfundate. Îşi pierduse complet simţul orientării, când ajunse din nou în curtea şantierului şi cineva din spatele ei vorbi, făcând-o să tresară zdravăn. Zise, politicos:

— Sper că n-am mers prea repede pentru dumneavoastră!

Ea se întoarse, brusc. Deodată, ceea ce fusese de curând ceva aproape nostim, o urmărire întreprinsă cu inima uşoară şi foarte bine dispusă, se sfârşi. Ceea ce simţea ea acum era un subit şi neaşteptat fior de teamă. Da, îi era frică. Atmosfera începuse pe neaşteptate să capete un

aspect ameninţător. Deşi, vocea era plăcută, politicoasă; dar, în spatele acesteia, ea ştia că este furie – genul de furie subită, care îi reamintea într-un mod confuz de toate lucrurile pe care le citise odată în ziare: Femei mai în vârstă atacate de bande de tineri – tineri care erau cruzi, nemiloşi, care erau conduşi de dorinţa de a face rău. Acesta era tânărul pe care îl urmărise. El ştiuse că ea era acolo, îi scăpase printre degete şi apoi o urmări pe această alee, apoi acum stătea acolo, barându-i calea. Pentru că aşa-i felul periculos al Londrei: la un moment dat eşti înconjurat de o mulţime de oameni, ca în următoarea clipă să nu mai vezi pe nimeni. Trebuie să fie oameni pe strada următoare, cineva în casele din apropiere, dar mai aproape decât astea este o figură sigură de sine, o figură cu mâini puternice şi nemiloase. Ea simţea, fără îndoială, că în această clipă el se gândea cum să folosească acele mâini… Păunul! Un păun mândru! În catifelele sale, în pantalonii săi eleganţi, strâmţi, vorbind cu acea voce liniştită, ironică, amuzantă, care păstra în spatele ei mânia. Mrs. Oliver luă trei guri mari de aer. Atunci, într-o clipă de fulgerătoare hotărâre, afişă o apărare imaginată prompt. Imediat se aşeză cu fermitate pe o ladă de gunoi, care era lângă peretele de lângă ea.

— Doamne sfinte, cum m-ai speriat, zise ea. Habar n-aveam că eşti acolo. Sper că nu te-ai supărat.

— Deci, mă urmăreşti?

— Da, mă tem că da. Presupun că trebuie să te fi supărat. Ştii, m-am gândit că ar fi de altfel, un prilej excelent. Sunt sigură că eşti teribil de furios, dar nu e nevoie, să ştii. Imposibil. Ştii – Mrs. Oliver se aşeză mai hotărât pe lada de gunoi – ştii, eu scriu cărţi! Scriu romane poliţiste şi am fost foarte îngrijorată, cu adevărat, în această dimineaţă. De fapt, am intrat într-un restaurant să beau o ceaşcă de cafea, tocmai pentru a încerca să mă gândesc cum să dau de capătul lucrurilor. În cartea mea ajunsesem chiar la punctul unde urmăream pe cineva. Vreau să spun că eroul meu urmărea pe cineva şi mă gândeam la mine însămi: „Într-

adevăr, ştii prea puţin despre urmărirea oamenilor”. Vreau să spun că mereu folosesc expresia într-o carte, şi eu am citit o mulţime de cărţi, unde oamenii urmăresc alţi oameni, şi m-am întrebat dacă este tot atât de uşor pe cât pare să fie în câteva cărţi ale unor scriitori sau dacă este aproape cu totul imposibil, aşa cum pare în cărţile altor scriitori. Aşa că, ce mi-am zis? „Ei bine, într-adevăr, singurul lucru ce-mi rămâne este să încerc eu însămi”, deoarece, până nu încerci tu însuţi lucrurile astea, nu poţi – cu adevărat – să spui cum sunt. Vreau să spun că nu ştii – cu adevărat – ce simţi sau dacă te îngrijorezi la pierderea urmei unei persoane. Aşa s-a întâmplat cu mine, mi-am ridicat privirea şi tu stăteai la masa alăturată din restaurant şi m-am gândit că ai fi – sper că nu te vei supăra iar – că ai fi o persoană bună de urmărit în mod special.

El continua să privească fix la ea cu acei ciudaţi ochi albaştri reci, deşi ea simţi într-un fel oarecare că tensiunea îi părăsise.

— De ce eram eu o persoană bună pentru urmărit în mod special?

— Ei, erai atât de decorativ, explică Mrs. Oliver. Hainele sunt, într-adevăr, foarte atractive – aproape stil Regency, ştii? şi m-am gândit, da! aş putea avea avantajul că tu eşti foarte uşor de distins faţă de alţi oameni. Aşa că, vezi, când ai ieşit din restaurant, am ieşit şi eu. Şi iată, nu e uşor deloc. Ea-şi ridică ochii spre el. Ai avea ceva împotrivă să-mi spui dacă ştiai că eu am fost acolo tot timpul?

— Nicidecum, nu.

— Înţeleg, zise Mrs. Oliver, cu un aer gânditor. Dar, desigur, eu nu sunt tot atât de distinctivă pe cât eşti tu. Vreau să spun că tu n-ai fi în stare să mă recunoşti dintr-o mulţime de alte femei mai în vârstă. Nu mă disting foarte mult, nu?

— Scrieţi cărţi care se publică? Am dat vreodată de ele?

— Nu ştiu. Am scris până acum patruzeci şi trei. Mă numesc Oliver.

— Ariadne Oliver?

— Deci, îmi ştii numele, spuse Mrs. Oliver. Da, asta-i mai degrabă încântător, desigur, deşi îndrăznesc să-ţi spun că nu-mi plac foarte mult cărţile mele. Probabil că le-ai găsit de modă veche, nu destul de violente.

— Nu m-aţi cunoscut personal dinainte? Doamna Oliver clătină din cap.

— Nu, sunt sigură că nu, nu te-am cunoscut, vreau să zic.

— Ce ziceţi de fata cu care eram?

— Cine, cea cu care mâncai – fasole gătită era, nu?

— În restaurant? Nu, nu cred. Fireşte, i-am văzut doar ceafa. Mi se pare… Da, vreau să zic că fetele astea arată mai curând toate la fel, nu crezi?

— Ea vă cunoştea, spuse tânărul pe neaşteptate. Tonul său avu într-o clipă o duritate caustică.

— Ea a menţionat că odată v-a cunoscut, nu cu mult timp în urmă. Cred că acum o săptămână.

— Unde? A fost la o petrecere? Să presupun că s-ar putea s-o fi întâlnit. Cum o cheamă? Poate, întâmplător, o cunosc…

Ea se gândea că el putea să aleagă între a-i spune sau nu numele, dar acesta avea să hotărască, aşa că o privi în faţă foarte intens.

— Se numeşte Norma Restarick.

— Norma Restarick. A, da, desigur, asta era la o petrecere la ţară. Într-un loc – aşteaptă o clipă – Long Norton, nu? Nu-mi amintesc numele casei. Am fost acolo cu nişte prieteni. Oricum, nu cred că aş fi recunoscut-o, deşi, dacă stau bine să mă gândesc, ea a spus ceva despre cărţile mele. Eu chiar i-am promis că-i dau una. Este foarte curios că a trebuit să mă hotărăsc şi, de fapt, să aleg pentru urmărire o persoană care şedea la masă cu cineva, pe care, nici mai mult, nici mai puţin, o cunoşteam! Foarte ciudat! Mă gândesc că n-aş fi putut să pun aşa ceva în cartea mea. Ar arăta, mai degrabă, prea de tot a coincidenţă, nu eşti de aceeaşi părere?

Mrs. Oliver se ridică de pe locul unde şedea.

— Doamne sfinte, pe ce stăteam? O ladă de gunoi! Sau o foarte drăguţă ladă de gunoi. Pfui! Ce este locul ăsta, unde am ajuns?

David continua s-o privească. Deodată, ea simţi că a greşit cu totul referitor la ce gândise mai înainte. „Ridicola de mine”, îşi zise, în sinea ei, Mrs. Oliver, „ridicola de mine. Credeam că este periculos, că ar putea să-mi facă ceva”. El îi zâmbea extraordinar. Îşi clătină uşor capul şi cârlionţii castanii i se mişcară pe umeri. Ce creaturi fantastice puteau fi tinerii de astăzi!

— Cel puţin, ce pot să fac, spuse el, este să vă arăt, aşa cred, unde aţi fost adusă, prin urmărirea mea. Să mergem sus, pe aceste scări: îi arătă o scară improvizată afară, care urca spre ceea ce părea să fie o mansardă.

— Sus, pe aceste scări? Mrs. Oliver nu avea prea mare siguranţă în ele. Poate că el încerca s-o ademenească acolo sus, cu farmecul său, ca să-i dea una în cap. „N-are nici un rost, Ariadne”, îşi zise Mrs. Oliver, în sinea ei, „tu singură ai ajuns în punctul ăsta vulnerabil, iar acum trebuie să continui ce ai început şi să descoperi ce poţi descoperi”.

— Crezi că vor rezista la greutatea mea? Întrebă ea, ca să mai tragă de timp. Arată complet şubrede.

— Sunt aproape în ordine. Voi urca eu primul, zise el, şi vă voi arăta calea.

Doamna Oliver urcă treptele scării în spatele lui. Îi era, totuşi, o teamă groaznică. Teamă, nu atât de Păun, cât de ceea ce putea Păunul să-i facă. De, va şti curând. Sus, el deschise o uşă şi intră într-o cameră. Era o încăpere goală, spaţioasă şi părea să fie studioul unui artist, unul improvizat. Câteva saltele zăceau pe podea, ici şi colo, câteva pânze erau îngrămădite lângă perete, altele pe şevalet. Plutea un miros pătrunzător de vopsea. În atelier erau doi oameni, un tânăr bărbos stătea la un şevalet şi picta. El întoarse capul când ei intrară.

— Ei, David, zise el, ne aduci oaspeţi? „Acesta, se gândi Mrs. Oliver, era poate cel mai murdar tânăr pe care îl

văzuse vreodată”. Părul negru, unsuros, îi atârna pe spate, pe gât şi, în faţă, peste ochi, ca un fel de chiorchine în formă de cerc. Faţa, afară de barbă, era nerasă, iar hainele păreau, prioritar, compuse din piele neagră, pătată de grăsime, plus cizme înalte.

Privirea doamnei Oliver alunecă, de la el, la o fată care-i servea drept model. Ea stătea pe un scaun de lemn aruncat pe la mijlocul unui podium, cu capul pe spate şi păru-i negru atârnându-i în jos. Mrs. Oliver o recunoscu îndată. Era cea de-a doua fată din cele trei de la Borodene Mansions. Mrs. Oliver nu-şi putu aminti numele său de familie, dar şi-l aminti pe cel de botez. Era fata cu înfăţişare lipsită de expresie, dar foarte aranjată, care se numea Frances.

— Faceţi cunoştinţă cu Peter, zise David, indicându-i pe artistul care arăta, într-un fel, revoltat. Unul din geniile noastre în devenire. Şi Frances, care pozează drept o fată disperată, cerşind dreptul la avort.

— Gura, maimuţoiule, îi replică Peter.

— Cred că te cunosc, nu? Spuse Mrs. Oliver, cu veselie, fără vreun aer de siguranţă conştientă. Sunt sigură că te-am întâlnit undeva! Undeva şi destul de curând.

— Dumneavoastră sunteţi Mrs. Oliver, nu? Întrebă Frances.

— Asta-i ceea ce spunea dânsa că este, zise David, într-adevăr, aşa-i.

— Ei, şi unde te-am cunoscut? Continuă Mrs. Oliver. La o petrecere, nu? Nu. Lasă-mă să mă gândesc. Ştiu. La Borodene Mansions.

Frances stătea acum în capul oaselor, pe scaun, şi vorbea pe un ton plictisit, dar elegant. Peter scoase un geamăt puternic, dar jalnic.

— Oh, mi-ai stricat poza! Ai de gând să te răsuceşti mereu? Nu poţi să stai liniştită?

— Nu, nu mai pot! Era o poză mizerabilă. Am o durere groaznică de umăr.

— Tocmai făceam experienţă în urmărirea oamenilor, spuse Mrs. Oliver. Este mult mai greu decât credeam. Acesta-i un studio artistic? Adăugă ea, privind în jur, cu seninătate.

— Lată ce înseamnă, în zilele noastre, un fel de mansardă!

— Şi eşti norocos dacă nu cazi prin tavan, spuse Peter, cu amărăciune în glas.

— Îţi dă tot ce ai nevoie, interveni David. Îţi dă lumină spre nord, şi mult spaţiu, şi o pernă pe care să dormi, şi a patra parte dintr-o frântură de la parter – ceea ce numesc ei facilităţi la bucătărie. Şi îţi mai dă una sau două sticle de băutură, adăugă el. Întorcându-se spre Mrs. Oliver, cu un ton total diferit, unul de o politeţe desăvârşită, o întrebă:

— Şi, ne permiteţi să vă oferim un pahar?

— Eu nu beau, răspunse Mrs. Oliver.

— Doamna nu bea, zise David. Cine ar fi crezut asta?

— Asta-i, mai degrabă, nepoliteţe, dar ai perfectă dreptate, remarcă Mrs. Oliver. Cei mai mulţi oameni vin la mine şi spun: „Eu, mereu am crezut că bei ca o sugativă”.

Ea deschise poşeta; imediat îi căzură trei meşe de păr cărunt pe podea. David le ridică şi i le înmână.

— O, mulţumesc! Mrs. Oliver le luă. N-am avut timp azi dimineaţă. Mă întreb, dacă mi-am luat mai multe agrafe. Cercetă poşeta şi începu să-şi aşeze meşele de păr pe cap.

— Sunteţi grozavă, hohoti de râs Peter.

„Cât e de extraordinar”, se gândi Mrs. Oliver, „că a trebuit să am ideea asta stupidă că sunt în pericol. Pericol – din partea acestor oameni? Nu contează că ei arată cum arată, dar sunt cu adevărat foarte drăguţi şi prietenoşi. E perfect adevărat ce-mi spun oamenii mereu. Am prea multă imaginaţie”.

Imediat, ea zise că trebuie să plece, şi David, cu purtarea curtenitoare, stil Regency, o ajută să coboare scările şubrede şi-i arătă direcţia, ca să ajungă în King's Road, pe calea cea mai rapidă.

— Şi apoi, zise el, puteţi lua un autobuz sau un taxi, dacă vreţi.

— Un taxi, preciză ea. Mă dor picioarele, de mor! Cu cât ajung mai curând într-un taxi, cu atât mai bine. Îţi mulţumesc, adăugă ea, ai fost atât de drăguţ în legătură cu urmărirea mea asupra ta, în ceea ce trebuie să pară o cale foarte proprie. Deşi, la urma urmei, nu pot să presupun că detectivii particulari sau ochii confidenţiali sau indiferent cum îi numesc ei, ar privi lucrurile la fel ca mine.

— Poate nu, spuse David, cu gravitate. La stânga, aici, apoi la dreapta, şi apoi, din nou, la stânga, până când vedeţi râul şi mergeţi drept spre el, apoi imediat la dreapta şi drept înainte.

Destul de curios, în timp ce traversase curtea neîngrijită, acelaşi simţământ de nelinişte şi încordare o cuprinse. „Nu trebuie să dau frâu liber imaginaţiei mele”. Privi înapoi la scări şi la fereastra studioului. David ca o statuie, încă stătea, privind după ea. „Trei tineri oameni perfect drăguţi” îşi zise Mrs. Oliver. „Perfect drăguţi şi foarte, foarte amabili. La stânga, aici, şi apoi, la dreapta… Numai din cauză că arată cu totul deosebit, să mergi şi să ai idei tâmpite că ar fi periculoşi. Şi acum, la dreapta, din nou? Sau la stânga? La stânga, cred. O. Doamne, Dumnezeule, picioarele mele! Şi, are de gând să şi plouă”. Mersul pe jos părea fără sfârşit şi King's Road atât de departe. Putea, cu greu, să audă acum traficul de pe şosea. Şi unde era râul? Începu să bănuiască, că a urmat greşit indicaţiile.

„O, da”, se gândi Mrs. Oliver, „sunt obligată să ajung undeva în curând – la râu sau la Putney sau la Wandsworth sau altundeva! Ea îl rugă pe un om, pe care îl întâlni pe drum, să-i arate calea spre King's Road, dar acesta îi spuse că este străin şi nu vorbeşte englezeşte.

Mrs. Oliver dădu colţul altei străzi epuizată şi acolo, în faţa ei, era luciul apei.

Se grăbi în jos pe o pasarelă îngustă, auzi paşi în spatele ei, se întoarse pe jumătate, când fu lovită din spate şi lumea

explodă în scântei.

CAPITOLUL X

O voce spuse: „Bea asta”!

Norma tremura de frică. Ochii ei aveau o privire uluită. Se retrase un pic în spate, pe scaun. Porunca se repetă: „Bea asta”! De data asta, se supuse, bău, apoi se opri puţin.

— E… E foarte tare, rosti cu răsuflarea tăiată.

— Îţi va face bine. O să te simţi mai bine peste o clipă. Numai, stai liniştită şi aşteaptă.

Greaţa şi ameţeala, care o tulburau, trecură. Obrajii începuseră să i se coloreze, iar tremurul să scadă. Pentru prima oară, ea se uită în jur, observând ce o înconjoară. Fusese obsedată de un simţământ de teamă şi groază, dar acum lucrurile păreau să revină la normal. Era o cameră de mărime mijlocie, mobilată într-un stil care i se părea vag familiar. O masă, o canapea, un fotoliu şi un scaun obişnuit, un stetoscop pe o măsuţă şi un aparat care, credea ea, era pentru ochi. Apoi atenţia ei se abătu de la general, la particular. Spre omul care-i spusese să bea…

Văzu un om de vreo treizeci de ani şi ceva, cu păr roşu şi o faţă mai degrabă antipatică, dar atractivă, genul de faţă colţuroasă, însă interesantă. El dădu din cap spre ea într-un mod liniştitor.

— Începi să-ţi revii?

— Aşa… Aşa cred! Eu… Ştiţi… Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti?

— Traficul. Eu… Venea spre mine… Venea. Îl privi. M-a călcat.

— O, nu, nu te-a călcat. El îşi clătină capul. Eu am văzut asta.

— Dumneavoastră?

— Da, erai acolo în mijlocul şoselei, o maşină se năpustea spre tine, iar eu de-abia am reuşit să te smulg din calea ei. La ce te gândeai de alergai în mijlocul unui trafic ca ăsta?

— Nu pot să-mi amintesc. Eu… Da, presupun că trebuie să mă fi gândit la cu totul altceva.

— Un Jaguar venea cu o viteză destul de mare, şi mai venea un autobuz, care se apropia ca bolidul pe celălalt sens de circulaţie al şoselei. Maşina nu încerca să te doboare sau aşa ceva, nu?

— Eu… Nu, nu, sunt sigură că nu încerca. Vreau să zic, eu…

— Ei, mă întrebam. S-ar fi putut întâmpla ceva, nu?

— Ce vreţi să spuneţi?

— S-ar fi putut să fie cu bună ştiinţă, ştii?!

— Ce vreţi să spuneţi cu „bună ştiinţă”?

— De fapt, tocmai mă întrebam dacă nu încercai să te sinucizi? El adăugă nepăsător: Nu-i aşa?

— Eu… Nu… Ei bine… Nu, desigur că nu.

— Ei drăcie, e un mod prostesc să faci aşa, dacă încerci. Tonul său se schimbă uşor. Hai, trebuie să-ţi aminteşti ceva din ce s-a întâmplat.

Ea începu să tremure din nou.

— Credeam… Credeam că totul s-a terminat. Am crezut…

— Deci, ai încercat să te sinucizi, nu? Ce s-a întâmplat? Mie poţi să-mi spui. Prietenul, cumva? Asta poate să te facă să te simţi destul de rău. În plus; este şi gândul plin de speranţă că dacă te sinucizi, îl faci să regrete, dar să nu crezi niciodată aşa ceva. Oamenilor nu le place să simtă regretul sau să simtă orice altceva, dacă au greşit. Tot ce va spune prietenul, probabil, este: „Totdeauna am crezut că nu este în toate minţile. Asta-i, într-adevăr, tot ce-a putut să facă”. Numai să-ţi aminteşti că data viitoare va trebui să dai în judecată Jaguarii. Chiar dacă Jaguarii au sentimente care pot fi luate în considerare. Care a fost necazul? Te-a părăsit prietenul?

— Nu, spuse Norma. O, nu. A fost chiar invers. Ea adăugă brusc: El a vrut să ne căsătorim.

— Asta nu-i un motiv să te arunci în faţa unui Jaguar.

— Da, nu e. Am făcut-o din cauza… Ea se opri.

— Ar fi mai bine să-mi povesteşti, nu crezi?

— Cum am ajuns aici? Întrebă Norma.

— Te-am adus aici cu un taxi. Se pare că nu eşti rănită – câteva zgârieturi, sper. Pur şi simplu arătai zguduită de moarte şi într-o stare de şoc. Ţi-am cerut adresa, dar mă priveai ca şi cum nu ştiai despre ce vorbesc. Începuse să se strângă lumea. Aşa că am oprit un taxi şi te-am adus până aici.

— Aici e un cabinet medical?

— O cameră de consultaţii a unui medic, iar eu sunt doctor. Mă numesc Stillingfleet.

— Nu vreau să mă consulte nici un doctor! Nu vreau să discut cu nici un doctor! Nu…

— Fii calmă, fii calmă. Vorbeşti cu un doctor de zece minute. Totuşi, ce s-a întâmplat cu doctorii?

— Mi-e teamă. Mi-e teamă că un doctor va spune…

— Ei, dragă fată, nu te consult profesional. Consideră-mă ca pe un simplu străin care a fost destul de băgăreţ să te salveze de la moarte sau, ce este cu mult mai probabil, de la ruperea unui braţ sau fracturarea unui picior sau rănirea la cap sau altceva extrem de neplăcut, care putea să ţi se întâmple şi să te lase infirmă pe toată viaţa. Există alte dezavantaje. Oficial, dacă ai încercat în mod deliberat să te sinucizi, ai putea fi dată în judecată. Totuşi, poţi scăpa dacă e un pact de sinucidere. Poftim, nu poţi zice că n-am fost sincer. Ai putea să te simţi şi tu obligată să fii deschisă cu mine şi să-mi povesteşti de ce Dumnezeu ţi-e teamă de doctori?

— Nimic. Nu mi-au făcut nimic. Dar mi-e frică, că ar putea…

— Ar putea, ce?

— Să mă închidă!

Dr. Stillingfleet îşi ridică sprâncenele roşiatice şi o privi.

— Bine, bine, se vede că ai nişte idei foarte curioase despre doctori. De ce să vreau să te închid? Nu doreşti o ceaşcă de ceai? Adăugă el, sau preferi un drog, ori un calmant? Asta-i genul de lucruri cu care oamenii de vârsta ta se ocupă. Săturată, un pic, de soartă, nu?

Ea clătină din cap:

— Nu… Nu-i adevărat.

— Nu te cred. Totuşi, de ce panica şi disperarea? Tu nu eşti bolnavă de nervi cu adevărat, nu? N-ar trebui să spun aşa. Doctorii nu sunt deloc nerăbdători să aibă oamenii închişi. Casele de nebuni sunt deja prea pline. E greu să mai faci loc încă unui om. De fapt, în ultima vreme, ei le-au permis foarte multor oameni să plece – în disperare i-au dat afară, s-ar putea spune – cine n-are încotro, trebuie să fie păstrat. Toate sunt atât de aglomerate în ţara asta! Da, continuă el, ce gusturi ai? Ceva din dulapul meu de medicamente sau o ceaşcă de ceai englezesc tare, de modă veche?

— Aş vrea puţin ceai, răspunse Norma.

— Indian sau chinezesc? Asta, da lucru de întrebat, nu? Nu-ţi face griji, nu sunt sigur că mai am ceai chinezesc.

— Îmi place mai mult cel indian.

— Bine.

El se îndreptă spre uşă, o deschise şi strigă:

— Annie, pune de ceai pentru doi. Se întoarse, se aşează şi zise:

— Acum, te-ai lămurit, tânără doamnă. Apropo, cum te cheamă?

— Norma Rest… Se întrerupse.

— Da?

— Norma West.

— Bine, Miss West, să ne lămurim. Eu nu te tratez, nu te consult. Tu eşti victima unui accident de stradă – ăsta-i felul în care vom pune problema şi ăsta-i felul în care bănuiesc că înţelegi să apară, fel care va fi destul de greu pentru tipul din Jaguar.

— Întâi m-am gândit să mă arunc de pe un pod.

— Da? N-ai fi găsit un loc aşa de uşor. Oamenii care construiesc acum poduri sunt mai grijulii. Vreau să spun că ar fi trebuit să te caţeri pe un parapet şi asta nu-i tocmai uşor. Cineva te oprea. Ei, să continui cu dizertaţia mea, te-

am adus acasă, pentru că erai într-o stare de şoc, ca să-mi spui adresa ta. Apropo, care este?

— N-am o adresă precisă. Eu… Eu locuiesc nici-unde!

— Interesant, remarcă Dr. Stillingfleet. Ceea ce poliţia numeşte „fără domiciliu stabil”! Ce-ai să faci, ai să stai afară pe dig toată noaptea?

Ea-l privi cu surprindere.

— Aş putea să raportez accidentul la poliţie, dar nu am nici o obligaţie să fac aşa. Aş preferat să văd că, într-o stare de meditaţie timidă, traversai strada fără să te asiguri mai întâi dinspre stânga.

— Dumneavoastră nu sunteţi deloc genul de doctor, cum am eu ideea, spuse Norma.

— Adevărat? Da, treptat, profesia mea în această ţară a început să mă dezamăgească. De fapt, o să renunţ la practicarea ei aici şi o să plec în Australia peste vreo două săptămâni. Aşa că eşti în siguranţă din partea mea, iar tu poţi să-mi spui, dacă ai plăcerea, cum vezi pe pereţi elefanţii roz mergând sau cum gândeşti despre copacii care-şi atârnă crengile să te înfăşoare şi să te sugrume, cum gândeşti că ştii exact când diavolul priveşte din ochii oamenilor sau orice altă fantezie veselă şi eu nu voi face nimic! Arăţi destul de sănătoasă, dacă pot să spun aşa.

— Eu nu cred că sunt.

— Ei, ai putea avea dreptate, zise Dr. Stillingfleet, elegant. Să auzim care sunt motivele tale.

— Eu fac lucruri despre care nu-mi amintesc. Povestesc oamenilor lucruri pe care le-am făcut, dar nu-mi amintesc că leam povestit…

— Asta sună ca şi când ai avea o memorie proastă.

— Nu înţelegeţi. Toate sunt… Lucruri groaznice.

— Manie religioasă. Asta ar fi foarte interesant.

— Nu e religioasă. Este doar… Doar ură.

Un ciocănit uşor. În uşă şi o femeie în vârstă intră cu o tavă de ceai. O puse pe masă şi se retrase.

— Zahăr? Întrebă Dr. Sillingfleet.

— Da, vă rog.

— Fată cuminte. Zahărul este foarte bun pentru tine, dacă ai avut un şoc. El turnă două ceşti de ceai, una o puse în faţa ei şi alături zaharniţa. Despre ce discutam? A, da, despre ură.

— E posibil, nu, să urăşti pe cineva atât de mult, încât să vrei cu adevărat să-l ucizi?

— O, da, răspunse Stillingfleet, încă voios. Perfect posibil. De fapt, e cel mai firesc. Dar, chiar dacă – vrei într-adevăr – să faci lucrul ăsta, nu poţi întotdeauna să-ţi atingi ţinta, să ştii. Fiinţa umană este echipată cu un sistem natural de înfrânare şi acesta îţi aplică frânele exact la momentul potrivit.

— Dumneavoastră faceţi să sune asta atât de simplu, zise Norma. În vocea ei era o nuanţă distinctă de supărare.

— O, e foarte firesc. Copiii simt la fel, aproape, în fiecare zi. Îşi pierd calmul, spun, mamelor şi taţilor lor: „Sunteţi răi, vă urăsc, doresc să fiţi morţi”. Mamele, fiind de cele mai multe ori oameni cu scaun la cap, nu dau atenţie. Când aţi crescut, voi încă îi urâţi, dar nu vă faceţi griji prea mari ca să vreţi să-i omorâţi până atunci. Sau dacă vreţi totuşi – ei bine, atunci ajungeţi la închisoare. Asta-i, dacă cu adevărat ajugi să faci o treabă aşa de grea şi de murdară. Apropo, tu n-ai pus toate astea la cale, nu? Întrebă el, ca din întâmplare.

— Sigur că nu! Norma sări în sus ca arsă. Ochii ei aruncau fulgere de mânie. Credeţi dumneavoastră că aş fi spus asemenea lucruri groaznice dacă n-ar fi fost adevărate?

— Ei, iar, zise Dr. Stillingfleet, oamenii fac. Ei spun tot felul de lucruri îngrozitoare despre ei înşişi şi se distrează, spunându-le. El îi luă ceaşca goală. Deci, continuă el, ai face mai bine să-mi povesteşti totul despre toate lucrurile. Pe cine, urăşti, de ce-i urăşti, ce-ai dori să le faci.

— Dragostea se poate transforma în ură.

— Sună ca o baladă melodramatică. Dar, ţine minte că şi ura se poate transforma în dragoste. Merge în ambele

sensuri. Şi tu spui că nu-i un prieten. El a fost iubitul tău şi nu ţi-a făcut nici un rău. Nimic din chestiile astea, ce zici?

— Nu, nu, nimic din astea. E vorba… E vorba de mama mea vitregă.

— Motivul mamei vitrege crude! Dar, asta-i o prostie. La vârsta ta te poţi despărţi de mama vitregă. Ce ţi-a făcut ea în plus, afară de faptul că s-a căsătorit cu tatăl tău? Îl urăşti şi pe el sau îi eşti credincioasă că nu vrei să-l împărţi cu nimeni?

— Nu-i aşa, deloc. Deloc. Odată l-am iubit. L-am iubit foarte mult. El a fost… El a fost… El era minunat.

— Ei, zise Dr. Stillingfleet, ascultă-mă. Vreau să-ţi propun ceva. Vezi uşa aia?

Norma întoarse capul şi privi într-un fel încurcat spre uşă.

— O uşă ca toate uşile, nu? Neîncuiată. Se deschide şi se închide în mod simplu. Du-te şi convinge-te. Ai văzut-o pe menajera mea intrând şi ieşind prin ea, nu? Nici o iluzie. Hai! Sus! Fă ce-ţi spun.

Norma se ridică de pe scaun şi, mai degrabă, ezitând, se duse spre uşă şi o deschise. Stătea în prag, cu capul întors spre el, întrebător.

— Corect. Ce vezi? Un hol perfect obişnuit, care necesită să fie zugrăvit, dar care nu merită să fie făcut când eu tocmai plec în Australia. Acum, du-te la uşa de la intrare, deschide-o, de asemenea, nici o şmecherie în legătură cu ea. Du-te afară, aşează-te pe trotuar şi asta îţi va arăta că eşti perfect liberă, fără nici o încercare de a te închide în vreun fel. Apoi, când eşti satisfăcută de tine, poţi pleca din acest loc în orice clipă îţi place, întoarce-te, aşează-te în acel scaun confortabil de colo şi povesteşte-mi totul despre tine. După care, eu îţi voi da sfatul meu preţios. Nu e nevoie să-l primeşti, adăugă el, înconjurător. Oamenii primesc rar sfaturi, dar tu s-ar putea, tot atât de bine, să-l primeşti. Înţelegi? De acord?

Norma se sculă încet, părăsi camera clătinându-se, ieşind într-un – aşa cum îl descrisese doctorul – hol perfect

obişnuit, deschise uşa de la intrare cu o simplă apăsare pe clanţă, coborî patru trepte şi se opri pe trotuarul unei străzi cu case decente, dar, mai degrabă, neinteresante. Stătea o clipă, fără să ştie că era urmărită printr-o perdea de dantelă de însuşi Dr. Stillingfleet. Zăbovi acolo vreo două minute, apoi, cu o ţinută ceva mai hotărâtă, se întoarse, urcă din nou scările, închise uşa de la intrare şi reveni în cameră.

— În ordine? O întrebă Dr. Stillingfleet. Eşti satisfăcută că n-am ascuns nimic în mâneci? Totul e clar şi cu cărţile pe faţă.

Fata încuviinţă din cap.

— Bine. Stai acolo jos. Fă-te comodă. Fumezi?

— Eu…

— Numai ţigări cu marijuana – ceva de genul ăsta? Nu-i nimic, nu-i nevoie să-mi spui.

— Desigur, nu iau nimic de felul ăsta.

— N-am zis că există vreun „desigur” în privinţa asta, dar se poate ca pacientul să spună. Acum povesteşte-mi totul despre tine însăţi.

— Eu… Eu nu ştiu. Nu e nimic de povestit cu adevărat… Nu doriţi ca eu să o întind ca un autobuz?

— O, te referi la amintirea închipuirilor tale şi la tot felul de fleacuri? Nu, nimic deosebit. Aş vrea doar să aflu fondul. Ştii. Tu te-ai născut, ai trăit la ţară sau la oraş, ai fraţi şi surori, ori eşti singurul copil la părinţi şi aşa mai departe. Când a murit mama ta, ai fost tulburată de moartea ei?

— Sigur că da. Norma păru indignată.

— Îţi place tare mult să spui sigur, domnişoară West. Apropo, West nu-i numele tău adevărat, nu? O, nu-i nimic, nu doresc să aflu vreun altul. Poţi să te numeşti Vest sau Est sau Nord sau cum vrei. Totuşi, ce-a urmat după moartea mamei tale?

— Ea a fost bolnavă multă vreme înainte de a muri. Foarte multă, în sanatorii particulare. Eu, eu am stat cu o mătuşă, mai degrabă cu o mătuşă bătrână, în comitatul Devon. De

fapt, nu era mătuşă cu adevărat, era o verişoară de-a mamei. Şi-apoi, s-a întors tata acasă, exact acum şase luni. A... a fost minunat. Deodată, ea se lumină la faţă. Fusese luată prin surprindere de privirea fugară, subtilă, pe care i-o aruncase tânărul, aparent din întâmplare. Cu greu mi l-am reamintit, ştiu. El trebuie să fi plecat când aveam vreo cinci ani. Într-adevăr, n-am crezut că-l voi mai revedea vreodată. Mama n-a vorbit prea des despre el. Cred că, la început, ea a sperat că el va renunţa la această altă femeie şi se va întoarce acasă.

— Altă femeie?

— Da. El a plecat cu una. Era o femeie stricată, spunea mama. Mama vorbea despre ea cu foarte multă amărăciune, cum la fel vorbea şi despre tata, dar obişnuiam să cred că poate, poate tata nu este atât de rău cum îl consideră ea, că tot necazul se trăgea de la această femeie.

— S-au căsătorit?

— Nu. Mama că n-ar fi divorţat niciodată de tata. Ea era o – există una anglicană?

— O biserică foarte înaltă, ştiţi. Mai degrabă, ca o romano-catolică. Ea nu credea în divorţ.

— Ei au continuat să trăiască împreună? Cum se numea femeia aceea sau ăsta-i un secret?

— Nu-mi amintesc numele de familie. Norma clătină din cap. Nu, nu cred că au trăit mult timp împreună, dar ştiţi, despre asta nu cunosc mai mult. Ei au plecat în Africa de Sud, însă cred că s-au certat foarte curând, deoarece, cum spunea mama ea spera, că tata s-ar putea să se reîntoarcă. Dar, el nu s-a întors. Nici măcar n-a scris. Nici chiar mie. Dar, îmi trimitea lucruri de Crăciun. Cadouri, totdeauna...

— Te iubea?

— Nu ştiu. Cum aş putea să spun? Nimeni n-a vorbit vreodată despre el. Numai unchiul Simon – fratele tatei, ştiţi. El făcea afaceri în City şi era foarte supărat că tata s-a descotorosit de toate lucrurile. El spunea că aşa a fost mereu, că n-a putut niciodată să se decidă cu privire la

ceva, dar zicea că el, totuşi, nu este băiat rău, cu adevărat. El spunea că este doar slab. Eu nu l-am vizitat prea des pe unchiul Simon. Mai erau, apoi prietenele mamei. Cele mai multe erau groaznic de tâmpite. Întreaga mea viaţă a fost, şi ea, foarte tâmpită.

O, părea aşa de minunat că tata vine cu adevărat acasă. Am încercat să mi-l amintesc mai bine. Ştiţi, lucrurile pe care le-a spus, jocurile pe care le-a jucat cu mine. El obişnuia să mă facă să râd mult. Am încercat să văd dacă n-aş putea găsi ceva fotografii sau poze la minut cu el. Se pare că au fost aruncate toate. Cred că mama le-a rupt bucăţi.

— Mama rămăsese singura fiinţă răzbunătoare?

— Eu cred că, în realitate, Louise era cea răzbunătoare!

— Louise?

El observă, din partea fetei, o uşoară încordare.

— Nu-mi amintesc – v-am spus – nu-mi amintesc nici un nume.

— Nu face nimic. Vorbeai de femeiea cu care tatăl tău fugise. Aşa-i?

— Da. Mama zicea că bea prea mult şi că ia droguri şi că va sfârşi rău.

— Dar, tu nu ştii dacă s-a întâmplat aşa?

— Nu ştiu nimic! Emoţia ei creştea. Aş dori să nu mă mai întrebaţi nimic! Nu ştiu nimic despre ea! N-am mai auzit niciodată de ea! Am uitat-o până când dumneavoastră aţi vorbit despre ea. Vă spun că nu ştiu nimic.

— Bine, bine, zise împăciuitor Dr. Stillingfleet. Nu fi atât de agitată. Nu-i nevoie să te necăjeşti pentru o istorie trecută. Să ne gândim la viitor. Ce ai de gând să faci în continuare?

Norma suspină profund.

— Nu ştiu. N-am nicăieri unde să mă duc. Nu pot – e mult mai bine – sunt sigură că-i mai bine să… Să termin cu toate, numai…

— Numai că nu poţi face încercarea a doua oară, este sau nu este aşa? Ar fi o prostie dacă ai face, ţi-o spun deschis, fata mea. Acum, e în ordine, poţi să te duci oriunde, pe încredere; bani ai?

— Da, am un cont la bancă, iar tata plăteşte în el atât de mult în fiecare trimestru, dar nu-s sigură… Mă gândesc că, poate, chiar acum, s-ar putea să mă caute. Nu vreau să mă găsească.

— N-ai nevoie să fii găsită. Voi aranja ca totul să fie în regulă pentru tine. Locul se numeşte Kenway Court. Nu e tot atât de frumos precum sună. E un fel de sanatoriu pentru convalescenţă, unde oamenii se duc pentru cură de odihnă. Nu sunt doctori, nici paznici, iar tu nu vei fi închisă acolo, îţi promit. Poţi să te plimbi ori de câte ori îţi place. Poţi servi micul dejun în pat, poţi sta în pat toată ziua, dacă vrei. Îţi doresc odihnă plăcută şi voi veni acolo într-o zi să discutăm şi să rezolvăm câteva probleme împreună. Îţi convine? Eşti dispusă?

Norma îl privi. Stătea, fără nici o expresie, privindu-l fix; încet, dădu din cap, aprobator…

*

* *

Mai târziu, în acea seară, Dr. Stilligfleet făcu o comandă telefonică.

— O bunişoară operaţiune de răpire, zise el. E plecată la Kenway Court. A venit ca un mieluşel. Nu pot să-ţi spun mai mult, încă. Fata e drogată zdravăn. Aş spune că ea consumă stupefiante şi narcotice, şi, probabil, LSD. Pentru câtva timp e inconştientă. Ea spune că nu, dar nu am încredere în ce zice.

El ascultă o clipă.

— Nu mă întreba! Trebuia să te duci cu grijă acolo. Ea poate să se sperie aşa de uşor… Da, e înspăimântată de ceva sau se preface a fi înspăimântată de ceva… Nu ştiu încă. Nu pot spune. Ascultă, oamenii care consumă droguri sunt şmecheri. Nu poţi crede ce spun totdeauna. Nu

trebuie să grăbim lucrurile şi nu vreau s-o sperii brusc. Complexul tatălui de când era copil. Aş spune că nu-mi fac griji pentru mama ei, care pare o femeie aspră, după câte se ştie – tipul de martir convins că are dreptate. Aş spune că tatăl este un ins vesel, care n-a putut să reziste asprimii vieţii de om însurat. Cunoşti pe cineva cu numele Louise? Numele pare s-o îngrozească… Aş putea spune că ea a fost prima pe care a urât-o fata. Ea l-a luat pe tatăl său pe vremea când copilul avea cinci ani. Copiii nu înţeleg prea mult la acea vârstă, dar sunt foarte grăbiţi să aibă resentimente faţă de persoana pe care o simt răspunzătoare de situaţie. Ea nu l-a văzut pe tatăl ei, aparent, până acum câteva luni. Aş zice că a avut visuri sentimentale, că era partenera tatălui ei şi lumina ochilor lui. A fost, după câte se pare, decepţionată. Tatăl s-a întors cu o soţie, una nouă, tânără, atractivă. N-o chemă Louise, nu? O, bine, doar am întrebat. Îţi dau tabloul, în linii mari, tabloul general, ăsta e.

Vocea de la celălalt capăt al firului spuse tăios:

— Ce-i asta, ce-ai povestit? Repetă.

— Am spus că îţi dau în linii mari tabloul. Urmă o pauză.

— Apropo, aici e un amănunt care ar putea să te intereseze. Fata a făcut o tentativă, mai corect, o încercare de ageamiu, de sinucidere. Asta nu te surprinde?

O, asta nu… Nu, n-a înghiţit sticluţe cu aspirină sau să se asfixieze cu gazul de la sobă. S-a aruncat, în trafic, în calea unui Jaguar care gonea mai repede decât ar fi trebuit… Îţi pot spune numai că am tras-o la timp… Da, a fost un gest intenţionat… E a admis. Obişnuita şi clasica frază – ea „a vrut să termine cu totul”.

El ascultă un şuvoi rapid de cuvinte, apoi răspunse:

— Nu ştiu. În această situaţie, nu pot fi sigur. Tabloul prezentat este clar. O fată nervoasă, nevrotică, într-o stare de surescitare după ce a consumat droguri de prea multe feluri. Nu, nu-ţi pot spune, sigur, de care anume. Sunt doze de astfel de lucruri care produc efecte diferite. Poate fi

confuzie mintală, pierderea memoriei, agresiune, zăpăceală sau, pur şi simplu, beată moartă! Greutatea este să spun care sunt reacţiile reale ce se opun reacţiilor produse de droguri. Sunt două alternative, înţelegi? Ori, aceasta-i o fată care se joacă cu ea însăşi, zugrăvindu-se ca nevrotică şi surescitată şi reclamând tendinţe de sinucidere. Asta ar putea fi cu adevărat. Ori ar putea fi un întreg pachet de minciuni. N-aş putea să-i pun în trecutul ei construcţia acestei istorii din cauza unui motiv neclar al ei propriu – dorinţa de a da o falsă impresie despre ea însăşi. Dacă-i aşa, o face într-un mod foarte inteligent. Din când în când, ceva pare să nu fie în regulă în tabloul pe care-l prezintă ea. Este ea o mică actriţă foarte deşteaptă, jucându-şi rolul? Sau este o veritabilă victimă sinucigaşă semi-cretină? Sau ar putea fi... Ce-ai spus? O, Jaguarul! Da. Circula mult prea repede. Crezi că n-ar putea fi o tentativă de sinucidere? Că Jaguarul avea în vedere s-o calce cu bună-ştiinţă?

Ei se gândi un minut sau două.

— Nu pot spune, zise încet. Ar putea fi aşa. Da, ar putea fi aşa, dar nu m-am gândit la el în acest fel. Greutatea-i că orice e posibil, nu? Oricum, am de gând să scot mai mult de la ea, în scurt timp. Am adus-o în situaţia în care, pe jumătate, o să aibă încredere în mine, atâta timp cât nu întind coarda prea mult, ca s-o fac bănuitoare. În curând, va deveni mai încrezătoare şi-mi va spune mai mult, şi dacă e un caz adevărat, ea-mi va turna întreaga ei poveste – până la urmă i-o smulg eu. În această clipă, se teme de ceva... Dacă, desigur, mă duce de nas, trebuie să aflăm motivul: de ce?! Ea-i la Kenway Court şi cred că va sta acolo. Ţi-aş sugera să pui pe cineva să fie cu ochii pe ea pentru o zi sau două, iar dacă încearcă să plece, s-o urmărească cineva pe care nu-l cunoaşte.

CAPITOLUL XI

Andrew Restarick scria un cec – în timpul acesta se strâmbă puţin. Birul său era spaţios şi mobilat elegant, într-un stil tipic convenţional, de mare grangur. Mobilierul şi

corpurile de iluminat fuseseră ale lui Simon Restarick, iar Andrew Restarick le acceptă fără interes şi făcuse puţine schimbări, cu excepţia mutării câtorva tablouri şi reaşezării lor lângă propriul lui portret, pe care-l adusese de la ţară, şi a unei acuarele cu Table Mountain.

Andrew Restarick era un om de vârstă mijlocie, cu început de îngrăşare, încă ciudat de puţin schimbat, faţă de omul, cu cincisprezece ani mai tânăr, din tabloul, care atârna deasupra lui. Era aceeaşi bărbie ieşită în afară, aceleaşi buze strânse cu fermitate şi aceleaşi sprâncene ridicate uşor ironic. Nu era un om prea uşor remarcabil – mai degrabă un tip obişnuit şi, în acest moment, un om nu prea fericit. Secretara sa intră în cameră – înainta spre biroul lui, în timp ce el ridică privirea.

— Se află aici Monsieur Hercule Poirot. Insistă că are o întrevedere cu dumneavoastră – dar eu nu pot găsi în agenda mea nici urmă de vreuna, fixată…

— Monsieur Hercule Poirot? Numele îi părea vag familiar, dar nu putea să-şi amintească în ce context. Clătină din cap. Nu pot să-mi amintesc nimic despre el, deşi mi se pare să fi auzit de acest nume. Cum arată?

— Un bărbat foarte scund – străin – francez, aş putea spune – cu o mustaţă enormă…

— Desigur! Îmi amintesc că Mary mi le-a descris. A venit să-l vadă pe bătrânul Roddy. Dar ce-i cu întrevederea cu mine?

— Susţine că i-aţi scris o scrisoare.

— Nu-mi amintesc – chiar dacă i-am scris. Poate Mary… O, bine, n-are importanţă – adu-l. Cred că-i mai bine să văd despre ce e vorba.

O clipă mai târziu, Claudia Reece-Holland se întoarse, introducând cu ea un om de statură mică, cu un cap în formă de ou, o mustaţă groasă, pantofi din piele cu bombeul ascuţit şi un aer general de satisfacţie, care se potrivea foarte bine cu descrierea pe care o avea de al nevastă-sa.

— Monsieur Hercule Poirot, îl prezentă Claudia ReeceHolland.

Ea părăsi camera din nou, în timp ce Hercule Poirot înainta spre birou. Restarick se ridică.

— Monsieur Restarick? Eu sunt Hercule Poirot, la dispoziţia dumneavoastră.

— O, da. Soţia mea a pomenit că aţi trecut pe la noi sau, mai degrabă, aţi trecut să-l vedeţi pe unchiul meu. Cu ce vă pot fi de folos?

— M-am prezentat eu însumi ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră.

— Ce scrisoare? Eu nu v-am scris, Monsieur Poirot.

Poirot se uită fix la el. Apoi, scoase din buzunar o scrisoare, o despături, aruncă o privire asupra ei, apoi i-o înmână peste birou, cu o plecăciune.

— Vedeţi singur, monsieur.

Restarick o privi. Era dactilografiată pe hârtie cu propriul său antet. Semnătura sa era scrisă la sfârşitul textului, cu cerneală.

Stimate Monsieur Poirot, Aş fi foarte bucuros dacă aţi putea trece pe la mine, la adresa de mai sus, când vă convine, cel mai curând posibil. Înţeleg, din ce-mi spune soţia mea şi, de asemenea, din ce am aflat făcând diverse investigaţii în Londra, că sunteţi un om în care poţi avea încredere, când consimţiţi că acceptaţi o misiune care reclamă discreţie.

Al dumneavoastră sincer, Andrew Restarick.

El spuse tăios:

— Când aţi primit asta?

— Azi dimineaţă. N-aveam nici o chestiune de moment s-o rezolv, aşa că am venit aici.

— Asta-i un lucru extraordinar, Monsieur Poirot. Scrisoarea asta n-a fost scrisă de mine.

— N-aţi scris-o dumneavoastră?

— Nu. Semnătura mea este total diferită – priviţi. El izbi cu mâna, în timp ce căută mostre ale scrisului său de mână, şi

fără să-şi dea seama întoarse carnetul de cecuri pe care tocmai îşi pusese semnătura, aşa că Poirot putu s-o vadă. Vedeţi? Semnătura de pe scrisoare nu seamănă deloc cu a mea.

— Dar, asta-i extraordinar! Păru surprins Poirot. Absolut extraordinar. Cine ar fi putut scrie această scrisoare?

— Asta-i exact ceea ce mă întreb eu însumi.

— N-ar putea să fie – scuza-ţi-mă – soţia dum-neavoastră?

— Nu, nu, Mary n-ar face niciodată un lucru ca acesta. Şi, oricum, de ce ar semna ea cu numele meu? O, nu, mi-ar fi spus dacă ar fi făcut un astfel de lucru, m-ar fi pregătit pentru vizita dumneavoastră.

— Atunci, n-aveţi nici o idee cine ar fi putut trimite această scrisoare?

— Nu, fireşte.

— N-aveţi nici o cunoştinţă, Mr. Restarick, în legătură cu o chestiune pentru care aţi fi vrut să mă angajaţi, aşa cum, aparent, reiese din scrisoarea aceasta?

— Cum aş avea vreo idee?

— Scuzaţi-mă, zise Poirot, încă n-aţi citit complet această scrisoare. Veţi observa că la sfârşitul primei pagini, după semnătură, este un mic post-scriptum.

Restarick întoarse foaia scrisorii. Sus, pe pagina următoare scrisul dactilografiat continua:

Chestiunea asupra căreia aş dori să vă consult priveşte pe fiica mea Norma.

Chipul lui Restarick se schimbă. Faţa i se întunecă.

— Deci asta-i! Dar, cine ar putea şti – cine ar putea fi amestecat în această chestiune? Cine ştie despre ea?

— Ar putea fi un mod de forţare a dumneavoastră să mă consultaţi? Un prieten bine intenţionat? Într-adevăr, nu aveţi idee cine ar putea fi autorul?

— N-am nici o idee de nici un fel.

— Şi nu aveţi necazuri cu o fiică a dumneavoastră – o fiică pe care o cheamă Norma?

Restarick spuse încet:

— Am o fiică pe care o cheamă Norma. Singura mea fiică. Vocea i se schimbă uşor, în timp ce pronunţa ultimele cuvinte.

— Are necazuri, greutăţi de vreun fel?

— Nu ştiu de astfel de necazuri. Dar… El ezită puţin, înainte de-a rosti aceste cuvinte.

Poirot se aplecă în faţă.

— Nu cred că este chiar corect, Mr. Restarick. Cred că există unele necazuri sau greutăţi care o privesc pe fiica dumneavoastră.

— De ce aţi crede asta? V-a vorbit cineva despre acest subiect?

— Am fost pe deplin lămurit de intonaţia dumneavoastră, monsieur. Mulţi oameni, adăugă Hercule Poirot, au necazuri cu fiicele lor în ziua de azi. Au ele un talent, tinerele doamne, pentru a intra în diferite feluri de necazuri şi greutăţi… E posibil ca şi aici să fie acelaşi lucru.

Restarick tăcu câteva clipe, bătând darabana cu degetele pe birou.

— Da, sunt îngrijorat pentru Norma, spuse el în cele din urmă. Este o fată dificilă. Nevrotică, înclinată să fie isterică. Eu, din nefericire, n-o cunosc prea bine.

— Necazuri, fără îndoială, legate de un tânăr?

— Într-un fel, da, dar asta nu-i tot ce mă îngrijorează. Mă gândesc… El îl privi, apreciindu-l din ochi, pe Poirot. Asta o iau ca probă că sunteţi un om al discreţiei?

— Aş fi foarte slab în meseria mea dacă n-aş fi discret.

— Perfect, fiindcă veţi avea un caz, ştiţi, de a-mi căuta fiica.

— Vai?!

— La sfârşitul săptămânii trecute a venit acasă, ca de obicei, la casa noastră de la ţară. Duminică seara, aparent, a plecat înapoi la apartamentul pe care-l ocupă, în comun cu alte două fete, dar acum aflu că n-a ajuns acolo. Trebuie să fi plecat undeva, în altă parte.

— De fapt, a dispărut?

— Sună mai mult a declaraţie melodramatică, dar echivalează cu aşa ceva. Sper să fie o explicaţie perfect naturală, dar…, presupun că oricare tată ar fi îngrijorat. Ea n-a telefonat, ştiţi, şi nici n-a dat vreo explicaţie fetelor cu care împarte apartamentul.

— Şi ele sunt îngrijorate?

— Nu, n-aş putea să spun aşa. Mă gândesc, da, mă gândesc că ele iau astfel de lucruri uşor. Fetele sunt foarte independente. Mai mult decât atunci când eu am părăsit Anglia, acum cincisprezece ani.

— Ce-i cu tânărul despre care spuneţi că n-aţi fost de acord? Oare să fi plecat cu el?

— Sincer, sper să nu fi făcut aşa ceva. E posibil, dar eu… Soţia mea nu consideră că a făcut aşa ceva. L-aţi văzut, cred, în ziua în care aţi venit la noi acasă, să-i faceţi o vizită unchiului meu…

— A, da, cred că-l ştiu pe tânărul de care vorbiţi. Un tânăr foarte elegant, dar nu, dacă-mi e permis să spun astfel, un om căruia un tată nu i-ar da consimţământul să fie prietenul fiicei sale. Am observat că nici soţia dumneavoastră nu este încântată.

— Soţia mea este aproape sigură că el a venit la noi acasă, în acea zi pe ascuns, sperând că scapă fără să fie observat.

— Poate ştie că nu e binevenit acolo?

— Ştie, da, răspunse Restarick înverşunat.

— Nu credeţi, atunci, că e foarte verosimil ca fiica dumneavoastră să fie cu el?

— Nu ştiu ce să cred. La început… Nu.

— Aţi fost la poliţie?

— Nu.

— În cazul celor dispăruţi este mult mai bine să se meargă la poliţie. Ei sunt şi discreţi şi au şi multe mijloace la dispoziţie pe care persoane ca mine nu le au.

— Nu vreau să merg la poliţie. Este fiica mea, omule, înţelegi? Fiica mea. Dacă ea a ales să… Să plece pentru scurt timp fără să ne spună, ei bine, asta-i treaba ei. Nu

există nici un motiv să cred că-i în pericol sau orice altceva de genul ăsta. Eu… Eu vreau să ştiu, numai pentru propria mea satisfacţie, unde-i Norma.

— E posibil, Mr. Restarick – sper ca eu să nu bănuiesc în mod neîntemeiat, că ăsta-i singurul lucru care vă îngrijorează cu privire la fiica dumneavoastră?

— De ce aţi crede că există şi altceva?

— Din cauza faptului simplu că o fată care lipseşte de câteva zile, fără să spună părinţilor ei sau prietenelor cu care locuieşte, unde pleacă, nu este, în zilele noastre, neobişnuit din cale-afară. Tocmai asta-i, dispariţia pusă în legătură cu altceva, cred, care v-a produs această alarmă…

— Mda, poate aveţi dreptate. Este… El se uită, şovăitor, la Poirot. E foarte greu să discuţi despre aceste lucruri cu străinii.

— Dimpotrivă, îl contrazise Poirot. Este infinit mai uşor să discuţi cu străinii astfel de lucruri, decât ar fi să le discuţi cu prieteni sau cunoştinţe. Categoric, trebuie să fiţi de acord cu asta, nu?

— Poate! Poate! Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Da, am să admit că sunt neliniştit în legătură cu fiica mea. Vedeţi, ea… Ea nu-i chiar ca alte fete, şi e ceva care, deja, m-a îngrijorat, sigur… Ne-a îngrijorat pe amândoi.

Poirot zise:

— Fiica dumneavoastră este, poate, la acea vârstă dificilă a tinereţii, a adolescenţei emotive, când, foarte deschis, este capabilă de acţiuni spectaculoase, pentru care cu greu ţin să-şi asume răspunderea. Nu-mi luaţi asta în nume de rău, dacă mă aventurez să fac o presupunere. Se poate ca fiicei dumneavoastră să nu-i placă faptul că are o mamă vitregă?!

— Din nefericire, ăsta-i adevărul! Şi totuşi, n-are nici un motiv să nu-i placă, Monsieur Poirot. Nu seamănă cu prima mea soţie, de care m-am despărţit cândva. Despărţirea a avut loc cu mulţi ani în urmă. El făcu o pauză, apoi continuă. Aş putea foarte bine să discut deschis cu dumneavoastră. La urma urmei, nu-i nimic de ascuns în

legătură cu această chestiune. Prima mea soţie şi eu ne-am depărtat unul de altul. Simt nevoia să vorbesc deschis. Am cunoscut pe altcineva, pe cineva de care m-am îndrăgostit lulea. Am părăsit Anglia şi am plecat în Africa de sud cu cealaltă femeie. Soţia mea n-a fost de acord cu divorţul, iar eu, în ceea ce mă priveşte, n-am rugat-o. Soţiei şi copilului – avea numai cinci ani pe atunci – le-am asigurat resurse financiare potrivite… Făcu din nou o pauză, apoi continuă:

— Privind înapoi, pot vedea că n-am fost satisfăcut de viaţa mea un anumit timp. Tânjeam să călătoresc, în acea perioadă din viaţa mea uram să fiu legat de un scaun de birou. Fratele meu mi-a reproşat de câteva ori că nu am manifestat mai mult interes faţă de problemele familiei, acum, când m-am maturizat. Dar, eu nu doream o astfel de viaţă. Am fost nărăvaş. Am vrut o viaţă aventuroasă. Am vrut să văd lumea şi locuri sălbatice…

Se opri, în mod neaşteptat, din destăinuirea sa.

— Oricum, dumneavoastră nu vreţi să ascultaţi povestea vieţii mele. Am plecat în Africa de Sud şi Louise a venit cu mine. N-a fost un succes. Recunosc cinstit. O iubeam dar ne certam fără încetare. Ea ura viaţa din Africa de Sud. Dorea să ne întoarcem la Londra şi Paris şi la toate lucrurile rafinate. Ne-am despărţit la numai un an după ce-am sosit acolo.

Suspină.

— Poate era de datoria mea să mă reîntorc atunci, înapoi, la viaţa domestică a cărei idee îmi displăcea atât de mult. Dar, n-am făcut-o. Nu ştiam dacă soţia mea ar fi vrut să mă întorc sau nu. Probabil că ea ar fi considerat de datoria sa încercarea de-a mă reîntoarce. Era o femeie pricepută în a-şi face datoria, cu demnitate.

Poirot observă uşoara amărăciune care străbătea prin acest verdict.

— Dar, se cuvenea să mă gândesc mai mult la Norma, cred. Da, asta era. Copilul era în siguranţă cu mama ei. Măsurile financiare fuseseră luate. Îi scriam din când în

când şi-i trimiteam cadouri, dar niciodată nu m-am gândit să mă întorc în Anglia. S-o văd. Dar, asta n-a fost în întregime condamnabil din partea mea. Adoptasem un mod de viaţă diferit şi am crezut că ar fi cu totul nepotrivit pentru copil să aibă un tată care vine şi pleacă şi poate în conturbă propria ei linişte sufletească. Totuşi, să zicem că am considerat că acţionam în folosul ei.

Vorbele lui Restarick ieşeau repede acum. Era ca şi cum simţea o consolare limpede în a fi în stare să reverse afară povestea vieţii sale unui ascultător înţelegător. Era o reacţie pe care Poirot o observase deseori înainte şi o încuraja.

— N-aţi dorit niciodată să veniţi acasă din imbold propriu?

Restarick îşi scutură capul foarte categoric.

— Nu. Înţelegeţi, trăiam felul de viaţă care-mi plăcea, felul de viaţă pentru care am fost destinat. Am plecat din Africa de Sud în Africa de Est. Afacerile financiare îmi mergeau foarte bine; orice atingeam cu mâna părea să prospere; proiectele la care mă asociam, uneori, cu alţi oameni, alteori pe cont propriu, toate mergeau bine. Obişnuiam să o şterg dintr-un loc în altul, n-aveam stare. Asta a fost viaţa pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Sunt de la natură un om liber. Poate ăsta-i motivul pentru care, atunci când eram căsătorit cu prima soţie, m-am simţit prins în capcană, înfrânt. Nu, mă bucuram de libertatea mea şi nu doream să mă întorc la tipul de viaţă convenţional pe care-l lăsasem aici.

— Dar, în cele din urmă, nu v-aţi întors? Restarick oftă:

— Da. M-am întors. Ei, da, îmbătrâneşti, presupun, în plus, devii alt om şi eu îmi făcusem o situaţie foarte bună. Noi am asigurat o concesiune care putea avea rezultate foarte importante. Era nevoie să fie negociată la Londra. Atunci, depindea de fratele meu să acţioneze, dar a murit. Încă eram asociat la firmă. Puteam să mă întorc, dacă aş fi ales varianta, asta şi să am grijă de afaceri. A fost prima dată când m-am gândit să fac aşa. Să mă reîntorc, vreau să zic, la viaţa de afaceri din City.

— Poate soţia dumneavoastră… A doua soţie a dumneavoastră…

— Da, se poate să fie ceva aici! Mă căsătorisem cu Mary doar de o lună sau două când a murit fratele meu. Mary s-a născut în Africa de Sud, dar a fost în Anglia de câteva ori şi îi plăcuse viaţa de acolo, îi plăcea în mod deosebit ideea de a avea o grădină englezească!

Şi eu? Ei bine, pentru prima dată am simţit că poate mi-ar plăcea viaţa din Anglia. Şi mă gândeam, de asemenea, la Norma. Mama ei murise cu doi ani mai devreme. Am discutat totul cu Mary, iar ea dorea să mă ajute să fac un

cămin pentru fiica mea. Toate perspectivele păreau bune şi aşa el zâmbi – şi aşa am venit acasă.

Poirot privi spre portretul care atârna în spatele capului lui Restarick. Aici era într-o lumină mai bună decât în casa de la ţară. Omul care şedea la birou arăta aproape aceeaşi faţă; existau trăsăturile caracteristice, obstinaţia bărbiei, sprâncenele ridicate ironic, ţinuta capului, dar portretul avea un lucru care omului şezând pe scaun sub el, îi lipsea: Tinereţea!

Un alt gând îi trecu prin minte lui Poirot. De ce mutase Andrew Restarick portretul de la ţară în biroul său din Londra? Cele două portrete, al său şi al soţiei sale, fuseseră făcute în acelaşi timp şi de acelaşi artist, deosebit de rafinat. „Era mult mai firesc”, gândi Poirot, „să le fi părăsit pe amândouă, aşa cum păreau să fie autentice”. Dar, Restarick mutase un portret, cel al său, în acest birou. Era un gen de vanitate din partea sa, o dorinţă de a se prezenta pe sine însuşi ca un om de afaceri, un om din City, ca cineva important din City? Totuşi, era un om care şi-a petrecut timpul în locuri sălbatice, care a declarat în mod deschis că preferă locuri sălbatice. Ori face aşa, ca să ţină minte că este o personalitate din City? Simţea nevoia de ajutor?

„Sau, desigur,” gândi în continuare Poirot, „ar putea fi pur şi simplu vanitate!” „Chiar eu însumi”, îşi spuse Poirot într-o criză de modestie neobişnuită, „chiar eu sunt capabil de vanitate în unele ocazii.”

Scurta tăcere, de care ambii bărbaţi fuseseră, se pare, cuprinşi pe neaşteptate, fu spartă. Restarick vorbi, scuzându-se.

— Trebuie să mă iertaţi, Monsieur Poirot. Se pare că v-am plictisit cu povestea vieţii mele.

— Nu e nimic de scuzat, Mr. Restarick. Aţi vorbit, într-adevăr, numai de viaţa dumneavoastră pentru că, poate, a afectat-o pe fiica dumneavoastră. Sunteţi foarte neliniştit în legătură cu fiica dumneavoastră. Dar, nu cred că mi-aţi spus încă adevăratul motiv. Spuneţi că doriţi să fie găsită?

— Da, doresc să fie găsită.

— Vreţi să fie găsită, da, dar vreţi să fie găsită de mine? Ei, nu ezitaţi. La politesse – este foarte necesară în viaţă, dar nu este necesară aici. Ascultaţi. Vă spun, dacă doriţi să fie găsită fiica dumneavoastră. Vă sfătuiesc eu, Hercule Poirot, să vă duceţi la poliţie, pentru că ei au mijloacele necesare. Şi, după cunoştinţele mele, ei pot fi discreţi.

— Nu voi merge la poliţie, în afară de cazul, da, de cazul când voi fi foarte disperat.

— Aţi apela mai degrabă la un agent particular?

— Da! Dar, vedeţi, nu ştiu nimic în legătură cu agenţii particulari. Nu ştiu în cine… În cine să am încredere. Nu ştiu în cine…

— Şi ce ştiţi în legătură cu mine?

— Ştiu ceva referitor la dumneavoastră. Ştiu, de exemplu, că deţineaţi o funcţie de răspundere în Serviciul Secret de Informaţii, în cursul celui de-al doilea război modial, de când, de fapt unchiul meu garantează pentru dumneavoastră. Acesta e un fapt recunoscut.

Uşoara expresie cinică de pe faţa lui Poirot nu fu percepută de Restarick. Faptul recunoscut era, aşa cum Poirot îşi dădea bine seama, o iluzie totală – cu toate că Restarick trebuia să fi ştiut cât de sigur era Sir Roderick în materie de memorie şi recunoaştere a cuiva după înfăţişare – pe care o înghiţise ţinând cont de – întrutotul – de propria descriere a lui Poirot. Poirot nu se deziluziona. Asta îi confirma, în întregime, credinţa de mult acceptată ca, niciodată, să nu crezi ceva ce-ţi spune cineva fără să verifici. Suspectează pe toţi, fusese de mulţi ani, dacă nu întreaga viaţă, axioma lui.

— Lăsaţi-mă să vă asigur eu, zise Poirot. Am avut în întreaga mea carieră succese excepţionale. În multe privinţe, sigur, am fost de neegalat.

Restarick arăta mai puţin liniştit prin această afirmaţie, decât ar fi putut fi! Sigur, pentru un englez, un om care se

preţuieşte singur în astfel de termeni, ridică unele semne de îndoială. Îl întrebă:

— Ce vă face să credeţi, Monsieur Poirot? Aveţi vreo dovadă că o puteţi găsi pe fata mea?

— Probabil că nu atât de repede cum ar putea poliţia, dar vă spun că da. Eu o voi găsi.

— Şi… Şi dacă dumneavoastră puteţi…

— Dar, dacă doriţi ca eu s-o găsesc, Mr. Restarick, trebuie să-mi spuneţi toate împrejurările.

— Dar, vi le-am povestit. Timpul, locul, unde ar putea să fie. Pot să vă dau o listă a prietenilor ei…

Poirot făcea semne violente din cap.

— Nu, nu, vă propun să-mi spuneţi adevărul.

— Credeţi că nu v-am spus adevărul?

— Nu mi l-aţi spus pe tot. De asta, sunt sigur. De ce vă temeţi? Care sunt faptele necunoscute – pe care ar trebui să le cunosc, ca să reuşesc? Fiica dumneavoastră n-o poate suferi pe mama ei vitregă. Asta-i limpede! Nimic nu e ciudat în legătură cu aşa ceva. E o reacţie perfect naturală. Trebuie să vă reamintiţi că ea, poate, v-a idealizat în mod secret de mulţi, mulţi ani. E cu totul posibil, într-o căsătorie distrusă, unde dragostea unui copil a primit o lovitură grea. Da, da, ştiu despre ce vorbesc. Dumneavoastră spuneţi că un copil uită. Este adevărat. Fiica dumneavoastră poate că v-a uitat în acest sens, atunci când v-a revăzut s-ar putea să nu-şi fi reamintit chipul sau vocea dumneavoastră. Ea îşi făurise propria ei imagine despre dumneavoastră. Aţi plecat departe. Ea dorea să vă întoarceţi. Mama ei, nu e nici o îndoială, o descuraja, neaducând vorba despre tatăl ei şi, de aceea, ea se gândea tot mai mult la dumneavoastră. Dumneavoastră prezentaţi interes tot mai mare pentru ea. Şi, întrucât ea nu putea discuta despre dumneavoastră cu propria ei mamă, avea ceea ce este o reacţie foarte firească pentru un copil – condamnarea părintelui care rămâne, pentru absenţa părintelui plecat. Ea îşi zicea ceva de felul acesta: „Tata ţinea la mine. Mama este cea care nu mă

iubea”, şi de aici s-a născut un fel de idealizare, un fel de legătură secretă între dumneavoastră şi ea. Ceea ce s-a întâmplat nu era greşeala tatălui ei. Ea nu credea asta!

O, da, asta se întâmplă adesea, vă asigur. Eu ştiu câte ceva din psihologie. Deci, când ea află că veniţi acasă, că dumneavoastră şi ea veţi fi reuniţi, multe amintiri, pe care le pusese deoparte şi la care nu se gândise de ani de zile, revin. Tatăl ei se reîntoarce! El şi ea vor fi împreună! Cu greu îşi dă seama de mama vitregă, poate, doar când o vede. Şi atunci, ea devine geloasă în mod violent. Este cel mai firesc sentiment, vă asigur. Devine geloasă atât de violent, în parte, din cauză că soţia dumneavoastră este o femeie frumoasă, rafinată şi bine echilibrată, care este un lucru pe care fetele, adesea, nu pot să-l sufere din cauză că ele, în mod frecvent, nu au încredere în ele însele. Deci, când o vede pe mama vitregă, pricepută şi atrăgătoare, e foarte posibil s-o urască; dar o urăşte ca o adolescentă care este, poate, încă pe jumătate copil.

— Mda… Restarick ezită. Asta este, mai mult sau mai puţin, ce spunea şi doctorul, când l-am consultat. Vreau să spun…

— Aha, îl întrerupse Poirot, deci aţi consultat un doctor? Trebuie să fi avut un anume motiv, nu-i aşa, pentru a vizita un doctor?

— Nimic, cu adevărat.

— Ei, nu, nu puteţi să-i spuneţi aşa ceva lui Hercule Poirot: „N-a fost nimic”! A fost ceva serios şi ar fi mai bine să-mi povestiţi, deoarece, dacă eu ştiu exact ce-a fost în mintea ei, voi face progrese mai mari. Lucrurile se vor desfăşura mai repede.

Restarick rămase tăcut câteva clipe.

— Rămâne strict confidenţial, Monsieur Poirot? Pot să mă bizui pe dumneavoastră… Am asigurarea dumneavoastră în această privinţă?

— Negreşit. Care a fost necazul?

— Nu pot fi… fi sigur.

— Fiica dumneavoastră a întreprins vreo acţiune împotriva soţiei? Ceva mai mult decât să fie pur şi simplu obrăznicie copilărească sau să-i spună lucruri neplăcute? A fost ceva mai rău decât asta? Ceva mai serios? Poate a atacat-o fizic?

— Nu, n-a fost nici un atac – nici un atac fizic… Nimic n-a fost dovedit.

— Nu, nu. Vom admite asta.

— Soţia mea a devenit din… Ezită.

— Ei?! Zise Poirot. Da, înţeleg… Şi care a fost natura bolii ei? Digestivă, cumva? O formă de enterită?

— Vă grăbiţi, Monsieur Poirot. Vă grăbiţi foarte mult. Da, a fost digestivă. Această indispoziţie a soţiei mele nedumerea, pentru că ea a avut întotdeauna o sănătate excelentă. În cele din urmă, au internat-o în spital pentru „observaţie”, cum au numit-o ei. Nu control.

— Şi rezultatul?

— Nu cred să fi fost pe deplin satisfăcuţi. Aparent, ea şi-a recâştigat complet sănătatea şi a fost trimisă acasă. Dar, necazul s-a repetat. Noi examinam cu grijă ce mânca, cum se gătea. Părea că suferă de o formă de otrăvire intestinală, care, aparent, n-avea nici o cauză. S-a mai luat o măsură, au fost controlate felurile de mâncare ce le servea. Luând mostre din fiecare, s-a dovedit că în diferite feluri de mâncare fusese administrată o anumită substanţă. În fiecare caz era un fel de mâncare pe care numai soţia mea îl servise.

— În limbaj simplu, cineva îi dădea arsenic. E adevărat?

— Foarte adevărat. În doze mici, care ar fi avut în final un efect cumulativ.

— Aţi suspectat-o pe fiica dumneavoastră?

— Nu.

— Ba, eu cred că da! Cine altcineva ar fi putut s-o facă? Dumneavoastră v-aţi bănuit fiica.

Restarick oftă din rărunchi.

— Sincer să fiu, da.

*

* *

Când Poirot sosi acasă, George îl aştepta.

— V-a telefonat o femeie cu numele de Edith, Sir.

— Edith?

— Se încruntă Poirot.

— Ea-i, am dedus, în serviciul lui Mrs. Oliver. M-a rugat să vă informez că Mrs. Oliver este în spitalul St. Giles.

— Ce i s-a întâmplat?

— Înţeleg că a fost… Ăă… Lovită cu o măciucă. George nu adăugă ultima parte a mesajului care fusese: „. Şi să-i spui că totul a fost din vina lui!”

Poirot plescăi din limbă.

— Am avertizat-o. Aseară eram neliniştit când am sunat-o şi nu mi s-a răspuns. Les Femmes!

CAPITOLUL XII

— Să cumpărăm un păun, zise Mrs. Oliver, brusc şi neaşteptat. Nu deschise ochii, în timp ce făcu această afirmaţie, iar vocea îi fu slabă, deşi plină de indignare.

Trei oameni îşi aruncară privirea surprinsă asupra ei. Ea făcu o nouă declaraţie:

— Dă-i la cap.

Cu greu, ea deschise ochii concentraţi, străduindu-se să afle unde este.

Primul lucru pe care-l văzu fu o faţă cu totul străină pentru ea – un tânăr care scria într-un carneţel. Ţinea în mână creionul, nehotărât.

— Poliţist, zise hotărât Mrs. Oliver.

— Scuzaţi-mă, doamnă?

— Am spus că eşti poliţist, răspunse Mrs. Oliver. Am dreptate?

— Da, doamnă.

— Atac criminal, îşi continuă Mrs. Oliver gândurile şi închise ochii, într-un fel, satisfăcută. Când şi-i deschise din nou, se uită mai mult în jur. Era într-un pat, unul din acelea, mai degrabă înalt, de spital, decise ea – genul de paturi care se pot înălţa şi coborî şi care pot fi întoarse într-o parte

sau alta. Nu era acasă. Privi din nou în jur la tot ce o înconjura.

„Spital sau poate sanatoriu particular”, gândi ea.

La uşă stătea o soră cu aer autoritar, iar lângă patul ei o infirmieră. Identifică o a patra figură. „Nimeni”, îşi zise Mrs. Oliver, „n-ar putea confunda acele mustăţi!”

— Ce cauţi aici. Monsieur Poirot? Hercule Poirot înainta spre pat:

— Ţi-am spus să fii atentă, doamnă, o dojeni el.

— Oricine se poate rătăci, îi răspunse Mrs. Oliver, într-un fel neclar şi adăugă: Durerile mele de cap…

— Cu cauze precise. Aşa cum bănuieşti, ai fost lovită în cap.

— Da. De Păun.

Poliţistul se agită neliniştit, apoi întrebă:

— Scuzaţi-mă, doamnă, spuneţi că aţi fost atacată de un păun?

— Sigur. Am avut un sentiment de nelinişte un timp – ştiţi, atmosfera. Mrs. Oliver încercă să dea din mână, făcând un gest potrivit pentru a descrie atmosfera, şi se înfioră.

— Aoleu, se văită, mai bine n-aş mai încerca un astfel de simţământ.

— Pacienta mea nu trebuie să fie surescitată, interveni sora, dezaprobator.

— Puteţi să-mi spuneţi unde s-a întâmplat acest atac?

— N-am nici cea mai vagă idee. Rătăcisem drumul. Veneam dintr-un fel de studio. Foarte prost îngrijit. Murdar. Celălalt tânăr nu se bărbierise de zile întregi. O jachetă de piele pătată de ulei.

— Acesta e omul care v-a atacat?

— Nu, e un alt individ.

— Dacă aţi putea să-mi spuneţi…

— Îţi spun, nu? L-am urmărit, înţelegi, tot drumul de la restaurant – numai că nu sunt prea bună să urmăresc oameni. N-am practică. E mult mai dificil decât ţi-ai putea închipui.

Ochii ei se concentrară asupra poliţistului.

— Dar presupun că ştii totul despre asta. Ai urmat cursuri de filat persoanele, vreau să spun. O, nu face nimic, n-are importanţă, înţelegi, zise ea, vorbind dintr-o dată cu rapiditate, e destul de simplu. Am coborât la World's End, cred că asta a fost staţia, şi fireşte, m-am gândit că el trebuia să stea cu ceilalţi sau că a plecat pe celălalt drum. În schimb, el venea în spatele meu.

— Cine era acesta?

— Păunul, răspunse Mrs. Oliver, şi m-a speriat, înţelegi? Te sperii când afli că lucrurile merg prost. Vreau să spun că el te urmăreşte, în loc să-l urmăreşti tu – numai că asta a fost mai devreme – şi aveam un fel de sentiment de nelinişte. De fapt, ştii, mi-era teamă. Nu realizez de ce! El îmi vorbea destul de politicos, dar mi-era teamă. Oricum, asta era, iar el mi-a spus: „Urcaţi să vedeţi studioul” şi, aşa, am urcat o scară, mai degrabă şubredă. Un fel de scară mobilă şi acolo era acest alt tânăr – tânărul murdar – şi el picta un tablou, iar fata poza ca model. Ea era destul de curată. Aproape drăguţă, într-adevăr. Şi astfel, noi stăteam acolo, iar ei erau simpatici şi politicoşi, apoi am zis că trebuie să mă întorc acasă, iar ei mi-au spus care este drumul real ca să mă reîntorc în King's Road. Dar ei nu mi-au arătat, cu adevărat, drumul corect. Desigur, poate că am făcut o greşeală. Ştii, când oamenii îţi spun a doua la stânga şi a treia la dreapta, ei bine, uneori mergi pe drumul greşit şi te învârteşti pe loc. Cel puţin aşa fac eu. Oricum, am intrat într-o zonă de mahala destul de aproape de râu. Sentimentul de frică îmi dispăruse până acolo. Când m-a lovit Păunul, trebuie să fi fost luată prin surprindere.

— Cred că deliregază, spuse infirmiera pe o voce lămuritoare.

— Nu, nu delirez, spuse Mrs. Oliver. Ştiu despre ce vorbesc.

Infirmiera deschise gura, surprinse privirea de reproş a sorei şi o închise din nou repede.

— Catifele şi satinuri şi păr lung cârlionţat, continuă Mrs. Oliver.

— Un păun în satin? Un păun adevărat, Madame? V-aţi închipuit că vedeţi un păun lângă râu, în Chelsea?

— Un păun adevărat? Întrebă Mrs. Oliver. Ce prostie. Ce putea să facă un păun adevărat acolo, lângă digul din Chelsea?

Nimeni nu părea să aibă răspuns la această întrebare.

— El merge ţanţoş, lămuri Mrs. Oliver, de aceea l-am poreclit păun. Îşi dă aere, ştii. Inutil, trebuia să-mi închipui. Mândru, de cum arată. Poate şi o mulţime de alte lucruri. Privi spre Poirot. David şi mai cum? Ştii la cine mă refer.

— Spuneţi că acest tânăr v-a atacat şi v-a lovit în cap?

— Da, susţin.

Hercule Poirot interveni:

— L-ai văzut?

— Nu l-am văzut, răspunse Mrs. Oliver. N-am ştiut nimic despre asta. Am crezut că aud ceva în spatele meu şi, înainte de a putea să-mi întorc capul să mă uit, s-a întâmplat totul! Exact ca şi cum o tonă de cărămizi sau altceva a căzut pe mine. Cred că o să mă culc acum, adăugă ea.

Îşi mişcă uşor capul, făcu o grimasă de durere şi recăzu în ceea ce părea a fi o perfectă inconştienţă mulţumitoare.

CAPITOLUL XIII

Poirot folosea rareori cheia apartamentului. În schimb, dintr-o manieră de modă veche, apăsa butonul clopoţelului şi aştepta ca admirabilul om de încredere, George, să deschidă uşa. Cu această ocazie, totuşi, după vizita sa la spital, uşa îi fu deschisă de către Miss Lemon.

— Aveţi doi vizitatori, îl informă Miss Lemon, modulându-şi vocea într-un admirabil ton, aducând nu atât ca o şoaptă, cât cu multe note mai jos decât modularea ei obişnuită. Unul este Mr. Goby, iar celălalt este un bătrân gentleman numit Sir Roderick Horsefield. Nu ştiu pe care doriţi să-l vedeţi mai intâi.

— Pe Sir Roderick Horsefield, răspunse Poirot, meditativ. Hotărî aceasta cu capul plecat într-o parte, arătând mai degrabă ca un măcăleandru, în timp ce judeca cum această din urmă evoluţie era probabil să tulbure tabloul general. Mr. Goby luă, totuşi, formă materială cu obişnuita-i grabă, din singura cameră care era destinată muncii de secretariat a lui Miss Lemon şi unde era evident că ea îl ţinuse la păstrare.

Poirot îşi scoase paltonul. Miss Lemon îl atârnă în cuierul din hol, iar Mr. Goby, aşa cum îi era obiceiul, se adresă din spatele lui Miss Lemon:

— Voi lua o ceaşcă de ceai în bucătărie, cu George, spuse el. Timpul meu îmi aparţine. Îl voi păstra.

El dispăru, îndatoritor, în bucătărie. Poirot plecă în sufragerie, unde Sir Roderick se plimba încolo şi-ncoace, plin de vitalitate.

— Ai ajuns, băiete, îi zise el cordial. Minunat lucru telefonul.

— Vă amintiţi numele meu? Sunt încântat.

— Ei, nu-mi amintesc cu exactitate numele tău, răspunse Sir Roderick. Numele n-au fost niciodată punctul meu forte. Dar, niciodată nu uit un chip, sfârşi el mândru. Nu. Am sunat la Scotland Yard.

— O! Poirot privi uşor speriat, de parcă ar fi meditat la ceea ce Sir Roderick putea să facă.

— Întreabă-mă despre cine vreau să vorbesc. Am spus: „Fă-mi legătura cu şeful”. Asta-i lucru care trebuie făcut în viaţă, băiete. Niciodată să nu accepţi să fii al doilea la atac. Nu e bine. Du-te spre vârf, asta-i ce-ţi spun. Ţi-am precizat cine sunt, ţii minte. Ţi-am spus că vreau să vorbesc cu ştabii şi am reuşit până la urmă. Foarte politicos camarad. I-am spus că vreau adresa unui amic de la Serviciul de Informaţii Aliat, care a fost cu mine într-un anumit loc din Franţa, la o anumită dată. Amicul părea să fie de la mare, aşa că am zis: „Ştii despre cine vreau să spun”! „Francez”, am zis, „sau belgian”. Belgian eşti, nu? Am zis: „Are un nume de botez

ceva ca Ahile. Nu-i Ahile”, am zis, „dar asemănător cu Ahile. Un ins scund”, am zis, „cu mustăţi uriaşe”. Atunci, se pare că, a prins firul şi a spus că ai putea fi găsit în cartea de telefon. Am zis că e în ordine şi am adăugat „El nu e înscris sub numele de Ahile sau Hercule (cum a spus el că este), nu? Şi nu pot să-mi amintesc al doilea său nume”. Atunci, mi l-a dat el. Foarte politicos soi de camarad. Foarte politicos, trebuie să recunosc.

— Sunt încântat să vă văd, îl întrerupse Poirot, cumpănind un gând grăbit la ceea ce ar fi putut să-i spună mai târziu cunoştinţa telefonică a lui Sir Roderick. Din fericire, aceasta nu era probabil chiar un ştab. Era, după câte s-ar putea presupune, cineva cu care el deja făcuse cunoştinţă şi al cărui serviciu era să fabrice politeţea la îndemână pentru persoane distinse de pe vremuri.

— Oricum, spuse Sir Roderick, iată-mă.

— Sunt încântat. Daţi-mi voie să vă ofer ceva reconfortant. Ceai, un lichior de rodii, un whisky cu sifon, ceva sirop de cassia…

— Dumnezeule, nu, zise Sir Roderick, alarmat la menţionarea siropului de cassia. Un whisky. Nu că am voie, adăugă el, dar doctorii toţi sunt proşti, aşa cum ştiu. Toţi au grijă să-ţi interzică să serveşti exact ceea ce îţi place.

Poirot sună după George şi-i dădu instrucţiunile cuvenite. Whisky-ul şi sifonul fură depuse pe o măsuţă lângă Sir Roderick şi George se retrase.

— Acum, spuse Poirot, cu ce vă pot fi de folos? După scurgerea timpului, el părea şi mai convins de legătura strânsă dintre el şi Poirot în trecut, când era la fel de prietenească, gândise Poirot. Atunci s-a produs o dependenţă de el, de Poirot, chiar mai mare decât acum, prin talentul nepotului său.

— Hârtii, vorbi cu vocea scăzută Sir Roderick. Nişte hârtii pierdute şi pe care am reuşit să le găsesc, înţelegi? Aşa că m-am gândit, dacă ochii mei nu mai sunt tot aşa de buni cum au fost odată, iar memoria uneori îşi pierde cheile, să

merg la cineva care cunoaşte problema. Înţelegi? Ai venit la ţanc acum câteva zile, exact la timp ca să fii de folos, deoarece le-am rătăcit iar, înţelegi.

— Sună foarte interesant, zise Poirot. Ce sunt aceste hârtii, dacă îmi este permis să întreb?

— Da, cred că dacă ai de gând să le găseşti, poţi să întrebi, nu? Ţine minte, sunt foarte secrete şi confidenţiale. Strict secrete sau aşa erau odată! Şi, se pare că vor fi din nou. Un schimb reciproc de scrisori, asta a fost. Nu de vreo importanţă deosebită atunci… Sau, aşa se credea, că n-au nici o importanţă; dar, politica se schimbă, desigur. Cunoşti drumul acesta. Fac înconjurul şi arată o altă cale… Ştii cum a fost când a izbucnit războiul. Nimeni nu ştia dacă suntem în fruntea noastră sau în urma noastră. În primul război mondial noi eram camarazi de arme cu italienii, ca în următorul război să fim inamici. Nu ştiu care dintre ele a fost cel mai rău. În primul război mondial japonezii erau aliaţii noştri dragi, pentru ca în următorul să atace Pearl Harbour! Niciodată n-ai să ştii unde te afli! Începi un drum cu ruşii şi-l termini la capătul opus. Îţi spun ţie, Poirot, nimic nu-i mai greu în zilele de azi decât problema aliaţilor. Ei pot să se schimbe peste noapte.

— Şi dumneavoastră aţi pierdut nişte hârtii, îi reaminti Poirot bătrânului scopul vizitei sale.

— Da. Am strâns o mulţime de documente, ştii, şi le-am scos la iveală de curând. Le-am pus bine, în siguranţă. Într-o bancă, de fapt, dar le-am scos pe toate şi am început să fac ordine printre ele, deoarece m-am gândit: de ce să nu-mi scriu memoriile? Toţi amicii mei fac asta, în ziua de azi. Noi am avut pe Montgomery şi Alanbrooke şi Auchinleck; toţi, toţi trăncănesc în tipărituri, cei mai mulţi povestind ce gândesc despre ceilalţi generali. Noi am avut chiar pe bătrânul Moran, un medic respectabil, a flecărit despre pacientul său respectabil. Nu ştiu ce vremuri vor urma! Oricum, asta e, m-am gândit că aş fi foarte interesat să povestesc câteva fapte despre unii oameni pe care i-am

cunoscut. De ce n-aş încerca precum toţi ceilalţi? Am fost implicat în toate.

— Sunt sigur că ar putea fi o chestiune de mare interes pentru oameni, spuse Poirot.

— Aha, da! Cineva cunoştea o mulţime de oameni din ziare. Toată lumea privea la ei cu veneraţie. Ei nu ştiau că sunt proşti cu toţii, dar eu ştiam. Dumnezeule, greşelile făcute de unii dintre acei ştabi… ai să fii surprins. Aşa că am scos hârtiile mele şi cu ajutorul micuţei fete le-am sortat. Drăguţă fătucă şi destul de inteligentă. Nu ştie prea bine engleza, dar, afară de asta, este foarte inteligentă şi de ajutor. Am cernut o mulţime de material, dar totul era puţin cam încâlcit. Chestiunea principală este că hârtiile pe care le căutam nu erau acolo.

— Nu erau acolo?

— Nu. Noi am crezut că am omis din greşeală să începem cu ele, dar le-am revăzut din nou şi-ţi spun ţie, Poirot, mi s-a părut că o mulţime de material a fost şterpelit. O parte din acesta nu era important. De fapt, materialul pe care-l căutam nu era deosebit de important – vreau să spun că nimeni nu crezuse că era, altfel presupun că nu mi-aş fi permis să-l păstrez. Dar, oricum, aceste scrisori deosebite nu erau acolo.

— Doresc, firește, să fiu discret, spuse Poirot, dar puteţi să-mi spuneţi cel puţin natura acestor scrisori la care vă referiţi?

— Nu ştiu ce aş putea, bătrâne. Cea mai la îndemână, despre care pot să spun, este cea despre cineva care a flecărit în zilele noastre despre ce a făcut şi ce a zis el în trecut. Dar, el nu spune adevărul şi aceste scrisori arată exact cât de mult minte el! Ţine minte, nu cred că ar trebui publicate acum. Noi doar îi vom trimite nişte scrisori-copii drăguţe şi o să-i spunem că acestea conţin exact ce a spus el atunci şi că asta am trecut şi noi în memorii. N-o să fiu surprins dacă… Să zicem, lucrurile or să fie un pic diferite

după aceea. Înţelegi? Aproape că nu e nevoie să întreb asta, nu? Eşti atât de familiarizat cu tot felul de trăncăneli.

— Aveţi perfectă dreptate, Sir Roderick. Cunosc cu exactitate genul de lucruri la care vă referiţi, dar înţelegeţi, de asemenea că nu este uşor să vă ajut să vă recăpătaţi ceva dintr-un material, dacă nu ştiu ce-i acesta şi unde ar putea să fie el acum.

— Întâi şi întâi vreau să ştiu cine le-a sustras, pentru că, înţelegi, asta-i chestiunea cea mai importantă. Ar putea să fie mai mult material secret în mica mea colecţie, iar eu vreau să ştiu cine-l sustrage.

— Aveţi vreo idee?

— Crezi că trebuie să am, ei?

— Păi, s-ar părea că principala posibilitate…

— Ştiu. Vrei să spun că e micuţa fată. Ei bine, nu cred că este ea. Spune că nu le-a sustras şi o cred. Înţelegi?

— Da, spuse Poirot, cu un oftat, înţeleg.

— Pentru că este prea tânără. N-avea de unde şti că aceste însemnări şi scrisori sunt importante. Sunt de pe vremea când ea încă nu se născuse.

— Poate că cineva a instruit-o astfel, sublinie Poirot.

— Da, da, asta poate să fie destul de adevărat. Dar, ar fi prea evident.

Poirot oftă. Nu era sigur dacă foloseşte la ceva să insiste cu privire la părtinirea evidentă a lui Sir Roderick.

— Cine altcineva mai avea acces?

— Andrew şi Mary, desigur, dar mă îndoiesc dacă Andrew chiar ar fi interesat în astfel de lucruri. Oricum, el a fost întotdeauna un băiat foarte decent. Totdeauna a fost. Nu că l-am cunoscut vreodată prea bine. Avea obiceiul să vină în vacanţe, când şi când cu fratele său, asta-i tot. Desigur, şi-a părăsit nevasta şi a fugit cu o bucăţică bună şi atractivă în Africa de Sud, dar asta poate să i se întâmple oricărui om, în special cu o soţie ca Grace. Nu că am văzut-o eu prea des. Era genul de femeie care nu-şi ridică ochii din pământ şi-i plină de calităţi. Oricum, nu poţi să-ţi imaginezi un băiat

ca Andrew să fie spion! În ce o priveşte pe Mary, lucrurile par să fie în ordine. Niciodată nu priveşte la nimic altceva, decât la tufele de trandafiri, după cât pot eu să înţeleg. Mai există un grădinar, dar e bătrân, are optzeci şi trei de ani şi şi-a trăit toată viaţa în sat, şi două femei care au grijă de casă, făcând tot timpul scandal cu Hooverii, dar nu pot să le văd nici pe ele în rolul de spioane. Aşa că, vezi, trebuie să fie un străin în casă! Desigur, Mary poartă o perucă, continuă Sir Roderick, mai degrabă lipsit de legătură cu ce discutau. Vreau să spun că asta te face să te gândeşti că e spioană, pentru că poartă perucă, dar nu e cazul. Ea şi-a pierdut părul din cauza unor friguri, când avea optsprezece ani. Destul de nefericit pentru o tânără. Habar n-aveam că poartă perucă la început, dar, într-o zi i s-a agăţat părul într-o tufă de trandafiri şi i-a scos-o de pe cap. Da, foarte trist.

— Bănuiam eu că e ceva ciudat în legătură cu felul în care-şi aranja părul, remarcă Poirot.

— Totuşi, cei mai buni agenţi secreţi nu poartă niciodată peruci, îl informă Sir Roderick. Numai nişte nenorociţi se duc să-şi schimbe faţa prin operaţie estetică. Dar, cineva şi-a băgat nasul în hârtiile mele personale.

— Nu credeţi că s-ar putea, probabil, să le fi pus în diferite locuri – într-un dulap sau în dosare diferite? Când le-aţi văzut ultima oară?

— Să fie un an de când am pus mâna pe ele. Mi-amitesc că atunci m-am gândit să fac copii de pe ele şi mi-am notat care dintre scrisori erau bune pentru aşa ceva. Acum au dispărut. Cineva le-a subtilizat.

— Dumneavoastră nu suspectaţi pe nepotul Andrew, pe soţia sa sau personalul casnic. Ce ziceţi de fiică?

— Norma? Asta-i bună, aş zice că Norma e puţin sărită de pe linie. Vreau să spun că ar putea fi unul din acei cleptomani, care fură lucrurile oamenilor fără să-şi dea seama de ceea ce fac, dar n-o văd scotocind printre hârtiile mele.

— Atunci, pe cine bănuiţi?

— Păi, ai fost în casa noastră. Ai văzut ce fel de casă este. Oricine poate să intre şi să plece când doreşte. Noi nu încuiem uşile. Niciodată nu am făcut aşa ceva.

— Nu încuiaţi uşa camerei dumneavoastră… Dacă plecaţi la Londra, să zicem?

— Niciodată nu am considerat că este necesar. Acum o încui, fireşte, dar cui îi mai foloseşte? Prea târziu. Oricum, am numai o cheie simplă, care se potriveşte la orice uşă. Trebuie să fi venit cineva din afară. De ce? Pentru că aşa procedează toţi hoţii, toţi spărgătorii! Oamenii pătrund în case ziua-n amiaza mare, calcă apăsat pe scări, intră-n orice cameră poftesc, devalizează caseta cu bijuterii, ies din nou şi nimeni nu-i vede sau nimănui nu-i pasă cine sunt ăştia. Probabil că ei seamănă cu modernii sau rockerii sau bitnicii sau cum s-or mai fi numind aceşti inşi din zilele noastre, cu plete lungi şi unghii murdare. Am văzut câţiva dintre ei dând târcoale în jur. Unuia ca ăştia nu-i place să-l întrebi: „Cine dracu eşti?” Niciodată nu ştii ce sex au, ceea ce-i jenant. Locul mişună de ei. Presupun că ei sunt prietenii Normei. Pe vremuri nu li s-ar fi permis. Dar, tu, îi dai afară din casă, ca apoi să afli că unu-i vicontele Endersleigh sau Lady Marjoribanks. În ziua de azi nu ştii unde te afli. Făcu o pauză. Dacă cineva poale să-i dea de cap acestei chestiuni, apoi, tu poţi, Poirot! Sorbi ultima gură de whisky şi se ridică.

— Mda, asta-i tot. E pe măsura ta. Ce zici, accepţi?

— Voi face tot ce este cu putinţă, răspunse Poirot.

Clopoţelul de la uşa principală sună.

— Asta-i domnişoara, spuse Sir Roderick. Punctuală – la fix! Minunat, nu-i aşa? Ştii, nu pot să merg prin Londra fără ea. Ca orbul fără băţ. Nu văd să traversez drumul.

— Nu purtaţi ochelari?

— Am unii pe undeva, dar mereu îmi cad de pe nas sau chiar îi pierd. În plus, nu-mi plac ochelarii. N-am purtat

niciodată ochelari. Când aveam şaizeci şi cinci de ani, puteam să citesc fără ochelari şi era destul de bine.

— Nimic, îi replică Poirot, nu durează o veşnicie. George o anunţă pe Sonia. Ea arăta extrem de drăguţ. Felul ei puţin ruşinos îi venea foarte bine, se gândi Poirot. Înaintă cu acea empressement franceză.

— Enchanté, mademoiselle, o întâmpină el, înclinându-şi capul deasupra mâinii tinerei.

— N-am întârziat, nu, Sir Roderick? Întrebă ea, privindu-l. Nu v-am lăsat să aşteptaţi? Cu voia dumneavoastră, sper că nu…

— Exact la fix, domnişoară, răspunse Sir Roderick. Totul, în perfectă ordine, adăugă el.

Sonia arăta uşor dezorientată.

— Sper că ai băut un ceai bun, continuă Sir Roderick. Ţi-am spus doar, să bei un ceai bun, să-ţi cumperi nişte chifle cu stafide sau ecleruri sau orice le place domnişoarelor de astăzi, nu-i aşa? Sper că ai executat ordinele!

— Nu, inexact! Am folosit timpul ca să-mi cumpăr o pereche de pantofi. Priviţi, sunt frumoşi, nu? Întinse un picior în faţă.

Era, sigur, un picior frumos. Sir Roderick se aplecă spre el.

— Ei, dar trebuie să plecăm pentru a putea prinde trenul, zise el. Poate că sunt de modă veche, dar prefer, invariabil trenurile. Pleacă la timp şi ajung la timp, sau ar trebui să ajungă! Da! Aceste maşini leneşe, care circulă în şiruri, cu viteză de melc, iar tu îţi iroseşti timpul cu o oră şi jumătate mai mult decât ai nevoie. Maşini! Pfui!

— Să-l rog pe Georges să comande un taxi pentru dumneavoastră? Întrebă Hercule Poirot. N-o să fie nici o supărare, vă asigur.

— Am deja un taxi care aşteaptă, zise Sonia.

— Poftim, se bucură Sir Roderick, vezi, se gândeşte la toate. O bătu părinteşte pe umăr. Ea îl privi într-un mod pe care Hercule Poirot îl aprecie mult.

Poirot îi însoţi până la uşa din hol şi îşi luă, politicos, rămas bun.

Mr. Goby ieşise din bucătărie şi stătea în hol, jucând, s-ar putea spune, un excelent rol de om care a venit să verifice gazele.

George închise cât putu de repede uşa de la culoar, după ce ei intrară în lift şi se întoarse să întâmpine privirea insistentă a lui Poirot.

— Şi, care este părerea ta despre acea domnişoară, Georges, dacă-mi permiţi să te întreb?

— Zise Poirot, maliţios. Uneori, obişnuia să ceară informaţii de la George. Din anumite puncte de vedere, spunea mereu că George este infailibil.

— Da, domnule, răspunse George, dacă aş putea să pun în discuţie, dacă-mi daţi voie, aş zice că dânsul a încurcat-o rău, domnule. Peste tot e ea, cum aţi spune dumneavoastră.

— Cred că ai dreptate, sublinie Hercule Poirot.

— Nu e neobişnuit, desigur, cu gentlemeni la vârsta asta. Îmi amintesc de Lordul Mountbryan. Avusese o bogată experienţă de viaţă şi se poate spune că nu-l duceai, cu una, cu două. Dar, o să fiţi surprins. O tânără femeie a venit să-i dea un mesaj. O să fiţi surprins la ce a putut să-i dea cadou: o rochie de seară şi o brăţară drăguţă. Nu-mă-uita, asta era. Peruzea şi diamante. Nu prea scumpe, dar costând totuşi destui bani. Apoi, un palton de blană – nu nurcă, hermină rusească, şi o poşetă de seară. După asta, fratele ei a dat de necaz, datorii sau aşa ceva, deşi, uneori m-am întrebat dacă ea a avut vreun frate. Lordul Mountbryan i-a dat banii pentru a achita datoria – ea era atât de supărată în legătură cu asta! Totul platonic, reţineţi asta. Gentlemenii se pare că-şi pierd judecata când ajung la vârsta asta. E genul de femeie care se lasă agăţată uşor de ei, nu din cele mai îndrăzneţe.

— N-am nici o îndoială că ai perfectă dreptate, George, zise Poirot. Totuşi, nu mi-ai dat un răspuns complet la

întrebarea mea. Te-am rugat să-mi spui ce gândeşti despre domnişoara…

— O, domnişoara… Da, domnule, nu-mi place să spun categoric, dar ea-i un tip destul de categoric.

Niciodată nu există ceva sau cineva pe care să poţi să pui punctul pe „i”! Dar, aş spune eu, ele ştiu ce vor să facă şi unde să pună punctul pe „i”.

Poirot intră în sufragerie şi Mr. Goby îl urmă, supunându-se gestului lui Poirot. Mr. Goby se aşează pe un scaun cu spătarul drept, în atitudinea sa obişnuită – genunchii strânşi şi vârfurile picioarelor aduse înăuntru. Scoase din buzunar un carneţel cam flendurit, îl deschise cu grijă, apoi procedă la studierea serioasă a însemnărilor.

— Trecutul lui Restarick, despre care m-aţi rugat…

Familia Restarick, perfect respectabilă şi de rang mare. Nici un scandal. Tatăl, James Patrick Restarick, se spune că a fost un om abil în afaceri. Afacerile sunt în familie de trei generaţii. Bunicul a pus bazele, tatăl le-a extins. Simon Restarick le-a făcut să prospere. Simon Restarick a avut de suferit cu inima, acum doi ani, sănătate şubrezită. A murit de tromboză coronariană, acum vreun an.

Fratele mai tânăr, Andrew Restarick a intrat în afaceri curând după ce a venit la Londra de la Oxford, căsătorit cu Miss Grace Baldwin. O fiică, Norma. Şi-a părăsit soţia şi a plecat în Africa de Sud. O Miss Birell a plecat cu el. Nici o procedură de divorţ. Doamna Andrew Restarick a murit acum doi ani şi jumătate. Fusese bolnavă de câtva timp. Miss Norma Restarick a fost elevă internă la Meadowfield Girls' School. Nimic împotriva ei.

Lăsându-şi ochii să privească peste faţa lui Hercule Poirot, Mr. Goby remarcă:

— De fapt, totul despre această familie pare să fie OK. Şi conform lui Hoyle.

— Nici o oaie neagră, nici o instabilitate mintală?

— Nu apare aşa ceva.

— Dezamăgitor, remarcă Poirot.

Mr. Goby lăsă să treacă asta de la el. Tuşi, pentru a-şi drege glasul, îşi linse degetul şi întoarse o foaie din carneţel.

— David Baker. Dosar necorespunzător. Liberat condiţionat de două ori. Poliţia predispusă să fie interesată de el. Implicat în câteva afaceri, mai curând dubioase, bănuit a fi implicat într-un furt important de opere de artă, dar fără dovezi. E unul din mulţimea care se pretinde cunoscătoare în ale artei. Fără mijloace de întreţinere deosebite, dar se descurcă destul de bine. Preferă fetele cu bani. Nu cheltuieşte mai mult decât îl ţine punga cu unele din fetele care sunt leşinate după el. Nici nu se lasă plătit cu vârf şi îndesat de către părinţii lor. Categoric, soi rău, dacă mă întrebaţi, dar cu destulă minte să nu intre în bucluc.

Mr. Goby îl fulgeră cu privirea pe Poirot.

— L-aţi cunoscut?

— Da, răspunse Poirot.

— La ce concluzii aţi ajuns, dacă îmi daţi voie să întreb?

— Aceleaşi, ca ale dumitale. O creatură vulgară, adăugă el, gânditor.

— Place femeilor, remarcă Mr. Goby. Necazul este că în ziua de azi ele nu vor să se uite a doua oară la un flăcău drăguţ care munceşte. Preferă soiul rău – găinarii! De obicei, le auzi: „Săracul, n-a avut noroc”!

— Dar, mergând ţanţoş ca păunii, îl completă Poirot.

— Mda, dacă se poate spune aşa, răspunse Mr. Goby, mai degrabă nesigur.

— Ce crezi, ar fi în stare să dea cu măciuca în cineva?

Mr. Goby meditä, apoi scutură capul de parcă l-ar fi trecut un uşor curent electric.

— Nimeni nu l-a acuzat de aşa ceva. Nu pot să spun dacă a făcut asta în trecut, dar n-aş zice că e specialitatea lui. El e genul de linguşitor, nu de bădăran.

— Nu, spuse Poirot, nu, nu m-aş fi gândit la asta. Dar, ar putea fi plătit? Care este părerea ta?

— Poate să agaţe orice fată doreşte, ca pe un cărbune fierbinte, dacă merită osteneala.

Poirot încuviinţă din cap. Îşi amintea ceva: Andrew Restarick, arătându-i un cec, astfel, ca să poată el să citească semnătura lui. N-a fost numai semnătura pe care Poirot o citise – ci şi persoana pentru care fusese completat cec-ul. Era pentru David Baker şi era pentru o sumă mare. „Ar fi protestat David Baker la primirea unui astfel de cec?”, se întrebă Poirot. Nu se gândea, în general. Mr. Goby avea, evident, aceeaşi părere. Tinerii indezirabili au fost plătiţi în orice timp sau vârstă, la fel şi tinerele indezirabile. Fiii au jurat, iar fiicele au plâns, dar banul e ban! Normei, David îi cerea să se căsătorească cu el. Era sincer? Putea fi aşa, pentru că, într-adevăr, o iubea pe Norma? Dacă era aşa, nu putea fi uşor cumpărat! El îi declarase destul de sincer cererea-n căsătorie, iar Norma, fără îndoială, îl crezuse sincer. Andrew Restarick şi Mr. Goby şi Hercule Poirot gândeau altfel. Se prea poate ca ei să fi avut mult mai multă dreptate. Mr. Goby tuşi, ca să-şi dreagă glasul, apoi continuă:

— Miss Claudia Reece-Holland? Ea, e în ordine! Nimic împotriva ei. Nimic dubios. Tatăl, membru al Parlamentului, bogat. Fără scandaluri. Nu ca unii dintre aceştia, despre care am auzit aşa ceva. Şcoala – la Roedean, Lady Margaret Hall, apoi a venit la Londra şi a făcut un curs de secretariat. La început, secretară la un doctor în Harley Street, apoi a plecat la Ministerul Minelor. Secretară foarte bună. Este secretară la Mr. Restarick de două luni. Fără simpatii speciale, doar ceea ce aţi numi prietenii minore cu tineri. Dorită şi folositoare, dacă ea doreşte o întâlnire. Nimic care să arate că există ceva între ea şi Restarick. Nici eu n-aş putea să zic că există. A închiriat un apartament cu trei camere în Borodene Mansions, acum trei ani. Chiria-i destul de mare, acolo. De obicei, îl împarte cu alte două fete, nu neapărat prietene. Vin şi pleacă când doresc. Tânăra Miss Frances Caty cea de-a doua fată, e acolo de câtva timp. A

fost la R. A. D. A. Un timp, apoi a plecat la Slade. Lucrează la Wedderburn Gallery – loc renumit în Bond Street. Specialistă în aranjarea expoziţiilor de artă în Manchester, Birmingham, uneori, peste hotare. Se duce frecvent în Elveţia şi Portugalia. Amatoare de artă şi are o mulţime de prieteni printre artişti şi actori.

Făcu o pauză, mai tuşi o dată şi aruncă o scurtă privire pe carneţel.

— Totuşi, n-a fost în stare să obţină mai mult din Africa de Sud. Restarick s-a mutat foarte mult. În Kenya, Uganda, Coasta de Aur, America de Sud pentru un timp. Da, se tot muta. Tip agitat. Nimeni, se pare, nu-l cunoaşte bine în mod deosebit. A moştenit o grămadă de bani, ca să meargă unde-i place. Dar, a şi făcut bani, tot cu grămada. I-a plăcut să meargă în locuri neumblate. Toţi care au dat de el, se pare că l-au plăcut. Exact, de parcă era un călător înnăscut. Niciodată n-a ţinut legătura cu nimeni. Cred că de trei ori a fost declarat mort – dispărea ca mortu-n păpuşoi şi nu-şi făcea apariţia – dar, în cele din urmă, ieşea la suprafaţă. Cinci sau şase luni era plecat pe neaşteptate în cu totul alt loc sau ţară.

Apoi, anul trecut, fratele său din Londra a murit subit. Au avut de furcă un pic, până i-au dat de urmă. Moartea fratelui său se pare că l-a zdruncinat. Poate că s-a săturat şi poate că a întâlnit, în cele din urmă, femeia potrivită. Mult mai tânără decât el, ea era, se pare, profesoară. Gen de femeie serioasă. Oricum, se pare că el s-a hotărât atunci şi acolo, să pună capăt hoinărelii şi să vină în Anglia. Pe lângă faptul că este el însuşi un om foarte bogat, mai este şi moştenitorul fratelui său.

— O poveste a succesului şi o fată nefericită, remarcă Poirot. Aş dori să cunosc mai multe despre ea. M-ai lămurit cu ce ai putut, dar am nevoie de fapte. Oamenii care o înconjoară pe tânără, cine ar fi putut s-o influenţeze, cine probabil a influenţat-o. Aş fi vrut să cunosc ceva despre tatăl ei, mama ei vitregă, iubitul ei, fetele cu care locuieşte

şi la cine lucrează la Londra. Eşti sigur că, în legătură cu această fată, n-a existat nici o moarte? Asta-i important!

— Nici urmă de miros, îl întrerupse Mr. Goby. Ea lucrează la o firmă numită Homebirds – în prag de faliment, şi n-au plătit-o mult. Mama vitregă a fost internată în spital, de curând, pentru analize – asta a fost când era la ţară. Circulă o mulţime de zvonuri în legătură cu boala ei, dar medicii n-au ajuns, se pare, la nici o concluzie.

— Ea n-a murit, precizează Poirot. Ce am eu nevoie, adăugă el într-un fel setos de sânge, este o moarte!

Mr. Goby răspunse că regretă în legătură cu asta şi se ridică în picioare:

— Acum, mai doriţi ceva?

— Da, dar nu în zona informaţiilor…

— Foarte bine, domnule.

În timp ce-şi băga carneţelul în buzunar, Mr. Goby zise:

— Mă veţi scuza, domnule, dacă vorbesc în afară de subiect, dar acea domnişoară care a fost aici, tocmai acum…

— Da, ce-i cu ea?

— Păi, desigur e… nu presupun că e ceva de făcut cu asta, dar m-am gândit doar să vă menţionez, domnule…

— Te rog. Să deduc că ai văzut-o mai înainte?

— Da. Acum câteva luni.

— Unde ai mai văzut-o?

— La Kew Gardens.

— Kew Gardens? Poirot arătă puţin surprins.

— N-o urmăream pe ea. Urmăream pe altcineva, pe persoana cu care s-a întâlnit ea.

— Şi cine era aceea?

— Presupun că n-are importanţă, menţionând-o, domnule. Era unul dintre ataşaţii doi de la Ambasada Herţegovinei.

Poirot ridică sprâncenele:

— Asta-i interesant! Da, foarte interesant! Kew Gardens, se amuză el. Un loc plăcut pentru un rendez-vous. Foarte plăcut.

— Aşa m-am gândit şi eu, atunci.

— Au discutat?

— Nu, domnule, n-ai fi zis că se cunoşteau unul cu altul. Tânăra avea o carte. Şedea pe o bancă. A citit puţin din ea, apoi a lăsat-o jos, lângă ea. Nu după mult timp, individul meu a venit şi s-a aşezat pe aceeaşi bancă. N-au vorbit – numai tânăra s-a ridicat şi s-a dus la plimbare. El, doar ce s-a aşezat acolo şi, imediat, s-a sculat. În acelaşi moment şi a plecat. A luat cartea pe care tânăra o lăsase pe bancă. Asta-i tot, domnule.

— Da, spuse Poirot. Este foarte interesant.

Mr. Goby se uită la bibliotecă, spuse „Noapte bună” şi plecă. Poirot oftă exasperat.

— Enfin, zise el, este prea mult! Este mult prea mult! Acum, avem de-a face cu spionaj şi contraspionaj. Tot ce caut eu este un cât se poate de simplu ucigaş. Încep să cred că acel ucigaş a existat numai într-o minte dată pradă drogului!

CAPITOLUL XIV

— Chère madame. Poirot făcu o plecăciune şi se prezentă la Mrs. Oliver cu un buchet foarte frumos aranjat, cu buchet de flori în manieră victoriană.

— Monsieur Poirot! Ei bine, într-adevăr, este foarte drăguţ din partea ta, şi este întrucâtva un gest foarte personal. Toate florile, astăzi, sunt aşa de nearanjate! Se uită spre o vază cu crizanteme, apoi la buchetul rotund de trandafiri. Şi ce drăguţ din partea ta să vii să mă vezi!

— Am venit, doamnă, să vă ofer urările mele cu ocazia însănătoşirii.

— Da, replică Mrs. Oliver, presupun că m-am restabilit. Clătină din cap încolo şi-ncoace, întrucâtva prudent. Totuşi, am încă dureri de cap. Destul de neplăcute.

— Vă amintiţi, doamnă, că v-am prevenit să nu faceţi nimic periculos.

— N-am mirosit, de fapt. Presupun că m-a cam înşelat nasul! Adăugă: „Am simţit că-şi vâră dracu coada! Mi-era

teamă, dar mi-am zis că sunt o proastă dacă mi-e frică! De ce să-mi fie frică? Vreau să spun că eram, totuşi, în Londra. Exact în mijlocul Londrei. Oameni peste tot. Mi-am spus… Cum aş putea să mă tem? Doar nu era o pădure singuratică sau altceva…”

Poirot o privi, gânditor. Se întrebă dacă simţise Mrs. Oliver, cu adevărat, această teamă nervoasă, a suspectat ea, cu adevărat, prezenţa diavolului, sentimentul sinistru că ceva sau cineva îi doreşte răul sau a priceput întreaga chestiune după aceea? El ştia, prea bine, cât de uşor putea fi făcut lucrul acesta. Nenumăraţi clienţi povestiseră aproape cu aceleaşi cuvinte pe care Mrs. Oliver le folosise: „Ştiam că ceva nu e în regulă. Parcă-l simţeam pe diavol. Ştiam că urmează să se întâmple ceva” şi, de fapt, ei n-au simţit nimic de genul ăsta. Ce fel de femeie era Mrs. Oliver?

O privi din nou, cântărind-o. Mrs. Oliver, în propria ei opinie, era renumită pentru intuiţia ce o manifesta. O intuiţie succeda după alta, cu o rapiditate remarcabilă, iar Mrs. Oliver reclama mereu dreptul de a justifica intuiţia ce se transforma în realitate!

Şi, încă una, de care se bucura foarte des, presimţirea animalelor: agitaţia unui câine sau a unei pisici înaintea unei vijelii, care însemna ceva rău, deşi nu se ştie ce poate fi rău în asta.

— Când ţi-a apărut prima oară teama asta?

— Când am părăsit strada principală, răspunse Mrs. Oliver. Până atunci, totul era obişnuit şi chiar palpitant şi… Da, eram bucuroasă, deşi iritată, să aflu cât de greu e să urmăreşti pe cineva.

Făcu o pauză, apreciind:

— Exact ca un joc. Apoi, brusc, n-a mai părut să semene atât de mult cu un joc, întrucât străzile erau mici şi ciudate, semănând mai degrabă a un fel de locuri cu dărâmături, barăci şi locuri virane, curăţate pentru construcţii… Oh, nu ştiu, nu pot să explic. Dar, totul era diferit. Ca într-un vis, într-adevăr. Ştii cum sunt visurile! Încep cu un lucru, o

petrecere sau altceva, ca apoi, dintr-odată, să te trezeşti într-o junglă sau undeva, într-un pustiu la capătul lumii, unde totu-i sinistru.

— Junglă? Întrebă, surprins, Poirot. Da, e interesant că poţi să le potriveşti aşa. Deci, se făcea ca şi cum erai într-o junglă şi îţi era frică de un păun?

— Nu ştiu dacă-mi era frică, în mod deosebit, de el. La urma urmei, un păun nu-i periculos. Este… Da, vreau să spun că mă gândeam la el ca la un păun, întrucât mă gândeam la el ca la o creatură decorativă. Un păun este foarte decorativ. Şi acest băiat groaznic este decorativ.

— N-ai avut nici o idee că cineva te urmărea, înainte de a fi lovită?

— Nu. Nu, n-am avut nici o idee… Dar mă gândesc că m-a îndrumat greşit, ceea ce-i acelaşi lucru.

Poirot dădu din cap, aprobator, dus pe gânduri.

— Dar, fireşte, trebuie să fi fost Păunul cel care m-a lovit, continuă Mrs. Oliver. Cine altcineva? Tânărul murdar cu haine soioase? Mirosea scârbos, dar nu era sinistru. Şi cu greu ar fi putut fi acea Francis fără vlagă – ea era împodobită, pe o ladă, cu părul negru revărsat. Îmi amintea de o oarecare actriţă sau altceva.

— Spui că ea poza ca model?

— Da. Nu pentru Păun. Pentru tânărul murdar. Nu-mi amintesc dacă ai văzut-o sau nu.

— N-am avut încă plăcerea – dacă e o plăcere.

— Da, arată destul de drăguţ, într-un fel de neglijenţă studiată, artistică. Foarte tare machiată. Alb ca varul şi alte multe sulemeneli şi felul obişnuit de păr neglijent, atârnându-i peste faţă. Lucrează într-o galerie de artă, astfel că presupun ca ceva foarte natural prezenţa ei printre bitnici, pozând drept model. Cum pot „lucra” aceste fete! Bănuiesc că ar putea fi îndrăgostită de Păun. Dar, tot atât de probabil, de cel murdar. Acelaşi lucru, n-o văd să mă ciomăgească la cap în vreun fel sau altul.

— Aveam altă posibilitate în minte, doamnă. Cineva, poate, te-a observat urmărindu-l pe David şi la rândul său te-a urmărit.

— Cineva m-a văzut pe mine filându-l pe David, care apoi m-a filat pe mine?

— Sau cineva care deja era în curte sau în barăci, pe urmele aceloraşi oameni pe care îi urmăreai.

— E o idee, desigur, spuse Mrs. Oliver. Mă întreb: cine ar putea fi?

Poirot oftă, exasperat:

— Ah, asta era. E greu, prea greu. Prea mulţi oameni, prea multe lucruri. Nu pot vedea nimic clar. Văd numai o tânără care a spus că s-ar putea să fi comis o crimă! Asta-i tot ce am de gând să continui şi vezi că şi aici sunt dificultăţi!

— Ce vrei să înţelegi prin dificultăţi?

— Meditează, răspunse Poirot.

Meditaţia n-a fost niciodată punctul forte al lui Mrs. Oliver.

— Mereu mă zăpăceşti, se plânse ea.

— Discutam despre o crimă, dar ce crimă?

— Uciderea unei mame vitrege, presupun.

— Dar, mama vitregă n-a fost omorâtă. Trăieşte!

— Eşti, într-adevăr, cel mai înnebunitor om, replică Mrs. Oliver.

Poirot stătea drept în scaunul său. Îşi împreunase degetele de la mâini şi se pregătea – aşa bănuia Mrs. Oliver – să se joace cu ele.

— Refuzi să meditezi, zise el. Dar, ca să ajungem undeva, trebuie să medităm.

— Nu vreau să meditez. Ceea ce vreau să ştiu este ce făceai în legătură cu povestea asta, în timp ce eu zăceam în spital? Trebuie să fi făcut ceva. Ce-ai făcut?

Poirot ignoră această întrebare.

— Trebuie să încep cu începutul. Într-o zi, m-ai sunat. Eram în suferinţă. Mi se spusese ceva extrem de dureros. Doamnă, ai fost drăguţă. M-ai înveselit, m-ai încurajat. M-ai servit cu o delicioasă tasse de chocolat. Şi, încă ceva, nu

numai că te-ai oferit să mă ajuţi, dar m-ai şi ajutat. M-ai ajutat să găsesc o fată care venise la mine şi spusese că are impresia că a comis o crimă! Şi acum, să ne întrebăm, doamnă, ce este cu această crimă? Cine a fost ucis? Unde au ucis? De ce au ucis?

— O, opreşte-te!

— Sări Mrs. Oliver. Mă faci să mă doară capul din nou şi nu asta-mi trebuie mie acum.

Poirot nu dădu atenţie acestui argument.

— Şi la urma urmei, am descoperit noi omorul? Tu spui „mama vitregă”, iar eu spun că mama vitregă n-a murit, deci, până la urmă, n-avem încă un omor. Dar trebuie să fie unul! După mine, cercetez, mai întâi de toate, cine a murit. Cineva vine la mine şi pomeneşte de o crimă. O crimă care s-a comis undeva şi pentru un motiv oarecare. Dar, nu pot să găsesc acea crimă, şi ceea ce vrei să-mi spui încă o dată, că tentativa de ucidere a lui Mary Restarick s-ar potrivi foarte bine, nu-l satisface pe Hercule Poirot.

— Realmente, nu pot să gândesc, să ghicesc ce mai vrei, îl întrerupse Mrs. Oliver.

— Vreau un omor!

— Răspunse Hercule Poirot.

— Sună foarte sângeros când spui astfel.

— Caut un omor şi nu pot să găsesc un omor! Nu pot să găsesc nici mortul sau moarta! E exasperant! Aşa că, te rog să meditezi împreună cu mine.

— Mi-a venit o idee splendidă, sări iar Mrs. Oliver. Presupun că Andrew Restarick şi-a ucis prima soţie înainte de a o şterge degrabă în Africa de Sud. Te-ai gândit la o asemenea posibilitate?

— Desigur că m-am gândit la un astfel de gest ucigaş, răspunse Poirot, indignat.

— Eu m-am gândit, ca posibilitate… Zise Mrs. Oliver. E foarte interesantă. El, căsătorit, era îndrăgostit de o altă femeie şi dorea, ca şi Cocoşatul, să plece cu ea şi, deci, a ucis-o pe prima, soţia… Şi nimeni nu l-a suspectat vreodată.

Poirot scoase un lung şi exasperat oftat:

— Bine, dar soţia lui n-a murit decât după unsprezece sau doisprezece ani, după ce el a părăsit această ţară, plecând în Africa de Sud, iar copilul său nu putea fi implicat în uciderea mamei sale la vârsta de cinci ani.

— Putea să-i dea mamei medicamentele nepotrivite sau, probabil, Restarick a spus, pur şi simplu, că ea a murit. La urma urmei, nici nu ştim dacă ea a murit…

— Eu ştiu, replică Hercule Poirot. Am făcut investigaţii. Prima Mrs. Restarick, soţia, a murit la paisprezece aprilie o mie nouă sute şaizeci şi trei.

— Cum poţi şti aceste lucruri?

— Pentru că am angajat pe cineva să verifice faptele. Te rog, doamnă, nu sări la concluzii pripite în felul ăsta.

— Credeam că sunt, mai curând, deşteaptă, răspunse Mrs. Oliver cu încăpăţânare. Dacă aranjam să se întâmple aşa ceva într-o carte, era meritul fanteziei mele, dar întâmplarea asta reală întrece fantezia şi aranjamentul meu! Eu l-aş fi pus pe copil s-o facă. Plănuind în ascuns fapta, apoi direct, tatăl său îi spune fetiţei, grijuliu, să-i dea mamei o băutură făcută din pudră ascunsă într-o cutiuţă. Tatăl premeditează crima, fiica sa o-nfăptuieşte, inconştient…

— Nom d'un nom d'un nom! Zise Poirot, exasperat. Asta-i broderie…

— În ordine, vru să-l împace Mrs. Oliver. Tu povesteşti în felul tău, eu brodez în felul meu. Varianta cu Norma e a ta. Povesteşte…

— Vai, n-am nimic de povestit. Doar, caut o crimă şi n-o găsesc.

— N-o căuta după ce Mary Restarick este bolnavă şi se internează în spital, şi se face mai bine, şi se întoarce acasă, şi se îmbolnăveşte din nou, şi dacă ei ar fi căutat, probabil că au găsit arsenic sau altceva, ascuns bine de Norma, undeva.

— Asta-i exact ce-au găsit. Arsenic ascuns…

— În acest caz, Monsieur Poirot, ce vrei mai mult? Acţionează pe baza probei. Eu bănuiesc înfăptuirea crimei înainte de toate astea! Mai vrei ceva?

— Vreau să acorzi mai multă atenţie înţelesului logic al limbii. Acea domnişoară mi-a spus acelaşi lucru pe care îl spusese şi servitorului meu, Georges. N-a spus în niciuna din cele două ocazii: „Am încercat să omor pe cineva” sau „Am încercat s-o omor pe mama mea vitregă”. A vorbit de fiecare dată despre un fapt care fusese făcut, ceva care deja se întâmplase. Întâmplat categoric. La timpul trecut. Mai zici ceva?! De fapt eu am fantazat exact pe suspiciunea ta, că soţul (tatăl) este criminalul.

— Renunţ, zise Mrs. Oliver. Renunţ la varianta mea că Norma-i vinovatul. Nu vrei şi pace să crezi că Norma a încercat s-o ucidă pe mama ei vitregă.

— Ba da! Asta cred… Te joci cu mine… Cred că e posibil ca Norma să fi încercat s-o ucidă pe mama ei vitregă. Mă gândesc că este posibil ce s-a întâmplat – este în acord psihologic cu starea ei sufletească în pragul nebuniei. Dar nu e dovedit! Oricine, reţine, poate să ascundă un preparat de arsenic printre lucrurile Normei. Putea chiar să fi fost pus acolo de către soţ.

— Iar?! Ajungem la aceeaşi prezumţie… Tu mereu consideri că soţii sunt cei care-şi ucid nevestele, trase concluzia Mrs. Oliver.

— Un soţ este, de obicei, persoana cea mai potrivită, spuse Hercule Poirot, deci el, trebuie luat în considerare primul. Putea fi fata, Norma sau putea fi unul dintre servitori, ori putea fi fata au pair sau putea fi bătrânul Sir Roderick. Sau putea fi Mrs. Restarick însăşi.

— Prostii. De ce?

— Ar putea exista motive. Motive cu mult mai atrăgătoare, dar nu peste marginile crezării.

— De fapt. Monsieur Poirot, nu poţi să-i suspectezi pe toţi.

— Mais oui, asta-i exact ce pot să fac! Suspectez pe toţi! Întâi suspectez, apoi caut motivele.

— Şi ce motiv ar putea avea acel sărman copil străin?
— Ar putea depinde de ceea ce face în acea casă şi de motivele pentru care a venit în Anglia şi încă de multe altele.
— Eşti nebun de-adevăratelea.
— Sau ar putea fi tânărul David. Păunul tău.
— Mult prea atrăgător. David n-a fost acolo. Niciodată n-a fost prin preajma casei lor.
— O, ba da, a fost. Rătăcea pe coridoare în ziua când am fost acolo.
— Dar fără să pună otravă în camera Normei.
— Cum de ştii?
— Fiindcă ea şi tânărul acela groaznic se iubesc.
— Aparent, aşa trebuie să fie, admit.
— Tu mereu vrei să complici totul, se plânse Mrs. Oliver.
— Deloc. Lucrurile au fost înfăptuite complicat pentru mine. Am nevoie de informaţii şi există o singură persoană care poate să mi le furnizeze. Şi ea a dispărut.
— Te referi la Norma?
— Da, mă refer la Norma.
— Dar ea n-a dispărut! Noi am descoperit-o, într-un restaurant.
— Ea a plecat din acel restaurant şi încă o dată a dispărut.
— Şi ai lăsat-o să plece? Vocea lui Mrs. Oliver tremură a reproş.
— Vai!
— Ai lăsat-o să plece? Nici n-ai încercat s-o găseşti din nou?
— N-am spus că n-am încercat s-o găsesc.
— Dar, până acum, n-ai reuşit. Monsieur Poirot, mă dezamăgeşti, cu adevărat.
— Există un scenariu, zise Hercule Poirot, aproape visător. Da, există un scenariu. Dar, pentru că lipseşte un factor, scenariul n-are sens. Înţelegi, nu?
— Nu, răspunse Mrs. Oliver, pe care o durea deja capul.

Poirot continuă să vorbească mai mult pentru sine, decât pentru ascultătoarea lui – dacă se putea spune că Mrs. Oliver asculta. Ea era foarte indignată pe Poirot şi gândea numai pentru ea că tânăra Restarick avusese perfectă dreptate, iar că Poirot era prea bătrân! Acolo, la restaurant, ea o găsise pe tânără pentru el, îi telefonase ca să poată ajunge la timp, alergase ca să fileze cealaltă jumătate a cuplului. O lăsase pe tânără lui Poirot şi ce-a făcut Poirot – a pierdut-o! De fapt, Mrs. Oliver era supărată foc, înţelegând că Poirot nu făcuse câtuşi de puţin ceva folositor investigaţiei lor! Era dezamăgită de el. Când o să înceteze să vorbească, o să-i spună.

Poirot sublinia liniştit şi metodic, ceea ce el numea „scenariu”.

— Se leagă! Da, se leagă şi de aceea e aşa de greu. Un lucru se leagă de altul şi atunci afli că se leagă de altceva, care pare să fie în afara scenariului. Dar, nu e în afara lui. Şi aşa se adună mai mulţi oameni din nou într-un cerc de bănuiţi! Bănuiţi de ce? Din nou, nu ştii! La început am avut o tânără şi prin tot labirintul de scenarii, în conflict, trebuie să caut răspunsul. La problemele cele mai subtile. E tânăra o victimă în pericol? Ori e foarte vicleană? Dă impresia că vrea să creeze pentru ea însăşi anumite ţeluri. Poate fi luată în ambele sensuri. Am nevoie de încă ceva. De o informaţie confidenţială sigură, şi asta-i pe undeva, pe-aproape, o simt…

Mrs. Oliver scotocea prin poşetă.

— Nu înţeleg de ce nu pot să-mi găsesc niciodată aspirina când am nevoie, spuse ea cu voce supărată.

— Avem un set de relaţii care se leagă. Tatăl, fiica, mama vitregă. Vieţile lor se leagă una de cealaltă. Avem pe unchiul, cam în vârstă, întrucâtva ramolit cu care ei locuiesc. Avem pe tânăra Sonia. Ea e legată de acest unchi. Lucrează pentru el. Are maniere şi obiceiuri drăguţe. El este încântat de ea. Vom spune că este puţin prostit de ea. Dar, care este rolul ei în această familie?

— Vrea să înveţe limba engleză, probabil, răspunse ironic Mrs. Oliver.

— Ea s-a întâlnit cu unul din membrii ambasadei Herţegovinei – în Kew Gardens. S-au întâlnit, dar n-a vorbit cu el. A lăsat în urma ei o carte pe care el a luat-o…

— Şi ce-i cu asta?

— Asta are de-a face cu celălalt scenariu. Încă nu ştiu, până acum. Pare puţin probabil, dar poate să nu fie puţin probabil. Mary Restarick o fi dat peste ceva ce ar putea fi compromiţător pentru fată?

— Nu-mi povesti toate astea, care au ceva de-a face cu spionajul sau un fel de spionaj.

— Nu-ţi povestesc. Mă întreb.

— Ţi-ai spus ţie însuţi că bătrânul Sir Roderick este ramolit.

— Nu asta-i problema, dacă este ramolit sau nu. El a avut o oarecare importanţă în cel de-al doilea război mondial. Prin mâinile lui au trecut documente importante. Poate că i s-au scris scrisori importante. Scrisori pe care a avut cea mai mare libertate să le păstreze… După ce şi-au pierdut importanţa, o vreme, iată că-şi recâştigă importanţa!

— Vorbeşti de război, dar aceasta a fost cu mulţi ani în urmă.

— Chiar aşa. Dar, trecutul nu este întotdeauna trecut, pentru că este cu mulţi ani în urmă. Se fac alte alianţe! Se ţin discursuri publice pentru a nega ceva, a respinge altceva, a spune diverse minciuni despre cu totul altceva. Şi presupun că există anumite scrisori sau documente care vor schimba tabloul unei personalităţi. Nu-ţi spun nimic, înţelegi. Eu fac numai presupuneri – presupuneri pe care le cunosc a fi adevărate în trecut. Ar putea fi de o extremă importanţă acele câteva scrisori sau hârtii, care ar trebui să fie distruse sau altele transmise unui guvern străin. Cine şi-ar putea asuma mai bine această sarcină decât o tânără încântătoare, care sprijină şi ajută o notabilitate mai în vârstă să strângă material pentru memoriile sale? Toţi îşi

scriu azi memoriile. Nimeni nu poate să-i oprească să facă aşa ceva! Presupun că mama vitregă primeşte „ceva” în mâncare în ziua în care secretara grijulie, fata au pair, îi pregăteşte masa. Şi presupun că ea este cea care arajează ca bănuiala să cadă asupra Normei?

— Ce minte ai, se minună Mrs. Oliver. Întortocheată, iată cum o numesc eu. Înţeleg că toate aceste lucruri n-au putut să se întâmple.

— Aşa-i. Există prea multe scenarii. Care este cel adevărat? Tânăra Norma părăseşte casa şi pleacă la Londra. Ea este, aşa cum mi-ai arătat, a treia fată care împarte un apartament cu alte două tinere. Acolo, iarăşi poţi avea un scenariu. Cele două tinere sunt străine de ea. Dar mai apoi, ce aflu? Claudia Reece-Holland este secretara particulară a tatălui Normei. Avem aici o nouă legătură. Este o simplă întâmplare? Ori ar putea fi un anumit fel de scenariu în spatele acesteia? Cealaltă tânără, îmi spui tu, pozează ca model şi se cunoaşte cu tânărul pe care-l numeşti „Păunul” şi pe care Norma îl iubeşte. Încă o legătură. Şi ce rol are David-Păunul în toate acestea? O iubeşte pe Norma? S-ar părea că da. Părinţilor ei nu le este pe plac, ceea ce-i nu numai probabil, ci şi firesc.

— E ciudat că tânăra Claudia-Holland este secretara lui Restarick, remarcă Mrs. Oliver, dusă pe gânduri. Ar trebui să-mi dau seama că este pricepută în orice întreprinde. Poate ea a fost cea care a împins-o pe femeia aceea de la etajul şapte. Poirot se întoarse încet spre ea.

— Ce spui?

— Dori el să afle. Ce tot spui?

— Insinuez că cineva din blocul acela – nici măcar nu-i ştiu numele, a împins-o, dar victima putea să fi căzut de la o fereastră sau să se fi aruncat de la o fereastră de la etajul şapte şi a murit.

Vocea lui Poirot se auzi sonoră şi severă.

— Şi nu mi-ai spus niciodată? Întrebă el acuzator. Mrs. Oliver îl privi ţintă, surprinsă.

— Nu ştiu la ce te referi.
— La ce mă refer? Te-am rugat să-mi spui ceva despre o moarte. Iată la ce mă refer. O moarte. Iar tu, spui că nu există nici o moarte. Tu te poţi gând numai la o tentativă de otrăvire. Şi totuşi, aici este o moarte. O moarte la… Cum se numeşte acel bloc?
— Borodene Mansions.
— Da, da. Şi când s-a întâmplat?
— Această sinucidere? Sau indiferent ce-a fost? Cred… Da… Cred c-a fost cu vreo săptămână înainte de a mă interna eu aici.
— Perfect! Cum ai aflat de ea?
— Mi-a povestit un lăptar.
— Un lăptar, bon Dieu!
— Era unul prietenos, zise Mrs. Oliver. Părea mai degrabă trist. Era în timpul zilei, de dimineaţă, foarte devreme cred.
— Care era numele victimei?
— Habar n-am. Nu cred ca el să-l fi pomenit.
— Tânără, de vârsta mijlocie, bătrână? Mrs. Oliver se gândi:
— Păi, nu i-a spus exact vârsta. În jur de cincizeci de ani, cred, parcă aşa a spus.
— Acum mă întreb: Ştia vreuna dintre cele trei fete?
— Ce pot să-ţi spun? Nimeni n-a spus nimic despre asta.
— Şi tu nu te-ai gândit niciodată să-mi povesteşti?
— Într-adevăr! Dar, Monsieur Poirot, nu văd ce-are a face asta cu toate celelalte? Da, să presupunem că ar avea, dar nimeni n-a spus asta sau n-a gândit, măcar aşa.
— Ba da, este o legătură: această tânără Norma, trăieşte acolo şi într-o zi cineva se sinucide (pentru că asta, deduc, a fost impresia generală). Deci, cineva este împins, se aruncă sau cade de la o fereastră a etajului şapte şi moare! Şi apoi? Câteva zile mai târziu, această tânără, Norma după ce a ascultat ce i-ai povestit la o petrecere, vine să-mi facă o vizită şi-mi spune că-i este teamă că s-ar putea să fi comis o crimă. Chiar nu înţelegi? O moarte – şi nu peste multe zile

mai târziu, cineva care crede că ar fi putut comite o crimă. Da, aceasta trebuie să fie crima.

Mrs. Oliver vru să spună „prostii”, dar nu îndrăzni să facă asta. Cu toate acestea, se gândi aşa.

— Atunci, asta trebuie să fie acea informaţie care nu mi-a parvenit încă! Aceasta trebuie să fie cheia! Da, da, încă nu văd cum, dar asta trebuie să fie! Trebuie să mă gândesc. Asta e ce trebuie să fac. Trebuie să plec acasă şi să mă gândesc până când piesele se îmbină încetul cu încetul – din cauză că aceasta va fi piesa cheie care le leagă pe toate împreună… Da, în sfârşit. În sfârşit, îmi voi vedea de treaba mea.

Poirot se ridică în picioare, gata de plecare. Spuse: „Adieu, chère madame” şi se grăbi să părăsească salonul. Mrs Oliver, în cele din urmă, îşi manifestă simţămintele:

— Prostii, zise camerei goale. Absolut prostii. Mă întreb dacă ar fi prea mult să iau patru aspirine?

CAPITOLUL XX

La cotul lui Hercule Poirot era o cană cu tizană, pregătită de George. Sorbea câte o gură şi se gândea. Se gândea într-un anumit fel, specific lui. Era tehnica omului care alege gândurile aşa cum ar alege cineva bucăţile unui joc de mozaic. La timpul cuvenit, ele s-ar reasambla împreună, astfel, încât să facă un tablou clar şi coerent. În acest moment, lucrul important era selecţia, separarea. Sorbi din tizană, puse ceaşca jos, îşi lăsă mâinile să se odihnească pe braţele fotoliului şi permise diferitelor bucăţi ale jocului său să-i vină în minte, una după alta. Odată ce le-ar recunoaşte pe toate, le-ar selecta. Bucăţi de cer, bucăţi de ţărm înverzit, poate bucăţi dungate, ca acelea de tigru… Durerea produsă picioarelor sale de pantofii de lac a început acolo, plimbându-se pe un drum, îndrumat pe această pistă de buna sa prietenă, Mrs. Oliver. O mamă vitregă. Se văzu pe sine, cu o mână pe o poartă. O femeie care s-a întors, o femeie care tăia boboci de trandafir păliţi, întorcându-se şi privindu-l? Pentru ce era el acolo? Nu ştia. Un cap blond, un

cap blond strălucitor ca un lan de grâu, cu împletituri şi bucle de păr, amintind uşor de cel al lui Mrs. Oliver. Schiţă un zâmbet. Dar părul lui Mary Restarick era aranjat mai ordonat decât fusese vreodată al lui Mrs. Oliver. Un cadru auriu pentru faţa ei, care părea doar un pic prea mare. Îşi reaminti că bătrânul Sir Roderick îi spusese că ea trebuie să poarte o perucă, în urma unei boli. Trist pentru o femeie atât de tânără. Era, când ajunsese să gândească asta, ceva neobişnuit de greu în jurul capului ei. Mult prea static, prea aranjat cu grijă. El se gândi la peruca lui Mary Restarick – dacă era o perucă – pentru că el nu era câtuşi de puţin sigur că se putea bizui pe Sir Roderick. Examina posibilităţile perucii în caz că ar prezenta vreo importanţă. Analiză conversaţia pe care au avut-o. Au spus ceva important? Se gândi că nu! Îşi reaminti camera în care intraseră. O cameră obişnuită, fără personalitate, de curând locuită, într-o casă oarecare. Două tablouri pe perete, tabloul unei femei într-o rochie de culoare cenuşiu-albăstruie. Gură subţire, cu buzele strânse. Părul era castaniu şi puţin cărunt. Prima Mrs. Restarick. Arăta ca şi cum ar putea fi mai în vârstă decât soţul ei. Tabloul lui era pe peretele opus, faţă în faţă cu al ei. Bune portrete, amândouă. Lansberger fusese un bun portretist. Mintea lui stăruia asupra portretului soţului. El nu-l văzuse atât de bine în acea zi, cum îl văzuse mai târziu în biroul lui Restarick…

Andrew Restarick şi Claudia Reece-Holland. Era ceva acolo? Era asocierea lor mai mult decât una strict de serviciu? Nu e nevoie să fie. Aici era vorba de un om care se întoarse în această ţară după ani de absenţă, care n-avea nici un prieten sau rudă mai apropiată, care era supărat şi dezorientat cu privire la caracterul şi comportarea fiicei sale. Era, probabil, destul de firesc ca el să se îndrepte spre recent angajata şi distinsa secretară competentă, pe care s-o roage să-i sugereze un loc unde să locuiască fiica lui în Londra. Era un serviciu din partea ei să-i ofere acea

locuinţă, deoarece căuta o a Treia Fată. A treia fată… Expresia pe care şi-a însuşit-o de la Mrs. Oliver părea să-i vină în minte mereu – ca şi cum aceasta ar avea o a doua semnificaţie, pe care, pentru un anume motiv, nu o putea înţelege.

Servitorul său, George, intră în cameră, închizând cu discreţie uşa în spatele său:

— O tânără doamnă este aici, domnule. Tânăra doamnă care a venit mai deunăzi.

Cuvintele ajunseră perfect la ceea ce Poirot gândea. Şedea drept, într-un fel, surprins.

— Acea tânără doamnă care a venit la vremea micului dejun?

— O, nu, domnule. Mă refer la tânăra care a venit cu Sir Roderick Horsefield.

— Ei, chiar aşa… Poirot ridică sprâncenele:

— Adu-o! Unde e?

— Am condus-o în camera lui Miss Lemon, domnule.

— A, da! Adu-o!

Sonia nu aşteptă ca George s-o anunţe. Intră în cameră înaintea lui, cu pas grăbit şi, mai degrabă, agresiv.

— A fost greu să plec, dar am venit să vă spun că n-am luat eu acele hârtii. N-am furat nimic, înţelegeţi?

— A spus cineva că aţi furat? Întrebă Poirot. Staţi jos, mademoiselle.

— Nu vreau să stau jos. Am foarte puţin timp. Am venit doar să vă spun că este cu totul neadevărat. Sunt foarte sinceră şi fac doar ceea ce mi se spune.

— Înţeleg punctul dumneavoastră de vedere. Deja l-am înţeles. Declaraţia dumneavoastră este că n-aţi mişcat din loc nici un fel de hârtie, informaţie, scrisoare, document din casa lui Sir Roderick Horsefield? Aşa este, nu?

— Da, şi am venit să vă spun şi eu. El mă crede. El ştie că n-aş face astfel de lucruri.

— Foarte bine, atunci. Aceasta-i o declaraţie şi iau notă de ea.

— Credeţi că veţi găsi acele hârtii?

— Am făcut şi alte investigaţii, răspunse Poirot. Hârtiile lui Sir Roderick îi vor fi restituite.

— Este îngrijorat. Foarte îngrijorat. Există ceva ce nu pot să-i spun. Vă voi spune dumneavoastră. El le-a pierdut. Lucrurile nu sunt puse deoparte, unde crede el că sunt. Dânsul le pune – cum să spun?

— În locuri stranii. O ştiu. Mă suspectaţi. Toţi mă suspectează din cauză că sunt străină. Din cauză că vin dintr-o ţară străină şi, astfel, ei cred… Ei cred că eu fur hârtii secrete, ca într-una din ridicolele dumneavoastră poveşti englezeşti de spionaj. Nu sunt ca una din astea. Eu sunt intelectuală.

— Aha, păru surprins Poirot. Totdeauna e drăguţ să afli. Adăugă: Mai aveţi şi altceva ce-aţi dori să-mi spuneţi?

— De ce-aş avea?

— Nu se ştie niciodată.

— Care sunt aceste alte cazuri de care îmi vorbiţi?

— Ei, nu vreau să vă reţin. Este, probabil, ziua dumneavoastră liberă.

— Da. Am o zi pe săptămână când pot să fac ce-mi place. Pot să vin la Londra. Pot să mă duc la British Museum.

— A, da, şi la Victoria şi Albert, fără îndoială.

— Chiar aşa.

— Şi la National Gallery, să vedeţi tablourile. Şi, într-o zi frumoasă, vă puteţi plimba în Kensington Gardens sau poate până la Kew Gardens.

Ea înţepeni. Îi aruncă o privire furioasă, întrebătoare.

— De ce spuneţi Kew Gardens?

— Pentru că există acolo o frumuseţe de plante, tufe, copaci… A! Să nu pierdeţi Kew Gardens. Taxa de intrare este foarte mică. Un penny, cred, sau doi. Şi, pentru atât, vă puteţi duce să vedeţi copaci tropicali sau să vă aşezaţi pe o bancă, să citiţi o carte. Îi zâmbi dezarmant şi era bucuros să observe că neliniştea ei crescuse. Dar, nu vreau să vă reţin. Poate vreţi să vă vizitaţi prietenii de la una din ambasade.

— De ce spuneţi asta?

— Fără vreun motiv deosebit. Sunteţi, aşa cum spuneţi, o străină şi e foarte posibil să aveţi prieteni legaţi de ambasada dumneavoastră de aici.

— Cineva v-a spus unele lucruri. Cineva m-a acuzat! Vă spun că el nu este decât un bătrân prost, care rătăceşte sau pierde lucrurile. Asta-i tot! Şi el nu ştie nimic important. Nu are nici un fel de documente sau hârtii secrete. Niciodată n-a avut.

— Ei, dar nu prea vă gândiţi la ce spuneţi. Timpul trece, ştiţi doar. Cândva, el a fost un om important, care deţinea secrete importante.

— Încercaţi să mă speriaţi.

— Nu, nu. Nu sunt chiar atât de melodramatic.

— Mrs. Restarick… Mrs. Restarick v-a spus unele lucruri despre mine. Ei nu-i place de loc persoana mea.

— Nu mi-a povestit aşa ceva.

— Ei, da, nici mie nu-mi place de ea! E genul de femeie în care n-am încredere. Are secrete!

— Serios?

— Da, cred că are secrete faţă de soţul ei. Cred că vine la Londra sau în alte locuri să întâlnească diferiţi oameni. Să întâlnească, în orice caz, un anume om…

— Desigur, zise Poirot, asta-i foarte interesant. Credeţi că se duce să întâlnească un anume om…

— Da, cred. Pleacă foarte des la Londra şi nu cred că-i spune totdeauna soţului ei, ori spune că se duce să facă târguieli. Să cumpere tot felul de lucruri. El e foarte ocupat cu biroul şi nu se gândeşte de ce pleacă soţia sa la Londra. Stă mai mult timp la Londra decât la ţară. Şi mai pretinde că îi place atât de mult grădinăritul!

— Şi, n-aveţi idee cine-i omul pe care-l întâlneşte?

— Cum să ştiu? Doar n-o urmăresc. Mrs. Restarick nu este un om suspicios. Crede ceea ce-i spune soţia. Poate că el se gândeşte tot timpul la afaceri. Şi, cred eu, el este prea îngrijorat în legătură cu fiica sa.

— Da, zise Poirot, în mod sigur e îngrijorat în legătură cu fiica sa. Cât de mult ştiţi despre această fiică? Cât de bine o cunoaşteţi?

— N-o cunosc prea bine. Dacă mă întrebaţi ce gândesc eu… Ei bine, vă spun că e nebună!

— Credeţi că e nebună? De ce?

— Uneori, spune lucruri ciudate. Vede lucruri care nu există.

— Vede lucruri care nu există?

— Oameni care nu există. Uneori, este foarte agitată, alteori pare ca şi cum pluteşte într-un vis. Îi vorbeşti şi nu aude ce-i spui. Nu răspunde. Cred că sunt oameni pe care ea ar dori să-i vadă morţi.

— Vă referiţi la Mrs. Restarick?

— Şi la tatăl ei. Îl priveşte de parcă l-ar urî.

— Din cauză că amândoi încearcă s-o împiedice să se mărite cu un tânăr ales de ea?

— Da. Ei nu doresc să se întâmple asta. Au, desigur, perfectă dreptate, dar asta o înfurie. Într-o zi, adăugă Sonia, clătinându-şi capul cu voioşie, mă gândesc că se va omorî. Sper să nu facă ceva atât de prostesc, dar ăsta e lucrul pe care-l face cineva care este îndrăgostit lulea. Ridică din umeri… Plec, acum…

— Doar un lucru să-mi mai spuneţi. Mrs. Restarick poartă perucă?

— Perucă? Cum să ştiu? Se gândi o clipă. S-ar putea, da, admise ea. E folositoare în călătorie. Şi, e la modă! Uneori, port şi eu perucă. Una verde! Sau am purtat. Adăugă iar: Plec, acum! Şi plecă…

CAPITOLUL XVI

A doua zi, dimineaţă.

— Astăzi am multe de făcut, anunţă Hercule Poirot, ridicându-se de la masa micului dejun şi se alătură lui Miss Lemon. Să fac investigaţii. Ai făcut cercetările necesare pentru mine, întâlnirile, contactele necesare?

— Desigur, zise Miss Lemon. Totul e aici. Îi înmână o servietă mică. Poirot aruncă o privire rapidă asupra conţinutului şi dădu, mulţumit, din cap.

— Totdeauna pot să mă bizui pe dumneata, Miss Lemon, spuse el. C'est fantastique.

— O-la-la, Monsieur Poirot, nu văd nimic fantastic în legătură cu asta. Mi-aţi dat instrucţiuni şi eu le-am îndeplinit. Firesc.

— Pfui, nu-i chiar atât de firesc, zise Poirot. N-am dat, adesea, instrucţiuni oamenilor de la gaze, electricienilor, instalatorilor şi ei au îndeplinit întotdeauna instrucţiunile mele? Foarte, foarte rar.

El intră în hol.

— Pardesiul, Georges. Cred că se instalează răcoarea toamnei.

Vârî pe neaşteptate capul înapoi, în camera secretarei sale:

— Apropo, ce părere ai despre tânăra care a venit ieri?

Miss Lemon, cu atenţia subjugată în timp ce se pregătea să dactilografieze, spuse scurt:

— Străină.

— Da, da.

— Evident, străină

— Altceva nu mai crezi despre ea? Miss Lemon se gândi:

— N-am avut nici un mijloc de apreciere a capacităţii ei în vreun fel. Adăugă, mai mult nesigur:

— Pare să fie frământată în legătură cu ceva.

— Da. Este bănuită, pricepi, de furt! Nu de bani, ci de hârtii, de la patronul ei.

— Vai, vai, se prefăcu mirată Miss Lemon. Hârtii importante?

— Aşa par, probabil. La fel de probabil, totuşi, n-a pierdut nimic.

— O da, zise Miss Lemon, aruncându-i patronului ei o privire specială, pe care i-o arunca întotdeauna şi care anunţa că doreşte să se descotoroseacă de el, ca să se

poată apuca de munca ei, cu râvna cuvenită. Ei, mereu zic, că-i mai bine să ştii unde îţi este capul când angajezi pe cineva şi accepţi o englezoaică!

Hercule Poirot plecă. Prima sa vizită era programată la Borodene Mansions. Luă un taxi. Coborând în curte, aruncă o privire în jur. Un portar, în uniformă, stătea în faţa unei intrări, fluierând un fel de melodie tristă. Atunci când Poirot ajunse în faţa lui, el spuse:

— Ce-aţi spus, domnule?

— Mă întrebam, răspunse Poirot, dacă puteţi să-mi spuneţi ceva despre o întâmplare foarte tristă care a avut loc, aici, de curând.

— Întâmplare tristă? Nu ştiu de niciuna.

— O doamnă care s-a aruncat sau a căzut de la etajul al şaptelea. Şi a murit!

— Oh, asta era. Nu ştiu nimic despre asta, pentru că sunt aici doar de o săptămână, înţelegeţi? Bună Joe.

Din partea opusă a blocului venea un alt portar.

— Poate ştii tu despre doamna care a căzut de la şapte. Acum vreo lună, nu?

— Nu chiar atât de mult, răspunse Joe. Acesta era un om mai în vârstă, cu vocea domoală. A fost o afacere neplăcută.

— A murit pe loc?

— Da.

— Cum se numea? Poate, înţelegeţi, a fost o rudă de-a mea, explică Poirot. El nu era omul care să aibă vreun scrupul în legătură cu îndepărtarea de la adevăr.

— Într-adevăr, domnule. Îmi pare rău să aflu asta. Era o Mrs. Charpentier.

— De cât timp locuia în acest apartament?

— Păi, staţi să văd. Cam un an, un an şi jumătate, poate. Nu. Cred că trebuie să fie vreo doi ani. Numărul şaptezeci şi şase, etajul şapte.

— Ăsta-i ultimul etaj?

— Da, domnule. Mrs. Charpentier.

Poirot nu mai insistă pentru a obţine alte informaţii descriptive, deoarece se putea presupune că ştie astfel de lucruri în legătură cu ruda sa. În schimb, el întrebă:

— A provocat multă emoţie, multe cercetări? Pe la ce oră a fost?

— Cinci sau şase dimineaţa, cred. Nici un semn sau altceva. Doar a căzut jos. În ciuda faptului că era atât de devreme, s-a adunat aproape imediat o mulţime de oameni, făcându-şi loc prin grilajul de colo. Ştiţi ce de oameni erau?!

— Şi poliţia, desigur!

— O, da, poliţia a venit foarte repede. Şi un doctor şi o ambulanţă. Totul, ca de obicei, zise portarul, mai curând pe tonul dezgustat al unuia care avusese locatari care se aruncau pe fereastră de la etajul şapte o dată sau de două ori pe lună.

— Presupun că oamenii au coborât din apartamente, când au aflat ce s-a întâmplat.

— Oh, n-au venit prea mulţi, din cauza, cel puţin a unui lucru, a zgomotului circulaţiei rutiere. Iar aici, în jur, cei mai mulţi n-au aflat. Unii spuneau că a ţipat când a căzut, dar nu atât cât să provoace o adevărată zarvă. Erau numai oameni de pe stradă, care treceau pe acolo şi care au văzut ce s-a întâmplat. Şi apoi, desigur, şi-au întins gâtul peste grilaj şi ceilalţi curioşi s-au luat după ei. Ştiţi, doar, cum e la un accident!

Poirot îl asigură că ştie cum e la un accident.

— Locuia singură? Întrebă el, într-o doară.

— Exact.

— Dar, avea prieteni, presupun, printre ceilalţi colocatari?

Joe ridică din umeri şi-şi scutură capul:

— Poate. N-am de unde şti. N-am văzut-o niciodată în restaurant cu vreunul dintre ai noştri. Uneori, venea să cineze cu prieteni aici. Nu, n-aş putea spune că s-a îmbrobodit aici cu cineva deosebit. Aţi face bine, spuse Joe, devenind uşor nervos, să mergeţi să discutaţi cu Mr.

Mcfarlane, care e administrator aici, dacă vreţi să ştiţi mai mult despre ea.

— Ei, mulţumesc. Da, asta-i ce doream să fac.

— Biroul său este acolo, în blocul acela de peste drum, domnule. Are pe uşă plăcuţa cu numele.

Poirot plecă aşa cum fu îndrumat. Scoase din servietă scrisoarea de deasupra, pusă de Miss Lemon şi pe care era notat „Mcfarlane”. Mr. Mcfarlane se dovedi a fi un bărbat cu înfăţişarea plăcută, ager, de vreo patruzeci şi cinci de ani. Poirot îi înmână scrisoarea. Acesta o dechise şi o citi.

— Ah, da, înţeleg, zise el.

Lasă scrisoarea pe birou şi-l privi pe Poirot.

— Proprietarii mi-au dat instrucţiuni să vă acord tot sprijinul în legătură cu moartea tristă a lui Mrs. Louise Charpentier. Acum, ce doriţi să ştiţi exact. Monsieur…

— Aruncă din nou privirea pe scrisoare – Monsieur Poirot?

— Aceasta este, desigur, cu totul strict confidenţial, spuse Poirot. Rudelor ei li s-a comunuicat de către poliţie şi un avocat, dar ele sunt foarte tulburate, aşa că am venit eu în Anglia şi aş dori câteva date personale în plus, dacă mă înţelegeţi. Suferi mai mult când primeşti numai veşti oficiale.

— Dar, chiar aşa. Da, înţeleg că aşa trebuie să fac. Da, o să vă povestesc tot ce ştiu.

— De când era aici şi cum a venit să ia apartamentul?

— Era aici – nu pot socoti exact – cam de vreo doi ani. A fost o locuinţă cu chirie, liberă şi-mi închipui că doamna care se muta, fiind o cunoştinţă de-a ei, i-a spus mai-nainte că urmează să o predea. Aceasta era o anume Mrs. Wilder. Lucra la B. B. C. Un timp, a locuit la Londra, dar a plecat în Canada. O doamnă foarte drăguţă – nu cred că ştie nimic despre acest deces. S-a întâmplat să pomenească despre hotărârea de-a preda apartamentul. Lui Mrs. Charpentier i-a plăcut acest apartament…

— O apreciaţi ca pe o chiriaşă corespunzătoare? Urmă o foarte uşoară ezitare, înainte ca Mcfarlane să răspundă:

— Da, a fost o chiriaşă acceptabilă.

— Nu-i nevoie să vă faceţi griji, spunându-mi, zise Hercule Poirot. Făcea petreceri zgomotoase, ei? Puţin prea – să-i zicem – veselă în distracţii?

Mcfarlane încetă să mai fie atât de discret:

— Au fost câteva plângeri, din timp în timp, dar de cele mai multe ori, de la oameni cam în vârstă.

Hercule Poirot făcu un gest semnificativ.

— Da, domnule, şi sticla îi plăcea un pic cam mult – şi cu o mulţime veselă în jur. Din când în când avea necazuri din cauza asta.

— Şi îi cam plăceau gentlemenii?

— Păi, n-aş dori să merg atât de departe în legătură cu asta.

— Nu, nu, dar asta se poate înţelege.

— Desigur, nu era aşa de tânără.

— Aparanţele sunt foarte înşelătoare, adesea. Ce vârsta spuneţi că avea?

— E greu de spus. Patruzeci – patruzeci şi cinci. Adăugă: Ştiţi, cu sănătatea nu prea o ducem bine.

— Aşa, înţeleg.

— Bea prea mult, nu e nici o îndoială în privinţa asta şi, atunci, devenea foarte deprimată. Nervoasă pe ea însăşi. Mereu pe la doctor şi necrezând în tot ceea ce vorbeau aceştia cu ea. Doamnelor le bagă în cap – în special la vârsta asta – că ar avea cancer… Era aproape sigură de asta. Doctorul o liniştea, dar ea nu-l credea. El a declarat la anchetă că nu era cu adevărat bolnavă. Oh, da, în fiecare zi auzi lucruri ca acesta. Ea a fost preocupată cu totul de asta şi într-o frumoasă zi… Dădu din cap.

— E foarte trist, spuse Poirot. Avea prieteni printre colocatari?

— După câte ştiu, nu. Acesta, vedeţi, nu e ceea ce numesc eu un loc prietenos. Cei mai mulţi dintre ei sunt la afaceri, la lucru.

— Mă gândeam că, poate, era prietenă cu Miss Claudia Reece-Holland. Mă întrebam dacă s-au cunoscut?!

— Miss Reece-Hooland?! Nu, nu cred. Oh, vreau să vă spun că, probabil, erau cunoştinţe, discutau când urcau cu liftul, împreună, ca între vecini. Dar nu cred că aveau o legătură mai strânsă. Ştiţi, erau generaţii diferite. Vreau să zic… Mcfarlane păru puţin agitat. Poirot se întrebă de ce?! El zise:

— Una din celelalte fete care locuiesc în apartamentul lui Miss Holland o ştia pe Mrs. Charpentier, cred… Miss Norma Restarick.

— Da? Nu ştiam… Ea a venit aici numai de puţin timp. Abia dacă o ştiu din vedere. Mai degrabă o tânără speriată. Aş zice că n-a terminat de mult şcoala. Adăugă: Cu ce aş mai putea să vă fiu de folos?

— Nu, mulţumesc, cu nimic. Aţi fost foarte amabil. Mă întreb dacă aş putea vedea apartamentul. Doar, ca să fiu în stare să zic… Poirot făcu o pauză, nedetaliind ce dorea să fie în stare să zică.

— Păi, un moment staţi să văd… Un Mr. Travers l-a închiriat acum. Este plecat toată ziua în City. Da, veniţi cu mine, dacă doriţi, domnule.

Au urcat la etajul al şaptelea. În timp ce Mcfarlane introducea cheia, unul din numere căzu de pe uşă şi Poirot abia evită să nu-l calce cu pantoful său din piele de lac. Îl ridică cu agilitate şi încercă să-l prindă. Repuse cuiul cu care-l fixă pe uşă, foarte grijuliu.

— Aceste numere sunt foarte prost puse, spuse el.

— Îmi pare rău, domnule. O să am grijă. Da, din timp în timp se desprind. Ei, poftiţi înăuntru.

Poirot intră în camera de zi. În acea clipă îi reveni personalitatea. Pereţii erau tapetaţi cu o hârtie asemănătoare fibrelor de lemn. Avea multă mobilă confortabilă, obişnuită, singurul semn personal fiind un televizor şi un număr de cărţi.

— Toate apartamentele sunt parţial mobilate, ştiţi, zise Mcfarlane. Chiriaşii n-au nevoie să aducă prea multe lucruri personale, în afară de cazul când vor aşa ceva. Noi căutăm să mulţumim pe cât mai mulţi oameni care vin şi pleacă.

— Şi tapetul este la fel peste tot?

— Nu peste tot. Oamenilor le place acest efect de lemn natural. Un fundal bun pentru tablouri. Singurele lucruri oarecum diferite sunt pe peretele opus uşii. Avem un set întreg de fresce din care oamenii pot alege. Avem un set de zece, explică Mcfarlane, cu oarecare mândrie. Avem unul japonez – foarte artistic, nu credeţi? Şi o grădină englezească; una foarte remarcabilă, cu păsări; una cu copaci; una cu un arlechin, una cu efecte mai degrabă abstracte – linii şi cuburi, în culori vii, contrastante şi alte modele. Toate sunt desenate de artişti apreciaţi. Mobila noastră este la fel. La alegere, două culori sau, desigur, oamenii pot adăuga ce la place lor. Dar, mai degrabă, nu se deranjează.

— Cei mai mulţi dintre ei, aşa cum se zice, nu sunt oameni de casă, gospodari, sugeră Poirot.

— Nu, mai degrabă tipul de păsări călătoare sau oameni ocupaţi, care doresc confort solid, instalaţii bune şi toate celelalte, dar nu-i interesează în mod deosebit cum sunt decorate, deşi avem câţiva zugravi care aranjează interioarele cum doreşti; dar, din punctul nostru de vedere, nu e satifăcător. Noi am pus, în contractul de închiriere, o clauză referitoare la obligaţia chiriaşilor de a lăsa lucrurile aşa cum le-au găsit, ori să plătească pentru ce au făcut.

Părea că s-au îndepărtat de la subiectul morţii lui Mrs. Charpentier. Poirot se apropie de fereastră.

— De aici s-a întâmplat? Murmură el, cu delicateţe.

— Da. Asta-i fereastra. Cea din partea stângă. Are balcon.

Poirot privi afară, în jos.

— Şapte etaje, remarcă el. Un drum lung.

— Da, moartea a survenit pe loc, mă bucur să pot spune asta. Desigur, putea să fie un accident.

Poirot scutură din cap.

— În mod serios, n-aş putea sugera asta, Mr. Mcfarlane. Trebuie să fi fost deliberat.

— Păi, totdeauna îţi convine să sugerezi posibilitatea mai uşoară. Mă tem că nu era o femeie fericită.

— Vă mulţumesc, spuse Poirot, pentru marea dumneavoastă bunăvoinţă. O să fiu în stare să prezint rudelor sale din Franţa o imagine foarte clară.

Imaginea pe care şi-o formase el, însă nu era tot atât de clară, cât ar fi dorit. Până acolo, încât nu fusese nimic care să sprijine teoria sa, conform căreia moartea Louisei Charpentier ar fi fost importantă. Repetă numele de botez, dus pe gânduri. Louise… De ce numele Louise nu-i dădea pace, îl urmărea, oarecum, în gând? Scutură din cap, iarăşi. Mulţumi lui Mcfarlane şi plecă.

CAPITOLUL XVII

Inspectorul şef Neele stătea în spatele biroului său, privind foarte oficial şi protocolar. Îl salută pe Poirot, politicos şi-i făcu semn să ia loc pe un scaun. Îndată ce tânărul care îl introdusese pe Poirot părăsi camera, comportarea inspectorului şef Neele se schimbă.

— Şi ce-ai mai făcut până acum, drac bătrân ascuns? Întrebă el, glumeţ.

— Aşa şi aşa, răspunse în doi peri Poirot, doar ştii deja.

— O, da, eu am furat nişte fleacuri, din gaura aia ciudată, dar nu cred să fie prea mult pentru tine.

— De ce o numeşti gaură?

— Pentru că eşti exact aidoma unui bun prinzător de şoareci! O pisică, stând deasupra unui găuri de şoareci, aşteptând să iasă şoarecele. Ei bine, dacă mă întrebi, nu e nici un fel de şoarece în gaura asta specială. Ţine minte, nu zic că n-ai putea să dezgropi unele tranzacţii dubioase. Îi cunoşti pe aceşti financiari, îndrăznesc să spun că există o mulţime de afaceri necurate în legătură cu exploatarea minereurilor, concesiunile şi petrolul şi tot felul de lucruri din astea. Dar Joshua Restarick Ltd. Şi-a dobândit o

reputaţie bună. Afacere de familie – sau cum se obişnuieşte să fie – dar, acum n-o poţi numi aşa. Simon Restarick n-a avut copii, iar fratele său, Andrew Restarick, are numai o fiică. Exista o mătuşă bătrână din partea mamei. Fiica lui Andrew Restarick locuia cu ea, după ce a părăsit şcoala şi mama ei a murit. Mătuşa a murit, dintr-o lovitură, acum vreo şase luni. Cam ţicnită, cred – făcea parte din câteva societăţi religioase oarecum deosebite. Nici o pierdere pentru ei. Simon Restarick era tipul, pur şi simplu, al omului de afaceri preocupat şi avea o soţie sociabilă. S-au căsătorit destul de târziu.

— Şi Andrew?

— Andrew pare să fi suferit de dorul de ducă. Nimic cunoscut împotriva lui. Niciodată n-a stat undeva prea mult timp, a hoinărit prin Africa de Sud, America de Sud, Kenya şi prin foarte multe alte locuri. Fratele său a tot insistat să vină, dar el n-a vrut deloc. Nu-i plăceau nici Londra, nici afacerile, dar părea să aibă flerul familiei Restarick de-a face bani. El căuta zăcăminte minerale şi alte de-astea. Nu era vânător de elefanţi sau arheolog sau constructor de uzine. Toate afacerile sale erau afaceri comerciale şi s-au dovedit întotdeauna bune.

— Deci, este, în felul său, convenţional?

— Da, asta-l acoperă foarte bine. Nu ştiu ce l-a făcut să se întoarcă în Anglia, după moartea fratelui său. Posibil, o nouă soţie – s-a însurat din nou. O femeie atrăgătoare, mai tânără decât el. Acum, locuiesc cu bătrânul Sir Roderick Horsefield, a cărui soră a fost măritată cu unchiul lui Andrew Restarick. Dar, îmi închipui că-i numai temporar. Din tot ce ţi-am povestit, îşi foloseşte vreo informaţie? Ori ştii, deja, totul?

— Cele mai multe le-am aflat deja, răspunse Poirot. Există din această familie, din partea unuia sau a altuia, vreun caz de demenţă?

— N-aş crede, afară de bătrâna mătuşă şi religiile ei închipuite. Iar astea nu-s nimic neobişnuit la o femeie care

trăieşte singură.
— Deci, tot ce poţi să-mi spui, cu adevărat, este că există o grămadă de bani, zise Poirot.
— Grămezi de bani, confirmă inspectorul şef Neele. Şi toate celelalte, destul de respectabile. O parte din astea, reţinu, Andrew Restarick le-a investit în firmă. Concesiuni sud-africane, mine exploatări de minereuri. Aş zice că, între timp, acestea au fost dezvoltate, ori plasate pe piaţă, aşa că acum ar fi o sumă enormă, te asigur.
— Şi cine o va moşteni? Întrebă Poirot.
— Asta depinde de cum şi cui o lasă Andrew Restarick. Depinde de el, dar, aş zice că nu e nimeni mai evident ca soţia sa şi ca fiica sa.
— Deci, amândouă vor moşteni, într-o zi, o enormă sumă de bani.
— Şi eu aş zice la fel. M-aş fi aşteptat să fie şi o mulţime de obligaţii de familie şi altele, asemănătoare. Toate acţiunile obişnuite din City.
— Nu există, de exemplu, nici o altă femeie care l-ar interesa pe Mister Andrew Restarick?!
— Nu se cunoaşte nimic. N-aş crede aşa ceva ca posibil. Noua sa soţie e atrăgătoare.
— Un tânăr ar putea să afle uşor toate astea? Zise Poirot, pe gânduri.
— Te referi la căsătoria cu fiica sa? Nimic nu-l poate opri, chiar dacă ea ar fi pusă sub tutelă la tribunal. Sigur, tatăl său ar putea s-o dezmoştenească, atunci, dacă ar vrea s-o facă.
Poirot se uită pe o listă scrisă îngrijit, pe care o ţinea în mână.
— Ce e cu Wedderburg Gallery?
— Mă întreb cum ai ajuns să cunoşti asta?! Te-a consultat vreun client în legătură cu vreun fals?
— Se ocupă de falsuri, acolo?
— Nu se ocupă cu falsuri, răspunse inspectorul şef Neele, cu reproş. A fost, mai degrabă, o afacere neplăcută. Un

milionar din Texas, care a venit aici şi a cumpărat tablouri, plătind sume incredibil de mari pentru ele. Ei i-au vândut un Renoir şi un Gogh. Renoir-ul era un cap mic de fată şi exista o oarecare îndoială în legătură cu acesta. Părea că există un motiv să se creadă că Wedderburn Gallery nu-l cumpărase, prima dată, ca fiind sigur originalul. A fost şi un proces în legătură cu pictura asta. Au venit foarte mulţi experţi, care şi-au exprimat opiniile. De fapt, ca de obicei, la sfârşit, se pare că toţi s-au contrazis unul pe altul. Galeria s-a oferit să-l ia înapoi, în orice caz. Oricum, milionarul nu şi-a schimbat gândul, deoarece expertul cel mai la modă a jurat că este perfect original. Aşa că el l-a reţinut. Cu toate astea, de atunci, planează asupra galeriei o anume suspiciune.

Poirot privi din nou lista.

— Şi ce-i cu Mr. David Baker? L-ai căutat pentru mine?

— O, el e unul din obişnuita adunătură. Lepădături, umblă de colo până colo, în bande de hoţi şi sparg cluburi de noapte. Consumă droguri – heroină, cocaină. Fetele sunt înnebunite după ei. El e genul celor care se plâng pe deasupra, spunând că viaţa sa a fost atât de grea şi că el e un geniu miraculos. Pictura sa nu este apreciată. Nimic altceva decât femei bune şi bătrâne, dacă mă întrebi.

Poirot îşi consultă din nou lista.

— Ştii ceva despre Mr. Reece-Holland, membru al Parlamentului?

— Face politică destul de bine. Bun de gură. Câteva tranzacţii destul de neobişnuite în City, dar s-a strecurat din ele destul de curat. Aş zice că e un tip şiret. Când şi când a făcut destul de bune afaceri băneşti, prin mijloace mai curând suspecte.

Poirot ajunse la ultimul său punct.

— Ce-i cu Sir Roderick Horsefield?

— Bătrân simpatic, dar ramolit. Ce nas ai, Poirot, l-ai băgat peste tot, nu? Da, au fost multe necazuri în Direcţia Specială. E această nebunie a memoriilor. Nimeni nu ştie ce dezvăluiri indiscrete urmează să fie făcute data viitoare.

Toţi bătrânii, serviciile şi altele, aleargă întins să dea la iveală propriile versuri despre ceea ce îşi amintesc, despre indiscreţiile altora! De obicei, nu contează mult, dar uneori, ei bine, ştii tu! Guvernele îşi schimbă politica, iar tu nu vrei să jigneşti sensibilităţile cuiva sau să faci publicitate proastă, aşa că noi trebuie să încercăm să înăbuşim vocea bătrânilor. A unora dintre ei nu e prea uşor. Dar, n-ai decât să te duci la Direcţia Specială, dacă vrei să-ţi bagi nasul într-o astfel de afacere. Nu cred c-ar fi prea greu. Necazul e că ei nu distrug, de fapt, hârtiile pe care ar trebui să le distrugă. Ei păstrează totul. Oricum, nu cred că e mult din ce te interesează, dar noi avem dovada că o anumită Putere ne dă târcoale. Poirot scoase un oftat adânc.

— Ţi-am fost de vreun ajutor? Întrebă inspectorul şef.

— Sunt foarte bucuros să obţin informaţiile adevărate de la surse oficiale. Dar nu cred să mă ajute prea mult ceea ce mi-ai povestit. Oftă şi spuse, apoi:

— Ce părere ai avea dacă cineva ţi-ar spune, întâmplător, că o femeie – o tânără atractivă – poartă perucă?

— Nimic deosebit, răspunse inspectorul şef Neele şi adăugă cu o uşoară asprime: soţia mea poartă perucă, uneori, când călătoreşte. O scuteşte de o mulţime de necazuri.

— Te rog să mă scuzi, zise Hercule Poirot.

În timp ce amândoi bărbaţii îşi luau rămas bun, inspectorul şef întrebă:

— Ai primit informaţiile secrete, presupun, despre acel caz de sinucidere, pe care-l investigai în blocul unde s-a întâmplat? Eu ţi le-am trimis.

— Îţi mulţumesc. Faptele oficiale, măcar. Dosar sărac.

— Exact acum mi-am adus aminte, când vorbeai despre un anumit lucru. Da, să mă gândesc o clipă. Era o poveste mai curând tristă, decât obişnuită. O femeie veselă, căreia-i plăceau bărbaţii, cu suficienţi bani, ca să-şi ducă viaţa, fără griji deosebite, bea prea mult şi a decăzut. Şi, atunci, ea a dobândit ceea ce eu numesc miracolul sănătăţii. Ştii, doar

ele sunt convinse că au cancer sau ceva asemănător. Încep să consulte medicul, iar acesta le spune că sunt în ordine, se duc acasă şi nu-l cred. Dacă mă întrebi, aşa-i de obicei, fiindcă ele constată că nu mai sunt tot atât de atractive pentru bărbaţi. Asta-i cauza care le deprimă, cu adevărat. De, se întâmplă mereu. Se simt singure, sărmanele diavoliţe. Mrs. Charpentier a fost exact una din ele. Nu-mi închipui că cineva… Se opri. Oh, da, desigur, îmi amintesc. Întrebai despre unul din parlamentarii noştri, Reece-Holannd. El e, în felul lui discret, un tip destul de vesel. Oricum, Louise Charpentier a fost într-o vreme iubita lui. Asta-i tot.

— A fost o legătură serioasă?

— Ei, n-aş putea zice deosebită. Frecventau, mai degrabă, unele cluburi dubioase şi altele, asemănătoare. Ştii, noi supraveghem discret creaturi de genul ăsta. Dar, n-a apărut niciodată nimic în presă despre ei. Nimic de felul ăsta.

— Înţeleg.

— A durat, însă un anumit timp. Au fost văzuţi împreună, ici şi colo, vreo şase luni, dar nu cred că ea a fost singura femeie, şi cred că nici el pentru ea n-a fost singurul bărbat. Aşa că nu poţi face nimic cu informaţia asta, nu?

— Eu nu consider aşa, răspunse Poirot.

— Tot un drac, spuse, mai mult pentru el, în timp ce cobora scările… Tot un drac, e o legătură! Asta explică încurcătura lui Mcferlane. E o legătură, o legătură mititică, o legătură între Emlyn Reece-Holland, membru al Parlamentului şi Louise Charpentier. Probabil că nu reprezintă nimic. De ce ar reprezenta? Şi totuşi, ştiu prea mult, îşi zise Poirot, mânios. Ştiu prea mult. Ştiu câte puţin despre toţi şi despre toate lucrurile, dar nu-mi iese schema. Jumătate din fapte sunt lipsite de însemnătate. Vreau o schemă. O schemă. Dau regatul meu pentru o schemă, zise cu voce tare.

— Ce-aţi spus, domnule? Zise liftierul, întorcând brusc un cap speriat.

— Nimic, răspunse Poirot.

CAPITOLUL XVIII

Poirot zăbovi la intrarea în Wedderburn Gallery, ca să examineze cu luare aminte un tablou, care înfăţişa trei vaci agresive, cu trupurile alungite peste măsură, umbrite de desenul colosal de complicat al unor mori de vânt. Atât vacile, cât şi morile de vânt păreau să nu aibă nimic de a face unele cu altele sau cu foarte curioasa culoare purpurie.

— Interesant, nu? Zise o voce, torcând liniştită. Un bărbat între două vârste, care la prima vedere, părea că schiţează un zâmbet, ce făcea să-i expună un număr aproape excesiv de dinţi albi, frumoşi, se afla lângă cotul său.

— Câtă prospeţime.

Avea mâini mari, albe, durdulii, pe care le unduia ca şi cum desena cu ele arabescuri.

— Ingenioasă expoziţie. A fost închisă săptămâna trecută. Claude Raphael expune de alaltăieri. Merge bine. Sigur, foarte bine.

— Ei, păru mirat Poirot şi fu condus, printr-o perdea de catifea de culoare cenuşie, într-o cameră lungă.

Poirot şi-ar fi luat câteva măsuri de prevedere, dacă ar fi remarcat ceva suspect. Grăsuţul îl luă de braţ, într-o manieră obişnuită. Aici era ceva, simţi el, în mod evident, ceva de care nu trebuia să-i fie frică. Era un om foarte experimentat în arta de a găsi cumpărători. Îndată simţeai că eşti binevenit, în galeria sa, toată ziua, dacă îţi place, fără ca să faci vreo achiziţie. Pur şi simplu să priveşti aceste tablouri minunate – deşi când ai intrat în galerie, probabil că n-ai fi realizat cât este de încântătoare. După ce primi unele instrucţiuni artistice folositoare şi formulă câteva aprecieri din bagajul său de amator, cum ar fi: „Îmi place, mai degrabă, cel de acolo”, Mr. Boscombe răspundea, încurajator, prin unele fraze, ca:

— E foarte interesant ce vreţi să spuneţi. Asta dovedeşte, dacă-mi este permis să spun aşa, o mare perspicacitate. Desigur, ştiţi că asta nu-i reacţia comună, obişnuită. Cei mai

mulţi oameni preferă ceva – ei bine, daţi-mi voie să vă spun, ceva… Evident, ca acesta – şi arătă spre un efect în dungi albastre şi verzi aranjat într-un colţ al pânzei – dar acesta, ah! dumneavoastră… Aţi pângărit valoarea tabloului! După mine, aş zice – fireşte, asta-i numai opinia mea personală – că acela-i una din capodoperele lui Raphael.

Poirot şi el priviră împreună, cu capetele aplecate într-o parte, la un diamant portocaliu, înclinat, cu doi ochi umani atârnând de el prin ceva ce părea ca firul de păianjen. Stabilind relaţii plăcute şi timpul fiind evident infinit, Poirot, ca din întâmplare, remarcă, brusc:

— Dacă nu mă înşel, la dumneavoastră lucrează o Miss Francis Cary, nu?

— A, da. Francis. Inteligentă fată! Şi foarte competentă şi cu gust artistic rafinat. Tocmai s-a întors din Portugalia, unde a aranjat o expoziţie de artă pentru noi. A avut mare succes. Ea însăşi e o artistă destul de bună, dar, aş zice că, nu-i cu adevărat creatoare, dacă mă înţelegeţi bine. E mai bună pe planul afacerilor. Cred că şi ea recunoaşte asta.

— Să înţeleg că e o bună protectoare a artelor?

— O, da! Se interesează de Les Jeunesses. Încurajează talentul, m-a convins să deschid o expoziţie a unui mic grup de tineri artişti, astă primăvară. A fost destul de reuşit – nota presa – totul, dintr-un mic punct de vedere, pricepeţi. Da, ea are protejaţii ei.

— Eu sunt, înţelegeţi, întrucâtva, de modă veche. Unii dintre aceşti tineri – vraiment! Mâinile lui Poirot se ridicară.

— Ei, spuse Mr. Boscombe cu indulgenţă, nu trebuie să vă luaţi după înfăţişarea lor. Ştiţi, e doar o modă. Bărbi şi ginşi sau brocarturi şi păr lung. Doar o fază trecătoare…

— David şi mai cum?

— Întrebă Poirot. I-am uitat numele. Miss Cary îl admiră foarte mult, se pare.

— Sigur, nu vă referiţi la Peter Cardiff? El este, în prezent, protejatul ei. Reţineţi, nu sunt tot atât de sigur în privinţa lui, cât este ea. Într-adevăr, el nu este atât de mult avant-

garde, pe cât, ei bine, e indiscutabil de reacţionar! Aproape, aproape Burne-Jones, uneori! Totuşi, nu se ştie niciodată. Poţi avea aceste reacţii. Ea-i pozează, uneori, ca model.

— David Baker – ăsta-i numele pe care încercam să mi-l amintesc. -Îl întrerupse Poirot.

— Nu-i rău, spuse Mr. Boscombe, fără entuziasm. După opinia mea, n-are prea multă originalitate. Era unul din grupul de artişti pe care l-am menţionat, dar n-a făcut nici o impresie deosebită. Un pictor bun, dar nu extraordinar. Neoriginal!

Poirot plecă acasă. Miss Lemon îi prezentă scrisorile la semnat şi se îndepărtă cu ele, semnate cum se cuvine. George îi servi o omelette cu fines herbes, cum s-ar zice, cu o discretă manieră simpatică. După prânz, în timp ce Poirot şedea în fotoliul său pătrat, cu spătar înalt, având cafeaua alături, sună telefonul.

— Mrs. Oliver, domnule, spuse George, săltând telefonul şi punându-l pe măsuţă, alături de el.

Poirot ridică receptorul, fără tragere de inimă. Nu dorea să discute cu Mrs. Oliver. Simţea că-i va solicita ceva ce nu dorea să facă.

— Monsieur Poirot?

— C’est moi!

— Ei, ce mai faci? Ce-ai făcut?

— Şed în fotoliu, răspunse Poirot. Mă gândesc, adăugă el.

— Asta-i tot? Întrebă dezamăgită Mrs. Oliver.

— Este lucrul cel mai important, zise Poirot. Dacă voi avea succes sau nu, nu ştiu.

— Dar trebuie s-o găseşti pe fata aceea. Probabil că a fost răpită.

— S-ar părea, într-adevăr, că aşa este, spuse Poirot. Şi am aici o scrisoare sosită cu poşta de prânz, de la tatăl său prin care mă roagă să mă duc să-l văd şi să-i povestesc ce progres am făcut.

— Păi. Ce progres ai făcut?

— Până acum, răspunse Poirot, niciunul.

— Desigur, Monsieur Poirot, trebuie cu adevărat să te ţii bine.
— Şi tu!
— Ce vrei să spui, şi eu?
— Îndemnându-mă.
— De ce nu te duci în locul acela din Chelsea, unde am fost lovită în cap?
— Să fiu şi eu lovit în cap?
— Pur şi simplu, nu te înţeleg, îi reproşă Mrs. Oliver! Eu ţi-am dat un fir s-o găseşti pe fată la restaurant. Tu ai spus asta.
— Ştiu, ştiu.
— Şi atunci, te duci s-o pierzi!
— Ce e cu acea femeie care s-a aruncat de la etaj? Ai aflat ceva?
— Am făcut investigaţii, da.
— Şi?
— Nimic. Femeia este ca multe altele. Sunt atractive când sunt tinere, au afaceri, sunt pasionate, au tot mai multe afaceri, devin mai puţin atractive, sunt nefericite şi beau prea mult, bănuiesc că au cancer sau altă boală fatală şi astfel, în cele din urmă, disperate. În singurătate, se aruncă pe fereastră.
— Spuneai că moartea ei este importantă – că asta înseamnă ceva.
— Trebuie să fi spus.
— Exact! Şi fără să mai continue discuţia, Mrs. Oliver închise.
Poirot se rezemă de spătarul fotoliului, cât putu mai bine, deoarece acesta era înalt şi drept, îi făcu cu mâna lui George să ia ceaşca de cafea şi telefonul şi continuă să mediteze la ceea ce ştia şi ce nu. Ca să-şi clarifice gândurile, vorbi cu voce tare. Cită trei întrebări filosofice:
— Ce ştiu? Ce pot spera? Ce trebuie să fac? Nu era sigur dacă le-a pus în ordine corectă sau, desigur, dacă erau exact întrebările corecte, dar cugetă asupra lor.

— Poate că sunt prea bătrân, zise Hercule Poirot, la capătul disperării. Ce ştiu?

Reflectând, se gândi că ştia prea mult! Lăsă această întrebare, pentru o clipă, la o parte.

— Ce pot spera? Ei bine, totdeauna poţi spera. Ar putea spera ca acei excelenţi creieri ai săi, mult mai buni decât ai oricui altcuiva, să ajungă mai devreme sau mai târziu la un răspuns la o problemă, pe care, simţea el, neliniştit, că nu o înţelege cu adevărat.

— Ce trebuie să fac? Păi, asta este foarte clar. Ce trebuia să facă era să plece, să facă o vizită lui Mrs. Andrew Restarick, care era înnebunit în legătură cu fiica sa şi care, nu e nici o îndoială, îl va condamna pe Poirot pentru că nu i-a adus-o, până acum, pe fiica sa în persoană. Poirot putea înţelege asta şi împărtăşea punctul de vedere, dar nu putea să se prezinte în felul acesta nefavorabil. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să telefoneze la un anumit telefon şi să întrebe ce progrese erau acolo.

Dar, înainte de a face asta, se va întoarce la problema pe care o lăsase deoparte.

— Ce ştiu?

Ştia că Wedderburn Gallery este suspectată – până aici se menţinuse în limita legii, dar patronul galeriei nu s-ar fi dat înapoi de la escrocarea milionarilor ignoranţi, vânzându-le tablouri dubioase.

Îşi aminti de Mr. Boscombe, cu mâinile sale albe, durdulii, dantura sa completă, şi decise că nu-i place. Era genul de om care este, aproape sigur, implicat în treburi murdare, deşi nu e nici o îndoială că se fereşte remarcabil de bine. Ăsta era un fapt care ar putea să devină folositor, pentru că ar putea avea legătură cu David Baker. Apoi, era David Baker însuşi, Păunul! Ce ştia despre el? Îl cunoscuse, conversase cu el şi şi-a făcut anumite păreri despre el. Ar face o afacere necinstită, de orice fel, pentru bani, s-ar căsători cu o moştenitoare bogată pentru banii ei, nu din dragoste, ar putea probabil să fie şi cumpărat de cineva.

Da, probabil ar putea să fie cumpărat. Andrew Restarick, în mod sigur, crede aşa şi probabil că avea dreptate. În afară de cazul când…

Stărui asupra lui Andrew Restarick, gândindu-se mai mult la tabloul de pe perete, care atârna deasupra lui, decât la bărbatul însuşi. Îşi reaminti trăsăturile puternice, pieptul bombat, aerul de hotărâre, de decizie. Apoi, se gândi la Mrs. Restarick, decedata. Liniile amare ale gurii… Poate s-ar duce din nou la Crosshedges, să privească acel portret, astfel încât să-l vadă mai limpede, deoarece s-ar putea să fie o cheie pentru Norma Restarick. Norma…, nu, nu trebuie să se gândească încă la Norma. Ce altceva mai era?

Era Mary Restarick despre care tânăra Sonia spusese că trebuie să aibă un amant, din cauză că venea atât de des la Londra. Luă şi acest amănunt în considerare, dar nu credea că Sonia avea dreptate. El credea că Mrs. Restarick dorea atât de mult să meargă la Londra, cu scopul de a căuta posibile proprietăţi pe care să le cumpere, apartamente luxoase, case în Mayfair, decoratori, tot felul de lucruri pe care putea să le cumpere cu bani în capitală.

Bani… I se părea că toate amănuntele care-i treceau prin minte ajungeau la această foame de bani. Banii! Importanţa banilor! În cazul acesta, era o grămadă de bani. Oricum, într-un mod care nu era evident, banii contau. Banii jucau rolul lor. Până acolo, încât nimic nu justificase credinţa sa că moartea tragică a lui Mrs. Charpentier fusese opera Normei. Nici un semn de dovadă, nici un motiv, şi totuşi, i se părea că acolo era o legătură de netăgăduit. Fata spusese că ea „poate a comis o crimă”! O moarte avusese loc numai cu câteva zile înainte – o moarte care se întâmplase în clădirea în care locuia ea. Sigur, ar fi fost o coincidenţă prea mare ca să nu fie legată în vreun fel. De acea moarte? Se gândi din nou la boala misterioasă a lui Mary Restarick. Un caz atât de simplu de otrăvire, ca să fie clasic în liniile sale mari. Un caz de otrăvire, unde criminalul era – trebuia să fie – unul de-al casei. S-a otrăvit Mary Restarick însăşi, a

încercat soţul ei s-o otrăvească, i-a administrat otravă tânăra Sonia? Ori a fost Norma acuzată? Totul indica foarte clar, fu nevoit Hercule Poirot să mărturisească, pe Norma ca fiind Persoana responsabilă.

„Tout de même”, conchise Poirot, „deoarece nu pot găsi nimic, eh bien atunci logica se prăbuşeşte pe fereastră”.

Oftă, se ridică în picioare şi-i spuse lui George să-i aducă un taxi. Trebuia să respecte întâlnirea cu Andrew Restarick.

CAPITOLUL XIX

Claudia Reece-Holland nu era astăzi la birou. În schimb, pe Poirot îl primi o femeie între două vârste. Ea spuse că Mr. Restarick îl aşteaptă şi-l introduse în biroul lui.

— Ei, bine? Restarick nici nu mai aşteptă până când Poirot intră pe uşă. Ei bine, ce se aude cu fiica mea?

Poirot îşi desfăcu braţele, larg.

— Până acum – nimic.

— Dar ascultă, omule, trebuie să fie ceva – o cheie, o fată nu poate dispărea în aerul rarefiat.

— Tinerele au făcut asta şi altădată şi o vor face şi de acum încolo.

— Înţelegi că nu mă uit la bani, dacă trebuie cheltuiţi, indiferent cât? Eu… Eu nu mai pot continua aşa.

Părea cu totul ajuns la marginea disperării de data asta. Părea mai slab, iar ochii săi înroşiţi vorbeau de nopţi nedormite.

— Ştiu cât trebuie să fiţi de neliniştit, dar vă asigur că am făcut tot ce e posibil să dau de ea. Aceste lucruri, vai,nu pot fi grăbite.

— Poate că ea şi-a pierdut memoria, ori poate că… Vreau să spun, poate că s-a îmbolnăvit. E bolnavă!

Poirot se gândi că ştie ce însemna forma întreruptă a propoziţiei. Restarick ar fi vrut să spună: „S-ar putea să fie moartă”.

Se aşeză de partea cealaltă a biroului şi zise:

— Credeţi-mă, apreciez neliniştea dumneavoastră şi trebuie să vă spun încă o dată că rezultatele ar fi mult mai rapide dacă aţi cere sprijinul poliţiei.

— Nu! Cuvântul sună exploziv.

— Ei au mai multe mijloace, mai multe piste de investigare. Vă asigur că nu e numai o chestiune de bani. Banii nu pot da acelaşi rezultat cum poate să o facă o organizaţie de înaltă competenţă.

— Omule, n-are rost să discutăm în felul ăsta liniştitor. Norma e fiica mea – singura mea fiică, carne din carnea mea, sânge din sângele meu.

— Sunteţi sigur că mi-aţi povestit tot – tot ce-i posibil – despre fiica dumneavoastră?

— Ce-aş putea să-ţi mai spun?

— Asta-i o întrebare pentru dumneavoastră, nu pentru mine. Au fost, de exemplu, anumite incidente în trecut?

— De exemplu? La ce te referi, omule?

— O istorie precisă de instabilitate mentală.

— Crezi că… Că…

— Cum să ştiu? Cum pot şti?

— Şi cum să ştiu eu? Întrebă Restarick, brusc înverşunat. Ce să ştiu despre ea? Toţi aceşti ani, Grace a fost o femeie aspră. O femeie care n-a iertat sau n-a uitat cu uşurinţă. Uneori, simt… Simt că ea a fost persoana vinovată de felul cum a crescut Norma.

Se ridică, păşi încolo şi-ncoace prin cameră, apoi se aşează din nou la birou.

— Desigur, nu trebuia să-mi părăsesc soţia. Ştiu asta. Am lăsat-o să crească copilul! Dar atunci, în timpul acela, cred că mi-am cerut scuze. Grace era o femeie de un excelent caracter, devotată Normei. Un paznic cu totul bun pentru ea. Dar, oare, a fost? A fost, cu adevărat? Câteva scrisori pe care mi le-a scris Grace erau ca şi cum degajau mânie şi răzbunare. Ei bine, presupun că asta-i destul de firesc. Dar, am plecat toţi aceşti ani. Trebuia să mă întorc mai des şi să

aflu cum creşte copilul. Presupun că am avut o reprobabilă conştiinţă. Oh, n-au nici un rost scuzele acum.

Întoarse capul.

— Da, cred că atunci când am văzut-o din nou, întreaga atitudine a Normei era nevrotică, indisciplinată. Am sperat ca ea şi Mary să se înţeleagă mai bine, după puţin timp, dar trebuie să admit şi considerentul că fata nu era cu totul normală. Am simţit că ar fi mai bine pentru ea să aibă o slujbă la Londra şi să vină acasă numai la sfârşitul săptămânii, şi să nu fie forţată să stea cu Mary tot timpul. Dar, unde-i ea, Monsieur Poirot? Unde-i? Crezi că ar fi putut să-şi piardă memoria? Se aud astfel de lucruri.

— Da, spuse Poirot, asta-i o posibilitate. În starea ei, ar putea rătăci, aproape inconştientă de identitatea ei. Ori, poate a suferit un accident. Asta-i mai puţin probabil. Pot să vă asigur că am făcut toate investigaţiile în spitale. Şi în alte locuri.

— Nu crezi că este… Nu crezi că-i moartă?

— Ar fi mai uşor de găsit moartă, decât vie, vă pot asigura! Vă rog să vă calmaţi, Mr. Restarick. Ţineţi minte, poate că are prieteni de care nu ştiţi nimic. Prieteni în oricare parte a Angliei, prieteni pe care i-a cunoscut pe vremea când locuia cu mama ei sau cu mătuşa ei sau prietene de şcoală, colege de-ale ei. Toate lucrurile astea iau timp să le decantezi. Poate – trebuie să fiţi pregătit – că este cu un prieten de un anumit fel.

— David Baker? Dacă m-aş gândi că…

— Nu este cu David Baker! Asta, zise Poirot pe un ton sec, am stabilit-o înainte de toate.

— Cum pot şti ce prieteni are ea? Oftă. Dacă o găsesc, când o găsesc – aş îndepărta-o de toate astea cât mai curând. Am de gând s-o scot din toate astea.

— S-o scoateţi din ce?

— Din ţara asta. Mă simt nefericit, monsieur Poirot, nefericit încă de când m-am reîntors aici. Totdeauna am urât viaţa din City. Munca plicticoasă, de rutină, de la birou,

consultaţii continue cu avocaţi şi financiari. Viaţa care mi-a plăcut era întotdeauna cu totul alta. Călătorie, mutare dintr-un loc în altul, mersul în locuri sălbatice, inaccesibile. Asta-i viaţa pentru mine. N-aş fi părăsit-o niciodată. Trebuie să fi trimis după Norma, să vină la mine şi, aşa cum spun, când o găsesc, asta am de gând să fac. Deja mi s-au propus diferite oferte. Da, ei pot avea întreg calabalâcul în condiţii foarte avantajoase. Eu voi încasa banii în numerar şi mă voi întoarce într-o ţară care înseamnă ceva, ăsta-i adevărul.

— Aha! Şi ce vă zice soţia dumneavoastră în legătură cu asta?

— Mary? E obişnuită cu o asemenea viaţă. Doar de acolo vine…

— Unor les femmes cu mulţi bani, spuse Poirot, Londra poate să li se pară foarte atractivă.

Telefonul de pe biroul său sună. Ridică receptorul.

— Da? O, din Manchester? Da. Dacă e Claudia Reece-Holland, fă-mi legătura.

Aşteptă o clipă.

— Alo, Claudia. Da. Vorbesc… E o legătură foarte proastă. Nu te aud. Ei sunt de acord? Ah, păcat… Nu, cred că ai făcut foarte bine. Corect… În ordine, atunci. Ia trenul de seară la întoarcere. O să discutăm mai mult mâine dimineaţă.

Repuse receptorul în furcă.

— E o fată competentă, zise el.

— Miss Reece-Holland?

— Da. Neobişnuit de competentă. Îmi ia o mulţime de poveri de pe umeri. I-am dat, destul de încrezător carte blanche să trateze această afacere din Manchester, în condiţiile pe care le stabileşte ea. Eu, într-adevăr, am simţit că n-aş putea să mă concentrez. Şi ea a rezolvat-o peste aşteptări de bine. În anumite privinţe este tot atât de bună ca şi un bărbat.

Se uită la Poirot, brusc revenind la realitate.

— A, da, Monsieur Poirot. Ei bine, mă tem că, mai degrabă, mi-am pierdut puterea. Mai aveţi nevoie de bani pentru cheltuieli?

— Nu, monsieur. Vă asigur că voi face tot posibilul să vă redau fiica sănătoasă şi bine. Am luat toate măsurile posibile de precauţie pentru securitatea ei.

Ieşi prin biroul alăturat. Când ajunse în stradă, privi spre cer.

— Un răspuns precis la o întrebare, zise, iată de ce am nevoie.

CAPITOLUL XX

Hercule Poirot privea faţada casei în stil georgian, plină de demnitate, din ceea ce fusese până nu demult o stradă liniştită într-un târg de modă veche. Progresul l-a surprins în mod rapid, iar noul magazin comercial universal Gifte Shoppe, Margery's Boutique, Peg's Café şi palatul noii bănci aveau, toate, locuri alese în Croft Road, fără să năvălească pe strâmta High Street.

Inelul de bronz de la uşă era lustruit strălucitor. Poirot băgă de seamă, încuviinţând cu capul. Apăsă pe clopoţel.

I se deschise, aproape imediat, de către o femeie înaltă, distinsă, cu păr cărunt, coafat, într-o manieră energică.

— Monsieur Poirot? Sunteţi foarte punctual. Intraţi.

— Miss Battersby?

— Da. Ea lăsă uşa larg deschisă. Poirot intră. Apoi, îi aşeză pălăria pe cuierul din hol şi-l conduse într-o cameră plăcută la vedere, cu perspectivă spre o grădină înconjurată de un zid îngust.

Îi făcu semn cu mâna spre un scaun şi se aşeză şi ea. Într-o atitudine de aşteptare. Era clar că Miss Battersby nu era una care să piardă timp cu declaraţii convenţionale.

— Dumneavoastră sunteţi, cred, fosta directoare a şcolii din Meadowfield?

— Da, m-am pensionat acum un an. Înţeleg că aţi dorit să mă vedeţi în legătură cu Norma Restarick. O fostă elevă.

— Exact.

— În scrisoarea dumneavoastră, zise Miss Battersby, nu mi-aţi dat şi alte detalii. Adăugă:

— Pot să spun că ştiu cine sunteţi, Monsieur Poirot. De aceea, aş dori şi alte informaţii. Înainte de a continua să vorbesc. Aveţi, de exemplu, de gând s-o angajaţi pe Norma Restarick?

— N-am intenţia asta, nu.

— Cunoscând care este profesia dumneavoastră, înţelegeţi de ce aş vrea mai multe detalii. Aveţi, de pildă, vreo recomandare pentru mine din partea vreunei cunoştinţe a Normei?

— Iarăşi nu, răspunse Hercule Poirot. Mă voi explica mai târziu.

— Mulţumesc.

— În momentul acesta eu sunt angajat de tatăl lui Miss Restarick, Andrew Restarick.

— A… S-a întors de curând în Anglia, cred, după mulţi ani de absenţă.

— Da, aşa este.

— Dar nu-mi aduceţi o scrisoare de recomandare de la el?

— Nu l-am rugat.

Miss Battersbv îl privi cu un aer întrebător.

— El a insistat mult să vină cu mine, spuse Hercule Poirot. Asta m-ar fi stânjenit să vă pun întrebările pe care aş dori să vi le adresez, deoarece se prea poate ca răspunsurile dv. Să-i fi produs durere şi nefericire. Nu e nici un motiv să i se cauzeze mai multă suferinţă decât are, deja, parte în acest moment.

— I s-a întâmplat ceva Normei?

— Sper că nu… Deşi există o astfel de posibilitate. Vă amintiţi fata, Miss Battersby?

— Îmi amintesc pe toate elevele mele. Am o memorie excelentă. Meadowfield, în orice caz, nu este o şcoală prea mare. Două sute de fete, nu mai mult.

— De ce aţi demisionat, Miss Battersby?

— Efectiv, Monsieur Poirot, nu pot să văd ce v-ar interesa.

— Nu, nu, pur şi simplu, îmi exprim curiozitatea mea foarte firească.

— Am şaptezeci de ani. Nu-i ăsta un motiv?

— Nu în cazul dumneavoastră, dacă e să spun. Mie mi se pare că sunteţi plină de vigoare şi energie, pe deplin capabilă să continuaţi să fiţi directoare încă mulţi ani buni de acum încolo.

— Vremurile se schimbă, Monsieur Poirot. Nu totdeauna îţi place felul cum se schimbă. Vă voi satisface curiozitatea. Am găsit că am din ce în ce mai puţină răbdare cu părinţii. Năzuinţele pentru fiicele lor sunt mărginite şi, să fiu foarte deschisă, stupide.

Miss Battersby era, după cum ştia Poirot, din cercetarea calificării ei profesionale, o foarte binecunoscută matematiciană.

— Să nu credeţi că duc o viaţă inactivă, zise Miss Battersby. Duc o viaţă în care munca este pentru mine mai mult decât potrivită. Instruiesc studenţi. Iar acum, vă rog, pot să ştiu motivul interesului dumneavoastră pentru tânăra Norma Restarick?

— Este un oarecare prilej de nelinişte. Ea, s-o spun deschis, a dispărut.

Miss Battersby continuă să privească aproape lipsită de interes.

— Serios? Când spuneţi „dispărută”, presupun că vă referiţi că a plecat de acasă, fără să zică părinţilor unde se duce. Oh, cred că mama ei este moartă, deci fără să-i spună tatălui ei unde pleacă. Asta nu-i, într-adevăr, ceva neobişnuit în zilele noastre, Monsieur Poirot. Mr. Restarick n-a apelat la poliţie?

— E de neclintit în legătură cu acest subiect. Refuză în mod categoric.

— Pot să vă asigur că n-am cunoştinţă unde este fata. N-am auzit nimic din partea ei. Sigur, n-am nici o ştire de la ea de când a părăsit Meadowfield. Aşa că nu pot să vă ajut în nici un fel.

— Ăsta nu-i exact genul de informaţii pe care le vreau. Doresc să ştiu ce fel de fată era ea, cum aţi descris-o. Nu înfăţişarea ei personală. Nu mă refer la asta. Mă refer la personalitatea şi caracterul ei.

— Norma, la şcoală, era o fată perfect obişnuită. Fără să strălucească la carte, munca ei era mulţumitoare.

— Nu era un tip nevrotic?

Miss Battersby se gândi. Apoi, spuse încet:

— Nu, n-aş spune asta. Nu mai mult, adică, decât s-ar fi putut aştepta, având în vedere situaţia ei de acasă.

— Vă referiţi la mama ei bolnăvicioasă?

— Da, ea venea dintr-o casă dezorganizată. Tatăl, căruia cred că-i era foarte devotată, a părăsit casa brusc, pentru o altă femeie, fapt care a jignit, firește, pe mama ei. Aceasta, probabil, a tulburat-o pe fiica sa mai mult decât era nevoie s-o facă prin exprimarea resentimentului ei în mod deschis.

— Poate ar fi mai bine, pentru ceea ce vreau să aflu, dacă v-aş întreba ce părere aveţi despre răposata Mr. Restarick?

— Ce mă întrebaţi este părerea mea intimă?

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă?!

— Nu, n-am deloc nici o ezitare să vă răspund la întrebare. Condiţiile de acasă sunt foarte importante în viaţa unei fete şi eu le-am studiat, totdeauna, cât am putut de mult prin sărăcăcioasele informaţii ce le primesc. Mrs. Restarick era o femeie, aş zice, demnă de respect şi cinstită. Prin siguranţă de sine, asprime şi handicapată în viaţă, era extrem de stupidă.

— Ei, exclamă Poirot recunoscător.

— Ea era, de asemenea, aş zice, un malade imaginaire. Un tip care vrea să-şi exagereze durerile uşoare. Tipul de femeie, care se internează mereu în sanatorii. O atmosferă familială nefericită pentru o fată – în special pentru o fată care n-are nici ea o personalitate prea hotărâtă. Norma n-avea nici o ambiţie intelectuală însemnată, n-avea nici o încredere în ea însăşi, nu era o fată căreia să-i recomand o

carieră. Ceea ce aş fi sperat pentru ea era o slujbă obişnuită, drăguţă, urmată de căsătorie şi copii.

— N-aţi observat – iertaţi-mi întrebarea – nici un semn, vreodată, de instabilitate mentală?

— Instabilitate mentală? Răspunse Mrs. Battersby, cu aceeaşi întrebare. Prostii!

— Deci, asta spuneţi dumneavoastră. Prostii! Şi nu, nevrotică?

— Oricare tată sau aproape oricare fată, poate fi nevrotică, în special în adolescenţă şi la primele ei ciocniri cu lumea. Ea-i încă necoaptă şi are nevoie de îndrumare la primele ei întâlniri cu bărbaţii. Fetele sunt atrase în mod frecvent de tineri complet nepotriviţi, uneori chiar periculoşi. Se pare că nu există părinţi, în ziua de azi. Ori sunt prea puţini, cu tăria de caracter capabilă să le salveze de la asta, aşa că, adesea, trec printr-o perioadă de suferinţă isterică şi, probabil, fac o căsătorie nepotrivită, care sfârşeşte, nu peste mult timp, prin divorţ.

— Dar Norma n-a manifestat nici un semn de instabilitate mentală? Insistă Poirot, cu întrebarea sa.

— Ea este o emotivă, dar normală, răspunse Miss Battersby. Instabilitate mentală! Aşa cum spuneam mai înainte – prostii! Probabil că a fugit cu vreun tânăr, să se mărite şi nu-i nimic mai normal decât asta!

CAPITOLUL XXI

Poirot şedea în marele său fotoliu pătrat. Mâinile i se odihneau pe braţele fotoliului, ochii priveau spre şemineul din faţă, fără să-l vadă. Lângă cot era o măsuţă, iar pe ea, prinse cu grijă împreună, erau diferite documente. Rapoartele de la Mr. Goby, informaţii obţinute de la prietenul său, inspectorul şef Neele, o serie de pagini separate sub titlul de „zvonuri, bârfă, rumoare” şi sursele de la care fuseseră obţinute.

În acest moment, n-avea nevoie să consulte aceste documente. Le citise, de fapt, cu toată atenţia şi le lăsase acolo în cazul când era nevoie de vreun detaliu, la care

dorea să se refere încă o dată. Acum, căuta să asambleze în minte tot ce ştia şi ce aflase, deoarece era convins că aceste lucruri trebuie să formeze o schemă. Acolo trebuie să fie o schemă. Se gândea din ce unghi, exact, să o abordeze. El nu era unul din cei care cred cu entuziasm într-o oarecare intuiţie. Nu era o persoană intuitivă, dar avea sentimente. Lucrul important nu erau sentimentele în sine, ci ceea ce putea să le provoace. Cauza era cea care interesa; cauza era deseori nu ceea ce gândeai că este. Trebuia de foarte multe ori să o rezolvi cu ajutorul logicii, al cunoştinţelor şi al judecăţii lucide.

Ce simţea el în legătură cu acest caz – ce fel de caz era? Să-l lăsăm să înceapă de la general, apoi să continue cu particularul. Care erau factorii proeminenţi ai acestui caz? Banii erau unul din ei, se gândea el, deşi nu ştia cum. Pentru un motiv oarecare, banii… Se gândea, de asemenea, tot mai mult, că, undeva, era diavolul! Îl ştia pe diavol! Îl întâlnise mai înainte. Îi ştia mirosul, gustul, felul cum mergea. Necazul era, că aici nu ştia încă exact unde este! Făcuse paşi siguri în lupta împotriva diavolului. Spera să fie suficienţi paşi. Ceva se întâmplă, ceva progresa, dar care nu era încă terminat. Cineva, undeva, era în primejdie.

Necazul era că faptele indicau ambele căi. Dacă persoana, la care se gândea că este în pericol, era cu adevărat în pericol, se părea, după câte putea să vadă, că nu există nici un motiv de ce! De ce să fie acea persoană în primejdie? Nu exista nici un motiv. Dacă persoana la care se gândea el că este în pericol nu era în pericol, atunci întreaga abordare a chestiunii ar putea să fie complet răsturnată…

Tot ce indica o cale, el trebuie să răstoarne şi să privească dintr-un punct de vedere complet contrar.

Lăsă aceste raţionamente pentru un moment în cumpănă şi reveni la personalităţi – la oameni. Ce schemă au realizat? Ce rol jucau?

Întâi – Andrew Restarick. El a acumulat până acum o cantitate de informaţii considerabilă despre Andrew

Restarick. Un tablou general al vieţii sale înainte şi după ce a plecat în străinătate. Un om agitat, niciodată rămânând mult timp într-un loc sau perseverând într-un scop, decât dacă i-a plăcut în general. Nimic din omul risipitor, nimic falsificat sau viclean. Probabil nu avea o puternică personalitate? Slab în multe privinţe?

Poirot se încruntă, nesatisfăcut. Acest tablou nu se potrivea, oricum, cu Andrew Restarick, pe care-l întâlnise. Nu slab, nici gras, stenic, cu siguranţă de sine, cu acel piept bombat, ochii serioşi, aerul de fermitate. Fusese, de asemenea, în mod evident, un om de afaceri înfloritor. Bun în slujba sa în anii de început, făcuse tranzacţii reuşite în Africa de Sud şi în America de Sud. Îşi sporise acţiunile. Istoria afacerilor cu care s-a întors acasă era una a succesului, nu a ratării. Şi atunci, cum ar putea să fie o personalitate slabă? Slabă, probabil, când erau implicate femei! Făcuse o greşeală în căsătorie – se însurase cu o femeie nepotrivită… Împins la asta, probabil, de către familia sa? Şi, apoi, cunoscuse cealaltă femeie! Doar o singură femeie? Ori fuseseră câteva femei? Era greu să găsească un registru de felul ăsta după atât de mulţi ani. Bineînţeles că nu fusese un soţ necredincios, afemeiat notoriu. Avusese o familie normală, fusese iubit, după câte se ştie, de micuţa sa fiică. Dar, atunci, a întâlnit o femeie de care i-a plăcut atât de mult, încât a hotărât să-şi părăsească casa şi ţara. Fusese o afacere de dragoste adevărată.

Oare se potrivise asta cu vreun motiv în plus? Repulsia faţă de munca de birou, de City, de rutina zilnică a Londrei? El se gândea că ar putea fi. Se potrivea schemei. Părea, de asemenea, a fi un tip singuratic. Tuturor le plăcuse, atât aici, cât şi în străinătate, dar părea să n-aibă nici un prieten intim. Firește, ar fi fost greu să aibă prieteni intimi peste hotare, pentru că niciodată nu s-a oprit prea mult într-un loc. S-a aruncat într-un oarecare joc, a încercat o lovitură, a reuşit-o, apoi a obosit şi a continuat undeva, în altă parte. Nomad! Un pribeag…

Şi, totuşi, asta nu se potrivea cu propriul său tablou, cu tabloul acestui bărbat… Un tablou? Cuvântul stârni în mintea sa amintirea tabloului care atârna în cabinetul lui Restarick, pe peretele din spatele biroului acestuia. Era un portret al aceluiaşi bărbat de acum cincisprezece ani. Cât de mare diferenţă săpaseră acei cincisprezece ani în bărbatul care şedea acolo? Surprinzător de mică, în general! Părul mai încărunţit, umerii mai îndesaţi, dar trăsăturile caracteristice ale feţei erau, multe, aceleaşi. O faţă hotărâtă. Un bărbat care ştia ce vrea, care avea de gând să obţină ce vrea. Un bărbat care-şi asuma riscuri. Un bărbat cu o anumită asprime.

„De ce”, se întrebă el, „adusese Restarick acel tablou la Londra?” Ele fuseseră portretele pereche ale soţului şi soţiei! Vorbind strict din punctul de vedere artistic, trebuiau să rămână împreună. Un psiholog ar fi zis că Restarick, în mod subconştient, dorea să se despartă, încă o dată, de fosta lui soţie, să se separe de ea? Atunci, se refugia el mental din faţa personalităţii ei, deşi era decedată? Un amănunt interesant…

Tablourile au fost, după câte s-ar putea presupune, scoase de la păstrare împreună cu diverse articole de mobilier ale familiei. Mary Restarick, nu e nici o îndoială, alesese anumite obiecte personale ca să completeze mobila de la Crosshedges, pentru care Sir Roderick făcuse loc. Se întreba dacă Mary Restarick, noua soţie, dorise să atârne acea pereche deosebită de portrete. Mai natural, probabil, era dacă ea punea portretul primei soţii în pod. Dar, cugetă el, se putea să nu fi avut pod, ca să depoziteze obiectele nedorite de la Crosshedges. După câte s-ar putea presupune, Sir Roderick făcuse loc pentru câteva lucruri de familie, în timp ce perechea care s-a întors din străinătate era în căutarea unei locuinţe potrivite în Londra. Aşa că, asta n-a deranjat mult şi era mai uşor să atârne ambele portrete. Indiscutabil, Mary Restarick părea un gen de femeie sensibilă – nu geloasă, ori emotivă.

„Toute de même”, se gândi Poirot pentru sine. „les femmes” sunt capabile toate de gelozie, iar câteodată pe unele, le-ai considera cel puţin potrivite!

Gândurile sale trecură la Mary Restarick şi, în consecinţă, o luă în considerare. Ce-l izbea, era faptul, cu adevărat ciudat, că avea atât de puţine amintiri despre ea! O văzuse numai o singură dată, şi, într-un fel sau altul, nu-i făcuse o impresie prea grozavă. O anume pricepere, gândi el, şi o anumită… Cum ar putea-o numi?

— Artificialitate? („Dar trebuie, prietene”, spuse din nou Hercule Poirot, între paranteze, „trebuie să ai în vedere peruca ei!”).

Era absurd, firește, ca să ştii atât de puţin despre o femeie – o femeie care este pricepută şi care poartă perucă şi care este atrăgătoare şi care este inteligentă şi care ar putea să se înfurie! Da, fusese furioasă când îl găsise pe tânărul Păun rătăcind neinvitat prin casa sa. Se manifestase pe neaşteptate şi în mod evident. Iar tânărul – cum păruse? Amuzat, nu mai mult. Dar ea fusese mânioasă, foarte mânioasă că-l găsea acolo. Mda, era destul de firesc. El n-ar fi, în nici un fel, alesul mamei pentru fiica sa…

Poirot îşi întrerupse brusc gândurile, scuturând capul supărat. Mary Restarick nu era mama Normei. Nu putea face o criză, nu o putea cuprinde suferinţa cumplită şi neliniştea din cauza unei fiice vitrege, care face un mariaj nepotrivit şi nefericit, ori care declară că are un copil nelegitim cu un tată nepotrivit! Ce simţea Mary Restarick pentru Norma? Probabil că, din capul locului, era o fată cu totul nesuferită – care s-a înhăitat cu un tânăr ce avea să fie, în mod evident, o sursă de griji şi neplăceri pentru Andrew Restarick. Dar, după asta? Ce gândise şi simţise pentru o fiică vitregă care, în mod deliberat şi aparent încerca să o otrăvească?

Atitudinea ei părea să fie una inteligentă. Dorise ca Norma să plece din casă, să fie ea însăşi în afara oricărui pericol; şi să conlucreze cu soţul ei la aplanarea sau curmarea

oricărui scandal în legătură cu ce se întâmplase. Norma venea acasă pentru un sfârşit de săptămână, ocazional, ca să păstreze aparenţele, dar viaţa ei de acum înainte avea să se concentreze la Londra. Chiar şi atunci când soţii Restarick s-ar muta în casa pe care o căutau, nu i s-ar propune Normei să locuiască împreună cu ei. Cele mai multe tinere, în zilele noastre, locuiesc separat de familiile lor. Aşa fusese aranjată problema şi-n acest caz.

Afară de eventualitatea când, în ce-l privea pe Poirot, chestiunea referitoare la persoana care administrase otrava lui Mary Restarick era foarte departe de a fi aranjată premeditat! Chiar Restarick credea că fiica sa era cea care…

Dar Poirot se întreba…

Mintea sa se juca cu posibilităţile tinerei Sonia. Ce făcea ea în acea casă? De ce a venit acolo? Că-i dădea să mănânce lui Sir Roderick din mâna ei, era în ordine – poate că nu dorea să se întoarcă în patria sa?! Poate că planurile ei să fie pur matrimoniale – bătrânii de vârsta lui Sir Roderick se căsătoreau, adesea, cu tinere drăguţe. Într-un sens monden, Sonia putea să facă şi ea acelaşi lucru. O poziţie socială sigură şi perspectiva unei văduvii apropiate, cu un venit stabil şi suficient – sau ţelurile ei erau cu totul diferite?! Plecase spre Kew Gardens cu hârtiile care-i lipseau lui Sir Roderick, vârâte între paginile unei cărţi?!

Devenise suspectă pentru Mary Restarick – în ceea ce priveşte activităţile ei profesionale, loialitatea ei, unde pleca în zilele ei libere şi cu cine se întâlnea?! Şi atunci, administrase Sonia substanţele care, în doze mici, cumulate, n-ar fi trezit nici o bănuială, de nici un fel, decât o banală gastroenterită?!

Pentru un moment, îi scoase din minte pe oamenii de la Crosshedges. Ajunse, aşa cum ajunsese Norma, la Londra, şi continuă aprecierea celor trei tinere care împărţeau un apartament.

Claudia Reece-Holland, Frances Cary, Norma Restarick. Claudia Reece Holland, fiică a unui renumit membru al Parlamentului, bogată, capabilă, bine instruită, atrăgătoare, secretară de înaltă clasă. Frances Cary, fiică a unui avocat de ţară, artistă, fusese la şcoala de teatru pentru scurt timp, apoi la Slade, a apucat, de asemenea, să lucreze ocazional la Art Council, acum fiind angajată la o galerie de artă. Câştiga un salariu bun şi avea legături boeme. Îl cunoştea pe tânărul David Baker, deşi, în mod aparent, nu mai mult decât întâmplător. Posibil să fie îndrăgostită de el? Acesta era genul de tânăr, se gândea Poirot, nesuferit, în general, de părinţi, oameni ai Bisericii, precum şi de Poliţie. Unde zăcea atracţia pentru fetele de familie bună. Poirot nu reuşea să vadă. Dar era necesar să recunoască asta ca un fapt dat. Ce părere avea el despre David?

Un tânăr atrăgător, cu aerul uşor amuzat şi neruşinat, pe care-l văzuse prima oară în capul scărilor la Crosshedges, îndeplinind o însărcinare pentru Norma (sau o recunoaştere personală, cine ştie?). L-a văzut, din nou, când l-a luat cu maşina sa. Un tânăr cu personalitate, dând, fireşte, impresia de pricepere în ceea ce alege să facă. Şi totuşi, era clară o latură a sa, necorespunzătoare. Poirot ridică una din hârtiile de pe o măsuţă de lângă el şi o studie. Un palmares prost, deşi nu categoric criminal. Mici fraude la unele garaje, huliganism, distrugere de bunuri, de două ori liberat condiţionat. Toate aceste lucruri erau la modă. Nu intrau în categoria de diavol, a grilei lui Poirot. Fusese un pictor care promitea, dar a renunţat. Era genul care nu lucra serios nimic. Era înfumurat, mândru, un păun îndrăgostit de propria lui înfăţişare. Era el ceva mai mult decât atât? Se întreba Poirot.

Întinse o mână şi luă o altă foaie de hârtie, pe care era scrisă, în grabă, în propoziţii grosolane, conversaţia ce-a avut loc între Norma şi David în restaurant, aşa cum a putut Mrs. Oliver să şi-o amintească. Şi cât de bine reconstituită era asta? Se miră Poirot. Clătină din cap, cu îndoială.

Niciodată nu ştiai până unde putea să ajungă imaginaţia lui Mrs. Oliver? Îi păsa tânărului de Norma, într-adevăr dorea să se căsătorească cu ea? Nu era nici o îndoială în legătură cu sentimentele ei faţă de el. Acesta îi sugerase căsătoria. Dobândise Norma banii ei proprii? Era doar fiica unui om bogat, dar asta nu era acelaşi lucru cu a fi în posesia averii. Poirot scoase o exclamaţie de supărare. Uitase să cerceteze condiţiile testamentului defunctei Mrs. Restarick. Dădu un bobârnac hârtiilor cu notiţe. Nu. Mr. Goby nu neglijase această nevoie evidentă. Mrs. Restarick, aparent, fusese bine întreţinută de soţul ei în cursul vieţii. Avusese, în mod evident, un mic venit propriu, care se ridica, probabil, la o mie de lire sterline pe an. Ea lăsase fiicei sale tot ce posedase. Acesta, cu greu, ar fi reprezentat, gândi Poirot, un motiv de căsătorie. Probabil, fiind singurul său copil, ea va moşteni o mulţime de bani la moartea tatălui ei, dar asta nu era deloc acelaşi lucru ispititor acum, pentru un vânător de avere. Tatăl ei ar putea să-i lase foarte puţin sau deloc, desigur, dacă lui nu i-ar plăcea bărbatul cu care s-ar fi măritat. Ar decreta el, atunci, că David o iubea, numai fiindcă acesta avea de gând să se însoare cu ea? Şi, totuşi… Poirot clătină din cap. Era cam a cincea oară când îl clătinase. Toate aceste lucruri nu se legau, nu alcătuiau o schemă satisfăcătoare. Îşi reaminti biroul lui Restarick şi cecul pe care-l scrisese – evident, să-l cumpere pe tânăr – şi tânărul, evident, dorea să fie cumpărat! Astfel că, din nou, nu se potrivea! Cecul fusese completat, în mod cert, pentru David Baker şi era pentru o foarte mare – într-adevăr, ilogică-sumă. Era o sumă care putea tenta pe oricare tânăr sărac şi fără caracter. Şi totuşi, el îi sugerase căsătoria numai cu o zi înainte. Asta, desigur, ar putea fi o mişcare în acest joc – o mişcare care să ridice preţul pe care-l cerea el. Poirot şi-l reaminti pe Restarick şezând acolo, cu buzele strânse tare. Trebuie că-şi iubea foarte mult fiica, pentru a plăti o sumă atât de mare şi trebuie să-i fi fost teamă, de

asemenea, că însăşi fiica sa era aproape hotărâtă să se mărite cu acel David.

De la gândurile despre Restarick, Poirot se îndreptă spre Claudia. Claudia şi Andrew Restarick. Era şansă, pură şansă că ea devenise secretara sa? Trebuia să fie o legătură între ei! Claudia! Se gândi la ea. Trei fete într-un apartament, apartamentul Claudiei Reece-Holland. Ea fusese cea care închiriase, iniţial, apartamentul şi-l împărţise, mai întâi, cu o prietenă, o fată pe care deja o ştia, şi apoi cu o altă fată, cea de-a treia fată. A treia fată! se gândi Poirot. Da, mereu revenea la aceasta. A treia fată. Acesta este lucrul la care ajunsese, în sfârşit. Unde trebuia să ajungă. Unde îl condusese toată elaborarea aceasta de scheme. Spre Norma Restarick.

O tânără care venise să-l consulte în timp ce el şedea la micul dejun. O tânără căreia i se alăturase la masă într-un restaurant, unde ea mâncase de curând fasole gătită, cu un tânăr pe care-l iubea. (Observă că mereu i se pare că o vede la orele de masă!) Şi ce credea despre ea? În primul rând, ce credeau ceilalţi oameni despre ea? Restarick avea grijă de ea şi era cu disperare neliniştit în legătură cu ea, cu disperare înspăimântat pentru ea. El nu numai că o suspecta – era chiar sigur, evident, că încercase s-o otrăvească pe soţia sa cu care s-a căsătorit recent. Consultase un doctor în legătură cu ea. Poirot simţi că i-ar plăcea foarte mult să discute cu acel doctor, dar se îndoia că l-ar găsi undeva. Doctorii erau foarte zgârciţi în furnizarea informaţiilor medicale, nu numai unor persoane oarecare, ci unor astfel de persoane demne de toată încrederea cum sunt părinţii. Dar, Poirot îşi putea imagina îndeajuns de bine doctorul care vorbise. Acesta fusese precaut, gândi Poirot, aşa cum sunt capabili doctorii să fie. Acesta ar fi luat-o pe ocolite, ar fi dat din colţ în colţ şi ar fi vorbit, poate, despre tratamentul medical. Nu accentuase prea evident latura mentală, dar o sugerase în mod cert, ori făcuse aluzie la ea. De fapt, doctorul, probabil că, în

particular, era sigur că asta-i tot ce s-a întâmplat. Dar el mai ştia foarte mult despre fete isterice, şi că, uneori, se manifestase aşa, nu ca rezultat al unor cauze mentale, ci, mai degrabă, din cauza temperamentului, geloziei şi isteriei. El nu putea fi nici psihiatru şi nici neurolog. El putea fi un G. P., care nu şi-a asumat riscul de a pune diagnosticul în legătură cu ceea ce nu putea fi sigur, dar sugerase anumite lucruri, fără să atragă atenţia. O slujbă undeva…

— O slujbă în Londra, apoi altceva. Mai târziu, poate, tratament la un specialist?

Oare ce a gândit altcineva despre Norma Restarick? De pildă, Claudia Reece-Holland? Nu ştia! Cu siguranţă, nu, mai ales din puţinul ce-l ştia despre aceasta. Claudia era capabilă să ascundă orice secret; în mod sigur, nu i-ar fi scăpat nimic din ceea ce ea înţelegea să nu-i scape. Nu dăduse nici un semn că vrea s-o izgonească pe fată – ceea ce ar fi putut să facă, dacă i-ar fi fost teamă de starea ei mentală. Probabil că n-a discutat prea mult cu Frances despre acest subiect, deoarece celeilalte fete i s-a părut atât de nevinovat faptul că Norma nu s-a întors la ele după week-end-ul petrecut acasă. Claudia fusese îngrijorată şi supărată în legătură cu asta. Era probabil ca Claudia să fie implicată mai mult, decât apărea, în schemă! Avea cap, gândi Poirot, şi pricepere… Se întoarse la Norma. Încă o dată reveni la a treia fată. Care era locul ei în schemă? Locul care ar concentra, care ar aduna toate piesele împreună? Ofelia, se gândi el? Dar acolo erau două păreri contrare despre ea exact cum existau şi despre Norma. Era Ofelia nebună sau simula nebunia? Actriţele îşi exprimaseră păreri diferite referitor la cum ar trebui jucat acest rol… Sau probabil, ar zice el, regizorii. Ei erau cei care descifrau ideile. Era Hamlet nebun, ori sănătos? Alegeţi. Era Ofelia nebună sau sănătoasă?

Restarick n-ar fi folosit cuvântul „nebun”, nici măcar în gând, în legătură cu fiica sa. Tulburare mentală era

expresia pe care prefera toată lumea s-o folosească. Celălalt cuvânt care fusese întrebuinţat pentru Norma era „ţăcănit”! „Ea-i puţin ţăcănită”? „Îi lipseşte ceva, acolo”! „Puţină deficienţă, dacă ştii la ce mă refer.”. Erau „femeile obişnuite” buni judecători? Poirot se gândi că puteau fi. Era ceva ciudat în legătură cu Norma, în mod sigur, dar putea fi ciudată într-un chip deosebit de cel care părea. Îşi aminti tabloul pe care-l afişase ea în cameră la el. O tânără de azi, înfăţişarea modernă tip, exact cum arată multe fete tinere. Păr moale, atârnându-i pe umeri, îmbrăcămintea fără personalitate, care lăsa cu zgârcenie să se vadă genunchii – totul pentru ochii lui demodaţi, arătându-i-o ca pe o tânără care pretinde să fie copil.

„Îmi pare rău, sunteţi prea bătrân”!

Poate că era adevărat. O privise cu ochii unui bătrân, fără admiraţie, pentru el era exact o fată fără voinţa evidentă de a plăcea, fără cochetărie – o fată fără nici un simţ al propriei feminităţi – nici un farmec, nici un mister, nici seducţie, care n-avea să ofere nimic, în afară de, poate, sexul pur biologic. Astfel că e posibil ca ea să fi avut dreptate atunci când l-a condamnat bătrân de drept comun! Nu putea s-o ajute, pentru că n-o înţelegea, din cauză că nici măcar n-avea posibilitatea s-o aprecieze. Făcuse tot ce i-a stat în putere pentru ea, dar ce reprezenta asta până acum? Ce făcuse pentru ea din momentul când îl rugase? Şi, în mintea sa, răspunsul veni prompt. O păstrase în siguranţă. Cel puţin asta. Dacă fireşte, dorea să fie ţinută în siguranţă?! Acea ilogică mărturisire! Într-adevăr, nu atât de mult o mărturisire, cât o declaraţie: „Cred că, poate, am… Săvârşit o crimă”!

Nu te da bătut, fiindcă asta era esenţa întregii probleme. Asta era profesiunea sa. Să se ocupe de crime, să lămurească crime, să prevină crime! Să fie un bun copoi, care urmăreşte până-n pânzele albe crima. Crimă declarată. Crimă undeva. A căutat-o şi n-a găsit-o. Schema cu arsenicul în supă? O schemă cu tineri huligani care se

înjunghiau unul pe altul cu cuţitele? Caraghioasa şi sinistra expresie pete de sânge în curte! Un foc tras dintr-un revolver. În cine şi de ce?

Nu era aşa cum se cuvine să fie o formă de crimă care s-ar potrivi cu cuvintele pe care le spusese ea: „Poate că eu am săvârşit o crimă”! Se poticnise în întuneric, încercând să vadă o schemă a crimei, încercând să vadă unde se potrivea a treia fată în schemă, revenind mereu la aceeaşi nevoie urgentă de a şti cum arăta cu adevărat această fată.

Şi atunci, cu o expresie de nepăsare, Ariadne Oliver îi arătase, aşa cum gândea el, lumina. Presupusa sinucidere a unei femei de la Borodene Mansions. Asta s-ar potrivi. Era locul unde-şi avea cea de-a treia fată locuinţa. Trebuie să fie crima de care ea vorbise. Altă crimă comisă în acelaşi timp ar fi fost mai mult decât o coincidenţă! În plus, nu era nici un semn, nici o urmă a unei alte crime care să se fi comis atunci. Nici un alt deces care putea să o trimită în mare grabă să-l consulte, după ce a ascultat, la o petrecere, cu admiraţie exagerată, propriile sale creaţii, pe care prietena lui, Mrs. Oliver, le-a dat lumii. Şi aşa, când Mrs. Oliver l-a informat, într-o manieră nepăsătoare, despre femeia care se aruncase pe fereastră, i s-a părut că, în sfârşit, obţinuse ceea ce căutase.

Aici era cheia, răspunsul la încurcătura sa. Aici va găsi ce are nevoie – de ce, când, unde?!

— Quelle deception, spuse Hercule Poirot, cu voce tare.

Întinse mâna şi alese rezumatul vieţii unei femei, îngrijit dactilografiat – faptele neâmpodobite ale existenţei lui Mrs. Charpentier. O femeie de patruzeci şi trei de ani, cu o poziţie socială bună, renumită a fi fost o femeie nestăpânită – două căsnicii – două divorţuri – o femeie căreia i-au plăcut bărbaţii. O femeie care în ultimii ani a băut mai mult decât era în stare. O femeie care iubea petrecerile. O femeie care era de acum recunoscută că umblă cu bărbaţi mult mai tineri decât ea. Locuind într-un apartament, singură, în Borodene Mansions. Poirot putea înţelege şi simţi ce fel de

femeie era şi fusese, şi putea vedea de ce o astfel de femeie să fi dorit să se arunce pe fereastră de la înălţime. Într-o dimineaţă, devreme, când s-a trezit disperată.

Din cauză că avea cancer, ori credea că are cancer?! Dar, la anchetă, proba medicală dovedise foarte clar că nu era aşa.

Ce dorea el era o cât de mică legătură cu Norma Restarick. Nu reuşea s-o găsească. Citi din nou printre faptele seci.

Identificarea fusese solicitată de către un avocat. Louise Charpentier, deşi ea a folosit o formă franţuzească a numelui de familie – Carpenter. Pentru că mergea mai bine cu numele ei de botez? Louise? De ce era numele Louise un nume familiar? O oarecare menţiune întâmplătoare? O expresie? Degetele lui reveniră rapid, cu dibăcie, printre paginile dactilografiate. Aha! Iată unde era! Doar o singură referinţă. Femeia pentru care Restarick şi-a părăsit soţia avea o fiică cu numele de Louise Birell. Cineva care s-a dovedit a avea o mică semnificaţie în viaţa de mai târziu a lui Restarick. Ei s-au certat şi s-au despărţit după vreun an. Aceeaşi schemă, se gândi Poirot. Obţinând acelaşi lucru, cum probabil a obţinut totul în cursul vieţii acestei femei deosebite. Să iubeşti cu violenţă un om, să-i distrugi casa, poate, să trăieşti cu el şi apoi să te certi cu el şi să-l părăseşti. Simţea sigur, absolut sigur, că această Louise Charpentier era aceeaşi Louise.

Chiar aşa, cum s-a legat Louise cu tânăra Norma? Şi-au reunit soarta Restarick şi Louise Charpentier, atunci când s-a întors el în Anglia? Poirot se îndoia. Vieţile lor s-au despărţit cu ani în urmă. Ca să-şi fi reunit vieţile, dintr-o întâmplare, părea puţin probabil, dacă nu imposibil! Fusese o scurtă şi, în realitate, o dragoste nebună, dar trecătoare, neimportantă. Soţia lui actuală ar fi prea puţin geloasă pe trecutul soţului ca să dorească să arunce pe fereastră pe fosta sa amantă. Ridicol! Singura persoană, pe care era în măsură s-o vadă şi care putea fi genul capabil să păstreze

duşmănie după atâţia ani, şi care ar fi dorit să se răzbune pe femeia care i-a distrus căminul, putea fi prima Mrs. Restarick. Iar ipoteza asta părea, în mod extravagant, imposibil şi, oricum, prima Mrs. Restarick era deja moartă!

Telefonul sună. Poirot nu se mişcă. În acest moment deosebit nu dorea să fie deranjat. Avea sentimentul că este pe o pistă de un anumit anumit fel… Dorea să se convingă de asta… Telefonul se opri. Bun. Miss Lemon ar putea face faţă acestui violent asalt sonor…

Uşa se deschise şi intră Miss Lemon.

— Mrs. Oliver doreşte să vă vorbească, zise ea.

Poirot dădu din mână, agitat:

— Nu acum, nu acum, te implor! Acum nu pot să vorbesc cu ea!

— Spune că este ceva la care tocmai s-a gândit şi despre care a uitat să vă povestească. Despre o hârtie, o hârtie neterminată, care se pare că a căzut dintr-un sertar de birou într-un camion de transportat mobilă. Mai degrabă o poveste incoerentă, adăugă Miss Lemon, cu voce în care-şi permise să introducă o notă de dezaprobare.

Poirot dădu din mână ca un nebun.

— Nu acum, forţă el. Te rog, nu acum.

— O să-i spun că sunteţi ocupat.

Miss Lemon se retrase.

Pacea coborî încă o dată asupra încăperii. Poirot simţi valurile oboselii învăluindu-l. Prea multă meditaţie. „Trebuie să te destinzi. Da trebuie să te destinzi, trebuie să elimini încordarea – în destindere trebuie să apară şi schema”. Era sigur de data asta; nu mai există nimic ce ar putea afla din afară. Trebuie să apară dinăuntru.

*

* *

Şi, aproape brusc – exact când pleoapele i se odihneau în somn – apăru… Totul era acolo – aşteptându-l pe el! O să rezolve totul. Da, ştia acum. Toate bucăţelele erau acolo, bucăţi şi piese nelegate, toate însă potrivindu-se! O perucă,

un tablou, cinci dimineaţa, femei şi coafurile lor. Păunul – toate conducând la expresia cu care începuse:

A Treia Fată…

„Poate că eu am comis o crimă…” Desigur! Îi veniră în minte câteva versuri pentru copii, caraghioase. Le repetă cu voce tare:

Bat toba în butoi, trei oameni, Ghici cine ar putea sa fie ei?

Un măcelar, un brutar, un făuritor de sfeşnice…

Ce prostie, nu-şi amintea ultimul vers.

Un brutar, da, un măcelar, într-un mod exagerat…

Încercă să scoată o parodie feminină:

Frământă un cozonac, frământă, trei fete într-un apartament, Ghici cine ar putea să fie ele?

O Asistentă Personală şi o tânără de la Slade, Şi a Treia Fată este o…

Intră Miss Lemon.

„Ah, îmi amintesc acum „«Şi cu toţii au ieşit, dintr-un imaginar CARTOF» „

Miss Lemon îl privi, nelinişti tă.

— Dr. Stillingfleet insistă să vă vorbească imediat. Zice că e urgent.

— Spune-i Dr. Stillingfleet că poate… Dr. Stillingfleet ai spus?

O concedie, ridică receptorul.

— Da, eu sunt! Poirot la telefon. S-a întâmplat ceva?

— Ea a plecat de la mine.

— Ce?

— Aşa cum aţi auzit. A plecat. A ieşit pe poarta principală.

— Dumneavoastră aţi lăsat-o să plece?

— Ce altceva puteam să fac?

— Puteaţi s-o opriţi.

— Nu.

— S-o lăsaţi să plece a fost o nebunie.

— Nu.

— Nu înţelegeţi.

— Asta a fost înţelegerea. Să plece oricând liberă.

— Nu înţelegeţi ce poate fi complicat.
— Foarte bine, atunci, nu înţeleg! Dar ştiu ce fac eu! Iar dacă n-o lăsam să plece, toată munca mea cu ea s-ar fi irosit. Am lucrat cu ea. Treaba dumneavoastră şi treaba mea nu sunt una şi aceeaşi. Noi n-am ieşit în oraş pentru acelaşi lucru. Vă spun, eram plecat undeva. Plecat undeva, aşa că eram sigur că n-o să plece după mine.
— A, da. Şi atunci, mon ami, ea a plecat.
— Sincer să fiu, nu pot să înţeleg. Nu pot să văd de ce să fie reţinută.
— S-a întâmplat ceva.
— Da, dar ce?
— Cineva pe care a văzut, cineva care i-a vorbit, cineva care a descoperit unde este.
— Nu văd cum putea să se întâmple asta… Dar, ce se pare că nu vedeţi este că ea-i o persoană liberă. Trebuia să fie o persoană liberă.
— Cineva a venit la ea. Cineva a descoperit unde era. A venit vreo scrisoare, o telegramă, un telefon?
— Nu, nimic de felul ăsta. De asta sunt foarte sigur.
— Atunci, cum… Sigur că da! Ziarele. Aveţi ziare, presupun, în acest stabiliment al dumneavoastră?
— Fireşte. Viaţa de fiecare zi, normală, iată ce susţin în locul meu de afaceri.
— Atunci e clar cum le-a obţinut. Viaţă de fiecare zi, normală. Câte ziare cumpăraţi?
— Cinci. El le numi pe cele cinci.
— Când a plecat fata?
— Azi-dimineaţă. La zece şi jumătate.
— Exact, după ce-a citit ziarele. Pentru început e suficient de bine. Care ziar obişnuia să-l citească?
— Nu cred că avea vreo preferinţă anume. Uneori unul, alteori altul, câteodată pe toate… Altădată, îşi arunca numai privirea pe ele.
— Ei bine, n-am timp de pierdut discutând.

— Credeţi că ea a văzut vreun anunţ sau ceva de genul ăsta?

— Ce altă explicaţie ar putea fi? La revedere, acum nu pot să spun mai mult. Trebuie să caut. Trebuie să caut un anumit anunţ şi apoi să merg mai departe, repede…

Puse receptorul în furcă.

— Miss Lemon, adu-mi două ziare. Morning News şi Daily Cornet. Trimite-l pe Georges să le cumpere pe toate celelalte…

În timp ce răsfoia ziarele la Mica publicitate şi le citea cu grijă, îşi urmărea firul gândurilor. „Să fie la timp! Trebuie să fie la timp… A fost deja o crimă! O să urmeze încă una! Dar el, Hercule Poirot, o s-o prevină… Dacă va fi la timp… El era Hercule Poirot, răzbunătorul nevinovăţiei. N-a spus el (iar oamenii au râs când a zis asta): – „Eu nu aprob crima”! Ei au considerat asta un adevăr spus pe jumătate. Dar nu era un adevăr spus pe jumătate. Era o simplă declaraţie, de fapt, fără melodramă. „El nu aprobă crima!”

George intră cu un vraf de ziare.

— Sunt toate din dimineaţa asta, domnule.

Poirot se uită la Miss Lemon, care stătea alături, aşteptând să fie operativă.

— Caută prin astea pe care le-am verificat eu, să vezi dacă nu mi-a scăpat ceva.

— Vă referiţi la mica publicitate?

— Da. Mă gândeam că ar putea fi numele David, poate. Numele unei fete. O poreclă sau un nume de răsfăţ. Ei n-ar folosi Norma. Un apel pentru ajutor, probabil, ori pentru o întâlnire.

Miss Lemon luă ziarele supusă, dar cu oarecare dezgust. Acesta nu era felul ei de eficienţă, dar, pentru moment, n-avea să-i dea altceva de lucru. El însuşi începu să citească Morning Chronicle. Acesta era câmpul cel mai mare de cercetat. Trei coloane întregi de anunţuri. Se aplecă peste foaia deschisă.

„O doamnă care dorea să scape de mantoul ei de blană… Pasageri poftiţi într-o călătorie cu autocarul peste hotare… Casă drăguţă, de epocă, de vânzare… Pensiune… Copii înapoiaţi… Ciocolată de casă… Julia. Nu te voi uita niciodată. Al tău pentru totdeauna”. Asta era mai mult decât genul de lucruri pe care-l căuta. Îl luă în considerare dar trecu mai departe. „Mobilă Louis XV… Femeie între două vârste pentru ajutor administrare hotel… În necaz, disperat. Trebuie să te văd. Vino la apartament, ora 4:30, nu neglija. Codul nostru Goliath”.

Auzi sunând clopoţelul de la uşă exact când striga:

— Georges, un taxi.

Îmbrăcă paltonul şi ieşi în hol, tocmai când George deschidea uşa principală şi se ciocnea cu Mrs. Oliver. Toţi trei luptau să se descurce în holul îngust.

CAPITOLUL XXII

Frances Cary, ducându-şi sacul de dormit, cobora pe Mandeville Road, sporovăind cu prietena pe care tocmai a întâlnit-o la colţul ce da spre corpul de clădiri Borodene Mansions.

— Într-adevăr, Frances, e ca şi cum ai locui într-o închisoare, blocul ăsta. Wormwood Scrubs sau altceva asemănător.

— Prostii, Eileen. Îţi zic eu, sunt teribil de confortante aceste apartamente. Sunt foarte fericită şi Claudia este o persoană splendidă, cu care să împarţi locuinţa – niciodată nu te deranjează. Şi tot ea a aranjat o femeie cu ziua, minunată. Apartamentul e, cu adevărat, foarte drăguţ întreţinut.

— Sunteţi numai voi două? Am uitat. Nu aveţi a treia fată?

— O, ba da, dar se pare că ne-a părăsit.

— Vrei să spui că nu-şi plăteşte chiria?

— Oh, cred că-i în ordine cu chiria. Cred că-i în combinaţie cu un prieten.

Eilleen pierdu interesul pentru acest subiect. Prietenii erau o chestiune prea importantă, firește.

— De unde vii acum?

— Din Manchester. S-a deschis o expoziţie de pictură. Succes grozav.

— Chiar pleci la Viena luna viitoare?

— Da, cred că da. E deja fixat. Mai degrabă nostim.

— N-ar fi groaznic dacă ar fi furate unele tablouri?

— Oh, toate sunt asigurate, răspunse Frances. Oricum, toate care sunt cu adevărat valoroase.

— Cum s-a prezentat expoziţia lui Peter?

— Mă tem că nu teribil de bine. Dar, a fost o cronică destul de bună a criticului de la The Artist şi asta contează mult.

Frances coti spre Borodene Mansions, iar prietena ei îşi continuă drumul mai departe, pe şosea, unde locuia într-o căsuţă transformată dintr-un grajd. Frances spuse „Bună seara” portarului şi urcă cu liftul la etajul şase. Merse de-a lungul coridorului, fredonând o mică melodie.

Introduse cheia în uşa apartamentului. În hol, încă, era aprinsă lumina. Claudia mai avea o oră şi jumătate până când se întorcea de la birou. Dar, în sufragerie, a cărei uşă era întredeschisă, lumina era aprinsă.

Frances zise cu voce tare:

— Lumina-i aprinsă. Ce ciudat.

Se dezbrăcă de palton, aruncă sacul de dormit, deschise larg uşa şi intră…

Atunci se opri împietrită. Gura i se deschise, apoi se închise. Înţepeni cu totul – ochii-i priveau fix la figura care zăcea întinsă pe podea; apoi, se ridicară încet spre oglinda de pe perete, care îi reflecta faţa izbită de groază.

Simţi nevoia să tragă adânc aerul în piept. Paralizia de moment dispăruse, îşi răsturnă capul pe spate şi ţipă. Împiedicându-se de sacul de pe hol şi lovindu-l, îl dădu la o parte, ieşi alergând din apartament pe coridor şi bătu ca turbată la uşa apartamentului vecin.

Deschise o femeie mai în vârstă.

— Ce Dumnezeu…

— Acolo-i cineva mort… Cineva mort. Şi, cred că-i cineva pe care-l ştiu… David Baker. Zace pe podea… Cred că-i înjunghiat… Trebuie să fi fost înjunghiat. Acolo-i sânge… Sânge peste tot.

Începu să plângă în hohote isterice. Miss Jacobs o scutură, o linişti, o împinse să stea pe o canapea şi spuse autoritar:

— Linişteşte-te, acum! Îţi dau nişte coniac. Şi lovi o sticlă pe care o ţinea în mână. Stai acolo şi bea.

Miss Jacobs nu era genul de femeie care să ţipe în gura mare. Se opri exact în cadrul uşii, cu gura făcută pungă. Pe podea zăcea un tânăr bine făcut, cu mâinile larg desfăcute şi părul castaniu revărsat pe umeri. Purta o haină de catifea de un roşu stacojiu, iar cămaşa sa albă era pătată de sânge. Tresări, fiind conştientă că mai are o persoană cu ea în încăpere. O tânără stătea în picioare rezemată de perete, marele Arlechin părea să facă un salt peste cerul pictat.

Tânăra era îmbrăcată cu o rochie de lână, albă, iar părul ei castaniu îi atârna mlădios de o parte şi de alta a feţei. În mână ţinea un cuţit de bucătărie.

Miss Jacobs se uită fix la ea şi ea se uită fix la Miss Jacobs.

Atunci, vorbi cu glas liniştit, ca după o adâncă chibzuială, parcă răspundea cuiva care o întrebase:

— Da, eu l-am ucis… Sângele s-a scurs de pe cuţit pe mâinile mele. M-am dus la baie să mă spăl – dar, vă daţi seama că nimeni nu se poate spăla de un fapt ca acesta? Şi, apoi, m-am reântors aici să văd dacă e cu adevărat real. Este, aşa-i! Săracu' David… Presupun că eu trebuie să fi făcut… Miss Jacobs se căzni, cu puţine şanse, să scoată câteva vorbe. În timp ce le pronunţa, se gândea cât de ridicol sună!

— Adevărat? De ce a trebuit să faci un lucru ca ăsta?

— Nu ştiu… Cel puţin – presupun că… Într-adevăr… El era în mare încurcătură. El a trimis după mine – şi am venit… Dar, am vrut să mă lase în pace, să fiu liberă. Am dorit să scap de el. Nu-l iubeam cu adevărat.

Lăsă cuţitul din mână, cu grijă, pe masă şi se aşează pe un scaun.

— E riscant, nu? Zise ea. Să urăşti pe cineva… E riscant, deoarece nu ştii ce ai putea să faci… Ca Luise…

Apoi, continuă liniştit:

— N-ar fi mai bine să sunaţi la poliţie?

Supusă, Miss Jacobs formă 999.

*

* *

Acum, existau şase persoane în cameră, cu Arlechinul de pe perete. Trecuse mult timp. Poliţia venise şi plecase.

Andrew Restarick şedea ca o stană de piatră. O dată sau de două ori rosti aceleaşi cuvinte: „Nu pot să cred…” Chemat telefonic sosise de la birou împreună cu Claudia Reece-Holland. În felul ei liniştit fusese fără încetare de folos. A convocat telefonic pe avocaţi, a sunat la Crosshedges şi la două firme de agenţi de stat, ca să încerce să intre în legătură cu Mary Restarick. I-a dat lui France Cary un calmant şi a trimis-o să se culce.

Hercule Poirot şi Mis. Oliver şedeau unul lângă altul, pe canapea. Sosiseră în acelaşi timp cu poliţia.

Ultimul dintre cei care trebuiau să sosească, când aproape toţi ceilalţi plecaseră, fusese un om liniştit, cu părul cărunt şi manieră delicată, inspectorul şef Neele de la Scotland Yard, care l-a salutat pe Poirot cu o uşoară înclinare a capului şi a fost prezentat lui Andrew Restarick. Un tânăr înalt, cu părul roşcat, stătea în picioare la fereastră, privind în jos, în curte.

„Ce aşteptau cu toţii?” se întreba Mrs. Oliver. Cadavrul fusese dus; fotografii şi alţi ofiţeri de poliţie şi-au făcut munca lor, ei înşişi, după ce s-au îngrămădit în dormitorul Claudiei, au revenit în sufragerie, unde trebuiau să aştepte, a presupus ea, să sosească omul de la Scotland Yard.

— Dacă dumneavoastră vreţi să mă lăsaţi să plec… Îi zise Mrs. Oliver, nesigură.

— Nu sunteţi Mrs. Ariadne Oliver? Nu, dacă n-aveţi nimic împotrivă, v-aş ruga mai curând să rămâneţi. Ştiu că nu este plăcut...

— N-am impresia plăcerii, într-adevăr!

Mrs. Oliver închise ochii – să vadă întrega problemă din nou. Păunul mort atât de pitoresc, încât părea un personaj de teatru. Şi fata – fata fusese diferită – nu acea Norma nesigură din Crosshedges – Ofelia neatractivă – cum o numise Poirot – ci aproape o figură de tragică demnitate – acceptându-şi soarta.

De cum sosise la faţa locului, Poirot întrebase un poliţist-gradat dacă ar putea să dea două telefoane. Unul trebuia să fie la Scotland Yard şi poliţistul i-a permis, după ce a făcut o verificare preliminară, lămuritoare la telefon. Sergentul îl îndrumase pe Poirot să telefoneze de la aparatul din dormitorul Claudiei, iar el se conformase, închizând uşa în spatele său.

Sergentul continuase să privească bănuitor, murmurând subordonatului său:

— Cei de la Scotland Yard zic că-i în regulă. Eu, însă, mă întreb, cine-i? Figură cam ciudată, micul individ!

— Străin, nu? Ar putea fi de la Direcţia Specială?

— Nu cred. A dorit să vorbească cu inspectorul şef Neele.

Ajutorul său şi-a ridicat sprâncenele şi şi-a stăpânit un fluierat de mirare.

După ce telefonă şi celei de-a doua persoane, Poirot redeschise uşa şi-i făcuse semn cu mâna lui Mrs. Oliver, care stătea siderată dar calmă, în bucătărie, să-l urmeze. Se aşezaseră amândoi, unul lângă altul pe patul Claudiei Reece-Holland.

— Aş dori să putem face ceva, a spus Mrs. Oliver totdeauna gata de acţiune.

— Răbdare, chère madame!

— Eşti sigur că poţi face ceva?

— Da, sunt! Am telefonat oamenilor pe care era necesar să-i sun. Aici nu putem face nimic până când poliţia nu-şi va

termina investigaţiile preliminare.
— Cui i-ai telefonat, după inspector? Tatălui ei? Nu poate să vină s-o ia pe cauţiune?
— Liberarea pe cauţiune e puţin probabilă, atunci când este vorba de crimă, spuse Poirot sec. Poliţia a notificat deja tatălui ei. Au obţinut numărul de la Miss Cary.
— Unde-i Francis Cary?
— Înţeleg că are istericale în apartamentul vecin, al lui Miss Jacobs. Ea a fost cea care a descoperit cadavrul. Se pare c-a tulburat-o. A fugit de aici, ţipând.
— Ea-i artista, nu? Claudia şi-ar fi păstrat cumpătul.
— De acord cu tine. O foarte echilibrată tânără.
— Atunci, pe cine ai sunat?
— Întâi, aşa cum poate ai auzit, pe inspectorul şef Neele, de la Scotland Yard.
— Tipul ăsta va veni şi se va amesteca în afacerea asta?
— Nu vine să se amestece. El a fost ultimul care a făcut anumite investigaţii pentru mine şi care ar putea face lumină în această problemă.
— O, înţeleg… Pe cine altcineva ai sunat?
— Pe Dr. John Stillingfleet.
— Cine-i acesta? A, psihiatrul… Ca să spună că săraca Norma este nebună de legat şi nu poate fi oprită să ucidă oameni?
— Competenţa lui îl îndreptăţeşte să furnizeze dovezi care ar avea efect, dacă e necesar, în instanţă.
— Ştie ceva în legătură cu ea?
— Aş zice… O mulţime! Era în grija lui din ziua când ai găsit-o în restaurantul Shamrock.
— Cine a trimis-o acolo? Poirot zâmbi:
— Eu am regizat o mulţime de aranjamente la telefon, înainte de a veni să mă întâlnesc cu tine la restaurant.
— Ce? Tot timpul am fost atât de dezamăgită de tine şi am ţinut să te îndemn să faci ceva… Iar tu ai făcut aranjamente?! Şi nu mi-ai spus niciodată! Serios, Monsieur

Poirot! Nici un cuvânt! Cum de ai putut să fii aşa… Aşa de egoist?

— Nu te înfuria, madame, te rog. Ce am făcut, am făcut ca să fie cel mai bine.

— Oamenii, totdeauna, zic aşa, când au făcut ceva, îndeosebi ceva care te înfurie. Ce altceva ai mai pus la cale?

— Am aranjat ca serviciile mele să fie acceptate de tatăl ei, astfel încât să pot face demersurile necesare pentru siguranţa ei.

— Referitoare la acest Dr. Stillingwater?

— Stillingfleet. Da!

— Cum Dumnezeu ai reuşit asta? Nu m-aş fi gândit nici un moment că ai fi genul de om pe care tatăl ei l-ar alege să prepare toate aceste aranjamente. Pare să fie genul de om care ar fi foarte bănuitor cu străinii.

— L-am făcut să accepte silit – aşa cum un scamator scoate o carte. I-am solicitat o scurtă vizită, susţinând că am primit o scrisoare de la el, prin care mă ruga să procedez aşa cum am procedat.

— Şi te-a crezut?

— Fireşte, i-am arătat scrisoarea. Era dactilografiată pe hârtie cu antetul firmei lui şi semnată cu numele său – deşi, aşa cum mi-a arătat, scrisul nu era al lui.

— Vrei să spui că, de fapt, tu ai scris scrisoarea?

— Da. Am judecat în mod corect că asta i-ar trezi curiozitatea şi că el ar dori să mă vadă. Am realizat atât de mult, pentru că am avut încredere în propriile mele talente

— I-ai spus ce ai de gând să faci în legătură cu acest Dr. Stillingfleet?

— Nu. N-am spus nimănui. Era periculos, înţelegi?

— Periculos pentru Norma?

— Pentru Norma sau Norma era periculoasă pentru altcineva! De la începutul începuturilor au existat întotdeauna două posibilităţi. Faptele ar putea fi interpretate în ambele feluri. Tentativa de otrăvire a lui Mrs. Restarick nu convingea – s-a amânat prea mult, nu a

fost o tentativă de omor serioasă. Apoi, a existat o relatare neclară a unui foc de revolver tras aici, în Borodene Mansions – şi o altă poveste a cuţitelor de buzunar cu resort şi a petelor de sânge. Tot timpul când se întâmplau aceste lucruri, Norma nu ştia nimic despre ele, nu putea să-şi amintească et cetera. Ea găseşte arsenic într-un sertar – dar nu-şi aminteşte să-l fi pus acolo. Pretinde că a avut lapsus de memorie, că a pierdut perioade lungi de timp când nu-şi mai aminteşte nimic din ce făcea. Aşa că trebuie să te întrebi – este ceea ce spune ea adevărat, ori, pentru anume motive, inventează? Este ea o potenţială victimă a unui complot monstruos şi poate nebunesc – ori este ea însăşi aceea care este spiritul mişcător? Zugrăveşte ea însăşi un tablou al ei, ca o fată suferind de instabilitate mintală, ori are ea crima în minte, cu o apărare a responsabilităţii micşorate?

— Astăzi a fost altfel, remarcă încet Mrs. Oliver. N-ai observat? Cu totul altfel. Deloc… Deloc pierdută.

Poirot încuviinţă din cap.

— Nu Ofelia – Ifigenia.

Un zgomot de agitaţie din apartament abătu atenţia amândurora.

— Crezi… Mrs Oliver se opri. Poirot alergă la fereastră şi se uită în jos, în curte. Acolo era trasă o ambulanţă.

— Au de gând să-l ducă de aici? Întrebă Mrs. Oliver cu o voce tremurată. Şi, apoi, adăugă cu bruscă părere de rău. Săracul Păun.

— Era un ins prea puţin plăcut, spuse Poirot cu răceală.

— Era foarte decorativ… Şi aşa de tânăr, zise Mrs. Oliver.

— Asta-i foarte suficient pentru les fammes. Poirot deschise uşa dormitorului cu grijă, să nu facă zgomot prea mare, în timp ce se uita atent afară.

— Scuză-mă dacă te părăsesc o clipă, spuse el.

— Unde pleci?

— Dori să afle Mrs. Oliver, bănuitoare.

— Am înţeles că asta nu-i o chestiune, considerată în ţara asta, delicată, spuse Poirot cu reproş.

— Şi asta nu-calea spre loo, rosti ea sottovoce, după el, în acelaşi timp uitându-se cu un ochi în crăpătura uşii.

Se întoarse la fereastră, să observe ce se întâmplă jos.

— Mr. Restarick tocmai a sosit cu un taxi, remarcă ea, când Poirot s-a strecurat, înapoi, calm în cameră, după câteva minute şi Claudia a venit cu el. Ai reuşit să intri în camera Normei sau unde ai dorit, într-adevăr, să te duci?

— Camera Normei este ocupată de poliţie.

— Cât de enervant trebuie să fie pentru tine. Ce cari în, cum să-i spun, genul ăsta de dosar negru pe care l-ai adus în mână?

Poirot, la rândul lui, răspunse cu o întrebare.

— Ce ai băgat în sacoşa aia cu cai persani pe ea?

— Sacoşa mea de piaţă? Numai câteva pere, din întâmplare.

— Atunci, dacă-mi permiţi, îţi voi încredinţa acest dosar. Te rog, să nu fii dură cu el, ori să-l şifonezi.

— Ce-i ăsta?

— Ceva ce speram să descopăr – şi pe care l-am găsit. Ei, lucrurile încep să se rezolve de la sine. El se referea la zgomotele sporite ale activităţii ce se desfăşura.

Cuvintele lui Poirot o izbiră pe Mrs. Oliver, ca fiind mult mai mult descriptive, decât ar fi fost cuvintele englezeşti. Forfota şi zgomotul din jur erau infernale. Restarick, cu vocea lui puternică şi mânioasă! Claudia, vorbind la telefon! O privire fugară a unui stenograf poliţist, care s-a dus la uşa apartamentului vecin să ia declaraţii de la Frances Cary şi de la o persoană legendară, pe nume Miss Jacobs. Venirea şi plecarea, cu treburi ordonate şi o plecare finală a doi bărbaţi cu aparatele de fotografiat…

Apoi, pe neaşteptate, incursiunea bruscă în camera Claudiei a unui tânăr înalt, deşirat şi cu păr roşcat. Fără să-i dea vreo atenţie lui Mrs. Oliver, îi vorbi lui Poirot:

— Ce-a făcut? Crimă? Cine este? Prietenul?

— Da.
— Recunoaşte?
— S-ar părea că da.
— A zis ea aşa, în cuvinte categorice?
— N-am auzit-o să se manifeste cum spui. N-am avut deloc norocul s-o întreb ceva.
Un poliţist băgă capul pe uşă.
— Dr Stillingfleet? Întrebă acesta. Medicul legist ar dori o vorbă cu dumneavoastră.
— Dr. Stillingfleet încuviinţă din cap şi-l urmă afară din încăpere.
— Deci, ăsta-i Dr. Stillingfleet, constată Mrs. Oliver. Se gândi câteva clipe: E chiar el, nu?

CAPITOLUL XXIII

Inspectorul şef Neele trase spre el o foaie de hârtie, făcu câteva însemnări pe ea, privi în jur la ceilalţi oameni din cameră. Vocea lui era însufleţită şi oficială.
— Miss Jacobs? Întrebă el. Privi spre poliţistul care stătea lângă uşă. Sergent Conolly, ştiu, i s-a luat declaraţia. Dar aş dori să-i pun câteva întrebări.
Miss Jacobs fu condusă în încăpere câteva clipe mai târziu. Neele se ridică, destul de curtenitor, să o salute.
— Sunt inspectorul şef Neele, se prezentă el, strângându-i mâna. Îmi pare rău că vă deranjez pentru a doua oară. Dar, de data asta, este neoficial. Vreau doar să-mi fac o imagine mai clară despre ceea ce aţi văzut şi auzit, în mod exact. Mă tem că poate fi dureros…
— Dureros, nu, îl întrerupse Miss Jacobs, acceptând scaunul ce îl oferi el. A fost un şoc, desigur. Dar, n-a atras după sine nici o emoţie. Adăugă: Se pare că aţi ridicat lucrurile.
El presupuse că se referea la ridicarea cadavrului.
Ochii ei, cu priviri atât de critice, cât şi pline de atenţie, trecură uşor peste oamenii care erau adunaţi, înregistrând, pentru Poirot, o sinceră uimire (Dumnezeule, ce-i asta?); pentru Mrs. Oliver o curiozitate amestecată: o ciudată

apreciere pentru ceafa roşcată a Dr. Stillingfleet; o recunoaştere prietenoasă pentru Claudia căreia se învrednici să-i acorde un uşor salut, cu o înclinare a capului; în sfârşit, o licărire de compasiune pentru Andrew Restarick.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi tatăl fetei, i se adresă ea lui Restarick. Nu prea e momentul să primiţi condoleanţe de la străini ca mine. Ar fi mai bine să le lăsăm nerostite. Lumea în care trăiam în zilele noastre e de condamnat, aşa mi se pare mie. Fetele învaţă prea mult, după părerea mea.

Apoi, îşi întoarse faţa calmă spre Neele.

— Ce-aţi spus?

— Aş dori, Miss Jacobs, să-mi spuneţi cu cuvintele dumneavoastră exact ce aţi văzut şi aţi auzit.

— Nădăjduiesc că mă voi abate de la ceea ce am spus mai înainte, spuse Miss Jacobs, în mod neaşteptat. Lucrurile se interpretează, ştiţi… Încerci să faci o descriere cât se poate de exactă şi atunci foloseşti mai multe cuvinte. Nu cred că cineva nu este, uneori, mai puţin exact, mă gândesc că, în mod inconştient, poţi adăuga lucruri pe care, crezi că, poate, le-ai văzut sau trebuie să le fi văzut sau să le fi auzit. Dar, o să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Totul a început cu ţipete. M-am înfiorat. M-am gândit că cineva trebuie să fi fost rănit. Aşa că, deja mă îndreptasem către uşă, când cineva a început să bată în ea şi să strige-ntr-una. Am deschis-o imediat şi am văzut că era una din vecinele mele de apartament – una din cele trei tinere care locuiesc la numărul şaizeci şi şapte. Mă tem că nu-i ştiu numele, deşi o cunosc din vedere.

— Frances Cary.

— Era foarte incoerentă şi bâlbâia ceva despre cineva care este mort – cineva cunoscut… David Cutare – nu i-am reţinut ultimul nume. Ea plângea cu hohote şi tremura toată. Am adus-o înăuntru, i-am dat nişte coniac şi m-am dus să văd cu ochii mei.

Toţi simţeau că întreaga viaţă, Miss Jacobs numai asta ar fi făcut.

— Dumneavoastră ştiţi ce am găsit. Mai e nevoie să descriu?

— Poate, dar pe scurt.

— Un tânăr, unul din aceşti tineri moderni – îmbrăcăminte bătătoare la ochi şi păr lung. Zăcea pe podea şi era, în mod evident, mort! Cămaşa avea o pată întărită de sânge.

Stillingfleet se agită! Întoarse capul şi privi cu putere la Miss Jacobs.

— Apoi, am devenit conştientă că în încăpere era o fată. Ţinea în mână un cuţit de bucătărie. Părea destul de calmă şi stăpână pe sine – cu adevărat şi cu totul deosebit de straniu, faţă de situaţie…

Stillingfleet interveni:

— A spus ceva?

— A spus că fusese în baie să spele sângele de pe mâini – şi apoi a zis: „Dar, nu poţi să speli lucruri ca ăsta, nu?”

— Ieşi, pată blestemată, de fapt.

— Nu pot spune că ea mi-a reamintit de Lady Macbeth. Era – cum să mă exprim – perfect potolită. A lăsat cuţitul jos, pe masă şi s-a aşezat pe un scaun.

— Ce altceva a mai spus? Întrebă inspectorul şef Neele, aruncându-şi ochii pe o notă mâzgălită din faţa lui.

— Ceva despre ură. Că era riscant… Să urăşti pe cineva.

— A zis ceva despre „săracul David”? Nu? Ori aşa aţi spus dumneavoastră sergentului Conolly. Şi că dorea să fie liberă faţă de el, că nu-l iubea…

— Am uitat asta. Da, a spus ceva în legătură cu asta, că el a determinat-o să vină aici – de asemenea şi ceva despre Louise…

— Ce a zis despre Louise? Cel care întrebă fusese Poirot, aplecându-se brusc în faţă. Miss Jacobs îl privi cu îndoială.

— Nimic, de fapt, doar a menţionat acest nume. „Ca Louise”, a spus ea. Apoi, s-a oprit. Asta era ceea ce zisese referitor la faptul că era riscant să urăşti oamenii…

— Şi apoi?

— Apoi, mi-a spus, destul de calm, că aş face bine dacă aş suna la poliţie. Ceea ce am şi făcut. Noi, doar atât…

— Am şezut acolo până ce au sosit ei… Am considerat că e de datoria mea să n-o părăsesc. N-am discutat nimic. Ea părea absorbită de gânduri, iar eu, ei bine, sincer vorbind, nu puteam să mă gândesc la anume ceva de discutat.

— V-aţi putut da seama sau nu, că este instabilă mental? Întrebă Andrew Restarick. V-aţi putut da seama că nu ştie ce a făcut sau de ce, săracul copil?

Vorbea rugător – plin de speranţă.

— Dacă e sau nu e un semn de instabilitate mentală să apari perfect calm şi stăpânit după comiterea unei crime, atunci voi fi de acord cu dumneavoastră.

Miss Jacobs vorbea cu vocea unuia care, destul de hotărât, nu era de acord.

Stilingfleet interveni din nou.

— Miss Jacobs, a admis fata în vreun moment că ea l-a ucis?

— Oh, da! Trebuia să menţionez mai înainte. A fost exact primul lucru pe care l-a spus. Deşi îmi răspundea la nişte întrebări pe care i le-am pus ea a zis: „Da, l-am ucis!” apoi a continuat despre spălatul mâinilor ei pline de sânge.

Restarick gemu şi-şi îngropă faţa în mâini. Claudia îşi puse o mână pe braţul lui consolator.

Poirot atacă, la rândul lui:

— Miss Jacobs, ziceţi că fata a pus cuţitul pe masă, cuţitul pe care-l ţinea în mână. Masa era chiar lângă dumneavoastră? Aţi văzut în mod clar? Şi dumneavoastră vi s-a părut că cuţitul fusese spălat? Miss Jacobs se uită şovăielnic la inspectorul şef Neele. Era clar ce simţea: că Poirot a atins o notă străină şi neoficială în această cercetare presupus oficială.

— Poate că o să fiţi amabilă să răspundeţi? Întrebă Neele.

— Nu… Nu cred să fi fost spălat cuţitul sau şters în vreun fel. Era pătat de o substanţă groasă, vâscoasă.

— Ei?! Poirot se rezemă cu spatele de scaun.

— Am crezut că ştiţi totul despre cuţit, se adresă Miss Jacobs lui Neele acuzator. Nu l-aţi dat poliţiei să-l examineze? Mi se pare foarte neclar, dacă nu l-au examinat.

— O, ba da, l-a examinat poliţia, o asigură Neele. Dar noi… Ăă… Dorim totdeauna să le coroborăm.

Ea-i aruncă o privire răutăcioasă.

— La ce vă referiţi cu adevărat, presupun, este că doriţi să aflaţi cât de exact este spiritul de observaţie al martorilor dumneavoastră. Cât de mult pun de la ei sau cât de mult văd în realitate, ori cred ei că au văzut.

Ofiţerul zâmbea uşor, în timp ce-o linişti.

— Cred că nu-i nevoie să ne îndoim în privinţa dumneavoastră, Miss Jacobs. Veţi depune o excelentă mărturie.

— N-o să-mi facă plăcere. Dar, presupun că e genul de situaţii prin care trebuie să treci.

— Mă tem că da. Vă mulţumesc, Miss Jacobs. Privi în jur. Nu mai are nimeni vreo întrebare în plus?

Poirot făcu semn că are. Miss Jacobs se opri lângă uşă, nemulţumită.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă ea.

— În legătură cu această menţiune privind pe cineva, numită Louise. Aţi ştiut la cine s-a referit fata?

— De unde să fi ştiut?

— Nu e posibil ca ea să se fi referit la Mrs. Louise Charpentier?! O cunoşteaţi pe Mrs. Charpentier, nu?

— Nu.

— Ştiaţi că ea s-a aruncat recent pe fereastră, din acest bloc?

— Ştiam, firește. N-am ştiut că numele ei de botez este Louise şi nu ne cunoşteam personal.

— Probabil că nici n-aţi dorit, în mod deosebit…

— N-am spus aşa, deoarece femeia este decedată. Dar, o să admit că este foarte adevărat. Ea era una din cele mai

nedorite chiriaşe, iar eu şi alţi locatari ne-am plâns, în mod frecvent, administraţiei de aici.

— De ce, în mod exact?

— Să vorbesc în mod exact, deschis… Femeia bea! Apartamentul ei se afla, de fapt, la etajul de deasupra şi acolo erau continuu petreceri, cu dezordine, cu pahare sparte, mobilă trântită de podea, cântece şi strigăte, o mulţime de… Ăă… Du-te-vino.

— Era probabil, o femeie singură, sugeră Poirot.

— Asta nu era câtuşi de puţin impresia pe care o oferea, replică Miss Jacobs, caustic. La anchetă s-a pus în discuţie faptul că era deprimată în legătură cu starea sănătăţii ei. În întregime, propria ei imaginaţie! Părea să nu aibă nici o importanţă pentru ea.

Şi, respingând orice compătimire pentru răposata Mrs. Charpentier, Miss Jacobs plecă. Poirot îşi îndreptă privirile atente spre Andrew Restarick. Îl întrebă cu delicateţe:

— Gândesc corect, Mr. Restarick, că odată o cunoşteaţi bine pe Mrs. Charpentier?

Restarick nu răspunse câteva clipe. Apoi, suspină profund şi-şi mută privirea pierdută spre Poirot.

— Da! Cândva, cu mulţi ani în urmă, am cunoscut-o foarte bine, desigur… Nu, pot să spun, sub numele de Charpentier. Când am cunoscut-o, se numea Louise Birell.

— Eraţi… Ăă… Îndrăgostit de ea?

— Da, eram îndrăgostit de ea… Îndrăgostit până este urechi! Mi-am părăsit soţia din cauza ei. Am plecat împreună în Africa de Sud. După numai un an, întreaga afacere a sărit în aer. Ea s-a reântors în Anglia. De atunci, n-am mai auzit nimic de ea. Şi nici n-am ştiut ce s-a întâmplat cu ea.

— Dar, în legătură cu fiica dumneavoastră? A cunoscut-o şi ea pe Louise Birell?

— Categoric, nu şi-a reamintit. Un copil de cinci ani.

— Chiar nu a cunoscut-o? Insistă Poirot.

— Ba da, recunoscu Restarick, încet. O ştia pe Louise. Ca să zic aşa, Louise a venit în casa noastră. Obişnuia să se joace cu fetiţa.

— Deci, este posibil ca fata să-şi fi amintit de ea, chiar după o perioadă de ani de zile?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu. Nu ştiu cum arăta; cât de mult ar fi putut să se schimbe Louise. Aşa cum v-am povestit, n-am mai văzut-o de atunci.

Poirot întrebă cu blândeţe:

— Dar, aţi auzit de ea, nu, Mr. Restarick? Vreau să zic, aţi auzit de ea când v-aţi reîntors în Anglia?

Din nou făcu o pauză şi scoase un suspin adânc, de om nefericit.

— Da! Am auzit de ea… Mărturisi Restarick. Şi apoi, cu o bruscă curiozitate, întrebă: Cum aţi aflat asta, Monsieur Poirot?

Poirot scoase din buzunar o foaie de hârtie, împăturită cu grijă. O desfăcu şi i-o înmână lui Restarick.

Acesta se uită la ea cu o încruntare vag perplexă.

*

* *

Dragă Andy, Ştiu din ziare că eşti din nou acasă. Trebuie să ne întâlnim şi să facem schimb de impresii cu privire la ce am făcut amândoi în toţi aceşti ani…

Aici era întrerupt – şi începu din nou.

*

* *

Andy – Ghici de la cine-i asta? Louise. Să nu îndrăzneşti să spui că m-ai uitat!

*

* *

Dragă Andy, După cum o să vezi de pe antetul plicului, locuiesc în acelaşi bloc cu secretara ta. Ce mică e lumea! Trebuie să ne întâlnim. Ai putea să vii să bem un pahar lunea sau marţea viitoare?

Andy, iubitule, trebuie să te văd din nou… Pentru mine, nimeni n-a contat niciodată în afară de tine… Tu să mă fi uitat cu adevărat?

— Cum aţi obţinut-o? Îl întrebă Restarick pe Poirot, bătând-o uşor cu palma, vădit curios.

— De la o prietenă de-a mea, via un camion de transportat mobilă! Răspunse Poirot, uitându-se în treacăt, la Mrs. Oliver.

Restarick se uită la ea, fără bunăvoinţă.

— N-am putut să mă abţin, se simţi obligată Mrs. Oliver să intervină în discuţie interpretând corect privirea lui. Presupun că mobila ei era mutată: hamalii încărcau un birou când un sertar a căzut, împrăştiindu-se o mulţime de mărunţişuri, iar vântul a zburat hârtia asta mai departe, în curte, aşa că am ridicat-o şi am încercat s-o restitui, dar încărcătorii de mobilă erau supăraţi şi n-au vrut s-o ia. Eu n-am avut ce face şi-am pus-o în buzunarul paltonului, fără să mă gândesc. Am uitat-o acolo, până în această după-amiază, când am deşertat buzunarele înainte de a trimite paltonul la curăţat. Aşa că, într-adevăr, n-a fost vina mea.

Se opri, cu răsuflarea aproape tăiată.

— V-a dat, în cele din urmă, scrisoarea pe care a scris-o? Întrebă Poirot.

— Da, mi-a trimis-o… Una din versiunile cele mai protocolare! Eu nu i-am răspuns. Am considerat că ar fi mai înţelept să nu-i răspund.

— N-aţi vrut s-o revedeţi?

— Era cea din urmă persoană pe care aş fi dorit s-o revăd! Era o persoană deosebit de dificilă – întotdeauna a fost aşa. Şi aflasem despre ea nişte lucruri, spre exemplu, că devenise alcoolică. Şi… Mda… Alte lucruri.

— Aţi păstrat scrisoarea ei?

— Nu, am rupt-o bucăţele! Stillingfleet puse o întrebare neaşteptată:

— V-a vorbit fiica dumneavoastră despre ea? Restarick păru lipsit de cheful de a răspunde. Dr. Stillingfleet insistă:

— Ar fi semnificativ dacă v-a vorbit, să ştiţi.
— Ah, voi doctorii! Da, a pomenit-o odată.
— Ce-a zis, cu exactitate?
— A spus foarte brusc: „Am văzut-o pe Louise zilele trecute, tată”. M-a luat prin surprindere. Am răspuns: „Unde ai văzut-o?” Şi ea a zis: „În restaurantul blocului nostru”. Eu am fost puţin încurcat, dar i-am replicat: „Niciodată n-am visat că o să-ţi aminteşti de ea”. Iar ea m-a contrazis: „N-am uitat-o niciodată. Mama nu m-ar fi lăsat s-o uit, chiar dacă aş fi dorit.”
— Da, conchise Dr. Stillingfleet. Da, asta ar putea, cu siguranţă, să fie semnificativ.
— Şi dumneavoastră, mademoiselle, i se adresă Poirot, întorcându-se brusc spre Claudia:
— V-a vorbit vreodată Norma despre Mrs. Charpentier?
— Da, asta a fost după sinucidere. A spus ceva în legătură cu ea, ca fiind o femeie rea. Dar a povestit, cum să zic, mai degrabă într-un mod copilăresc, dacă ştiţi la ce mă refer.
— Eraţi aici, în bloc, în acea noapte – ori, mai corect, în acea dimineaţă – devreme, când s-a întâmplat sinuciderea lui Mrs. Charpentier?
— N-am fost aici, în bloc, în acea noapte! Eram plecată de acasă. Îmi amintesc că am sosit aici a doua zi, când am auzit ce s-a întâmplat.
Se întoarse, pe jumătate, spre Restarick:
— Vă amintiţi? Era în douăzeci şi trei. Eram plecată la Liverpool.
— Da, desigur. Ai fost să mă reprezinţi la întrunirea de la Hever Trust.
Poirot îi întrerupse:
— Dar Norma a dormit aici în acea noapte?
— Da. Claudia păru oarecum stânjenită.
— Claudia! Restarick îşi lăsă mâna pe braţul ei. Ce înseamnă asta? Că ştii ceva despre Norma? E ceva, aici! Ceva pe care-l ascunzi!
— Nimic, ce să ştiu despre ea?

— Credeţi că şi-a pierdut minţile, nu? Întrebă Dr. Stillingfleet, cu voce de conversaţie. Şi aşa crede şi tânăra cu părul negru. Şi tot aşa credeţi şi dumneavoastră, adăugă el, întorcându-se brusc spre Restarick. Cu toţii ne comportăm drăguţ şi evităm acelaşi subiect şi credem acelaşi lucru! În afară de, iată, inspectorul şef. Dumnealui nu crede nimic. El strânge fapte: nebună, ori ucigaşă. Dar, dumneavoastră ce spuneţi, doamnă?

— Cine, eu? Sări Mrs. Oliver. Eu… Nu ştiu.

— Vă rezervaţi judecata? Nu vă învinovăţesc. E greu. În general, cei mai mulţi oameni sunt de acord cu ce cred ei. Dar, folosesc termeni diferiţi pentru aşa ceva, asta-i tot. Are sticleţi la cap! Plecat cu sorcova. Îi lipseşte o doagă! Sărit de pe linie! Ţicnit! Halucinaţii! Crede cineva că fata este sănătoasă?

— Miss Battersby, răspunse Poirot.

— Cine dracu e Miss Battersby?

— O directoare de şcoală.

— Dacă o să am vreodată o fiică, o s-o trimit la şcoala asta… Desigur, eu sunt dintr-o categorie diferită.

— Eu ştiu. Eu ştiu totul despre fata asta. Tatăl Normei se uită fix la el.

— Cine-i omul ăsta? Îi ceru el cu insistenţă lui Neele. La ce se referă când zice că ştie totul despre fiica mea?

— Eu ştiu despre ea, interveni Dr. Stillingfleet, pentru că ea a fost sub îngrijirea mea profesională în ultimele 10 zile.

— Dr. Stillingfleet, lămuri inspectorul şef Neele, este un psihiatru reputat, de înaltă calificare.

— Şi cum a ajuns în ghearele tale fără să obţină consimţământul meu?

— Întrebaţi Mustăţile, răspunse glumeţ Dr. Stillingfleet, arătând cu capul spre Poirot.

— Dumneata… Dumneata…

Restarick cu greu mai putea să vorbească, atât era de furios.

Poirot vorbi calm:

— Am avut instrucţiunile dumneavoastră. Doreaţi grijă şi protecţie pentru fiica dumneavoastră, când va fi găsită. Eu am găsit-o. Şi eu am fost în stare să-i trezesc curiozitatea Dr. Stillingfleet pentru cazul ei. Doar era în pericol, Mr. Restarick, un foarte grav pericol.

— În nici un caz nu putea fi într-un mai mare pericol decât acum! Arestată sub acuzaţia de crimă!

— Tehnic vorbind, nu este încă acuzată, murmură Neele.

El continuă:

— Dr. Stillingfleet, să înţeleg că dumneavoastră sunteţi dispus să vă spuneţi părerea strict profesională despre starea mentală a lui Miss Restarick şi despre cât de mult îşi dă seama de natura şi înţelesul actelor sale?

— La tribunal putem găsi salvarea în legea M'-Nauaghten, răspunse Stillingfleet. Dv. Vreţi să ştiţi acum ceva destul de simplu, dacă fata este nebună sau sănătoasă. Foarte bine, o să vă spun. Fata asta este sănătoasă – tot atât de sănătoasă cât este oricare dintre dumneavoastră, care sunteţi în această încăpere!

CAPITOLUL XXIV

Toţi se uitau ţintă la el.

— Nu vă aşteptaţi la asta, nu?

Restarick zise mânios:

— Greşeşti, doctore. Fata asta chiar nu ştie ce a făcut. Este nevinovată – complet nevinovată. Nu poate fi făcută responsabilă pentru ce nu ştie că a făcut.

— Lăsaţi-mă să vorbesc, dar. Ştiu despre ce vorbesc. Dumneavoastră nu ştiţi. Fata asta e sănătoasă şi responsabilă pentru acţiunile ei. Peste câteva clipe va fi aici, s-o lăsăm să vorbească ea însăşi. Ea-i singura care n-a avut ocazia să vorbească despre ea însăşi. O, da, încă n-au luat-o de aici, o ţin încuiată cu o poliţistă în dormitorul ei. Dar, înainte de a-i pune câteva întrebări, am să vă spun ceva ce-i mai bine să aflaţi acum. Când a venit la mine, fata asta era plină de droguri!

— Oh, el i le-a dat! Strigă Restarick. Tânărul acela degenerat şi mizerabil.

— El a iniţiat-o, nu e nici o îndoială, confirmă doctorul.

— Mulţumesc, Doamne, zise Restarick. Mulţumesc, Doamne pentru asta.

— Pentru ce-i mulţumiţi lui Dumnezeu?

— V-am înţeles greşit. Am crezut că aveţi de gând s-o aruncaţi în groapa cu lei, când reveneaţi mereu asupra faptului că ea este sănătoasă. V-am judecat greşit. Drogurile au fost cele care au condus-o aici. Drogurile care au determinat-o să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut niciodată din proprie voinţă şi-au lăsat-o fără cunoştinţa celor făcute.

Stillingfleet ridică vocea:

— Dacă m-aţi lăsa să vorbesc, în loc să discutaţi dumneavoastră atât de mult şi să fiţi atât de sigur că ştiţi totul despre orice, am putea să ne înţelegem puţin. Mai întâi de toate, ea nu-i o vicioasă. Nu există nici un semn de injecţii. Ea n-a prizat cocaină. Cineva, probabil tânărul, probabil altcineva, îi administra droguri fără ştirea ei. Nu doar unul sau două, în stil modern. Ci, mai degrabă, un „interesant” amestec de droguri – LDS – care dă secvenţe de vis plin de viaţă – coşmaruri sau segmente plăcute. Marijuana i-a deformat factorul timp, astfel încât ea putea să creadă că o experienţă a durat o oră, în loc de câteva minute! Şi multe alte asemenea substanţe perfide, pe care n-am nicidecum intenţia să le pomenesc acum. Cineva, care a fost abilitat în folosirea drogurilor, s-a jucat al dracului de bine cu fata asta. Stimulente, sedative, toate îşi joacă rolul în dirijarea comportamentului ei şi în prezentarea ei sieşi, ca o persoană complet diferită.

Restarick îl întrerupse:

— Asta zic şi eu. Norma n-a fost responsabilă! Cineva o hipnotiza să facă aceste lucruri.

— Încă n-aţi ajuns la punctul principal! Nimeni n-ar fi putut determina fata să facă ceea ce n-ar fi vrut. Tot ce au

putut să facă, a fost s-o determine să creadă… Că ea a făcut un anumit lucru! Acum o s-o aducem aici şi o să-i demonstrăm ce i se întâmpla, de fapt.

Doctorul îl privi, cu un aer întrebător, pe inspectorul şef Neele, care încuviinţă cu capul. Stillingfleet vorbi peste umăr cu Claudia, în timp ce părăsea sufrageria.

— Unde aţi ascuns-o pe fata cealaltă, pe care aţi luat-o de la Jacobs şi căreia i-aţi dat şi un calmant? În camera ei, pe patul ei? Mai bine aţi scutura-o puţin şi aţi trage-o după dumneavoastră, cumva, aici. O să avem nevoie de tot ajutorul, pe care-l putem obţine. Şi Claudia ieşi din camera de zi. Stillingfleet reveni, împingând înainte pe Norma şi rostind încurajări simple.

— Iată o fată de treabă… Nimeni n-are de gând să te bată. Şezi acolo.

Ea se aşeză, supusă. Docilitatea ei se datora faptului că era îngrozită. Poliţista rămase lângă uşă, privind indignată.

— Tot ce te rog să faci este să spui adevărul. Nu este nici pe de parte atât de greu, pe cât crezi tu.

Claudia intră din nou, cu Frances Cary. Frances căsca cu putere. Părul ei negru atârna ca o perdea, ascunzându-i jumătate de gură, în timp ce căsca mereu.

— Ai nevoie de un stimulent?

— I se adresă Stillingfleet.

— Aş dori să mă lăsaţi să mă culc, murmură Frances, nedesluşit.

— Nimeni n-o să aibă norocul să doarmă, până când n-am terminat cu omorul tânărului. Ei, Norma, răspunde-mi la întrebări. Femeia aceea de pe coridor afirmă că ai recunoscut, faţă de ea, că tu l-ai ucis pe David Baker. Este adevărat?

Vocea ei supusă răspunse:

— Da. Eu l-am ucis pe David.

— L-ai înjunghiat?

— Da.

— De unde ştiţi, că tu ai făcut-o? Fata privi vag, contrariată…
— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi?! El zăcea acolo pe podea – mort.
— Unde era cuţitul?
— Eu l-am ridicat de jos.
— Avea sânge pe el?
— Da. Şi pe cămaşa lui era o pată de sânge.
— Cum se simţea – sângele de pe cuţit? Sângele care era pe mâna ta şi a trebuit să-l speli – umed? Ori închegat, vâscos, ca dulceaţa de căpşuni?
— Era ca dulceaţa de căpşuni – vâscos! Începu să tremure – A trebuit să merg să mă spăl pe mâini.
— Foarte logic. Da, asta leagă totul, foarte drăguţ. Victimă, el; ucigaş – tu!
— Totul întregit cu arma crimei. Îţi aminteşti, de fapt, cum ai făcut?
— Nu, asta nu-mi amintesc… Dar, eu trebuie s-o fi făcut, nu?
— Nu mă întreba pe mine! Eu n-am fost acolo. Tu eşti cea care spune asta. Dar, a mai fost o altă crimă înaintea acesteia, nu? O ucidere, mai devreme…
— Vă referiţi la… Louise?
— Da, la Louise mă refer… Când te-ai gândit prima dată la uciderea ei?
— Cu ani în urmă. Oh, cu mulţi ani mai înainte.
— Când erai copil?
— Da.
— A trebuit să aştepţi mult timp, nu?
— Uitasem totul.
— Până când ai revăzut-o şi ai recunoscut-o?
— Da.
— Când erai copil ai urât-o. De ce?
— Pentru că l-a luat pe tata, pe tatăl meu.
— Şi a făcut-o pe mama ta nefericită?

— Mama a urât-o pe Louise. Ea spunea că Louise era, cu adevărat, o femeie stricată.

— Ţi-a vorbit mult despre ea, presupun.

— Da! Aş fi dorit ca ea să nu… N-am vrut s-o mai ascult vorbind despre Louise.

— Plictisitor, ştiu. Ura nu-i creatoare. Când ai văzut-o din nou, ai vrut, într-adevăr, s-o ucizi?

Norma păru să se gândească. O vagă expresie de interes viu apăru pe faţa ei.

— N-am vrut, într-adevăr, ştiţi… Totul părea atât de demult. Nu-mi puteam imagina ca eu… De ce…

— De ce nu erai sigură că ai ucis-o?

— Da! Aveam ideea destul de nebunească că n-am ucis-o eu. Asta fusese tot un vis! Că, probabil, „adevărul” este că s-a aruncat pe fereastră.

— Ei bine, de ce nu?

— Deoarece ştiam că eu am făcut-o! Am spus că eu am făcut-o!

— Ai spus că tu ai făcut-o? Cine ţi-a spus aşa ceva?

Norma clătină din cap.

— Eu nu trebuie… A fost cineva care a încercat să fie amabil… Să mă ajute! Ea a spus că are de gând să se prefacă că n-a ştiut nimic despre asta. Fata continuă, vorbele venind repede şi tulburătoare: Eram în faţa uşii Louisei, uşa de la apartamentul şaptezeci şi şase, tocmai ieşeam din el. Credeam că merg în somn. Ei… Ea a spus că fusese un accident. Jos în curte. Ea ţinea să-mi spună că nu mai e nimic de făcut cu mine! Nimeni nu va şti vreodată… Şi eu nu puteam să-mi amintesc ce-am făcut… Dar, era materialul în mâna mea.

— Materialul? Ce material? Vrei să spui… Sânge?

— Nu, nu sânge – material de perdea ruptă. Când i-am dat brânci pe fereastră.

— Îţi aminteşti că i-ai făcut vânt pe fereastră, da?

— Nu, nu. Asta-i ceea ce-mi stăruie, tulbure, despre faptul acela atât de îngrozitor. Nu mi-am amintit clar, nimic! Iată de ce am sperat. Iată de ce m-am dus la – ea întoarse capul spre Poirot – la dânsul…

Apoi, se întoarse spre Stillingfleet.

— Eu, niciodată, nu mi-am amintit lucrurile pe care le-am făcut, niciunul dintre ele. Dar, au băgat groaza în mine, din ce în ce mai mult. Deoarece, în mod curent, existau perioade destul de lungi de timp în care erau ore goale… Aproape goale, ore pe care nu puteam să le justific, ori să-mi amintesc unde am fost şi ce am făcut. Dar, am găsit

lucruri… Lucruri pe care trebuie că, automat, ca o somnambulă, le-am ascuns! Mary a fost otrăvită de mine, ei au descoperit la spital că ea a fost otrăvită. Iar eu am descoperit ierburile ucigaşe pe care le-am ascuns în sertar. În apartamentul de aici a existat un cuţit de buzunar, cu resort. Am avut şi un revolver, pe care nici nu ştiu că l-am cumpărat. Am ucis oameni, dar nu-mi amintesc să-i fi omorât, deci, nu sunt cu adevărat o ucigaşă – sunt doar – nebună! Mi-am dat seama de asta în cele din urmă. Sunt nebună, n-am ce-i face. Oamenii nu pot să te acuze, dacă faci anumite lucruri când eşti nebun. Dacă am putut veni aici şi chiar dacă am fost în stare să-l ucid pe David, asta demonstrează că sunt nebună, nu?

— Ţi-ar plăcea să fii nebună, foarte mult?

— Eu… Da, cred că da.

— Dacă-i aşa, de ce ai mărturisit cuiva că ai ucis o femeie, făcându-i vânt pe fereastră? Cui i-ai povestit?

Norma întoarse capul, nehotărâtă. Apoi, ridică mâna şi arătă.

— I-am spus Claudiei.

— Asta-i, categoric, neadevărat! Claudia o privi dispreţuitor. Niciodată nu mi-ai spus ceva de genul ăsta!

— Ba da. Ba da.

— Când? Unde?

— Eu… Eu nu ştiu.

— Ea mi-a spus că ţi-a povestit ţie totul, Claudia… Zise Frances, nedesluşit. Sincer vorbind, am crezut că este isterică şi-şi închipuie întreaga afacere, fabulează…

Stillingfleet se uită direct la Poirot.

— N-ar putea să-şi închipuie totul, să fabuleze… Spuse el, nepărtinitor. Pentru soluţia asta există doar o cauză. Dar, dacă aşa stau lucrurile, ar trebui să găsim motivul, un motiv puternic, pentru ca ea să dorească moartea acelor doi oameni – Louise Charpentier şi David Baker. O ură de copil? Propusă cu ani în urmă şi uitată? Prostii! În ceea ce-l priveşte pe David – doar să fie „liberă faţă de el”?! Nu e un

motiv pentru ca fetele să ucidă! Noi vrem motive mai pertinente decât acestea. O uriaşă sumă de bani – să zicem!

— De acord! Privi în jurul său şi vocea i se schimbă pe un ton convenţional:

— Vrem un ajutor puţin mai mare. Ne lipseşte o persoană. Soţia dumneavoastră trebuia, de mult, să ni se alăture aici, nu, Mr. Restarick?

— Nu-mi închipui unde poate fi Mary. Am sunat-o. Claudia a lăsat mesaje în toate locurile de care ne amintim. Până acum trebuia, cel puţin, să ne fi sunat, de undeva…

— Poate ideea noastră este greşită, spuse Hercule Poirot. Probabil, doamna este, cel puţin în parte, deja aici – într-un fel vorbind.

— Ce Dumnezeu vreţi să spuneţi? Strigă Restarick, mânios?

— Pot să deranjez, chère madame?

Poirot se înclină spre Mrs. Oliver. Mrs. Oliver făcu ochii mari.

— Pachetul pe care ţi l-am încredinţat…

— Oh… Mrs. Oliver băgă mâna în sacoşa ei de piaţă. Îi înmână pachetul negru.

Auzi o respiraţie ascuţită lângă el, dar nu întoarse capul.

Despacheta ambalajul cu delicateţe şi ţinu în sus o perucă de păr auriu, buclat.

— Mrs. Restarick nu-i aici, dar peruca, ei, da! Interesant!

— De unde dracu ai făcut rost de asta, Poirot? Întrebă Neele.

— Din sacul de dormit al lui Miss Frances Cary, din care n-a avut, deocamdată, prilejul s-o înlăture, să vedem cum i se potriveşte.

Cu o singură mişcare îndemânatică, dădu în lături părul negru care masca faţa lui Frances atât de bine. Încoronată cu o aureolă aurie, înainte de a se putea apăra, ea se uita cu ochii holbaţi la cei din jur.

Mrs Oliver exclamă:

— Doamne Sfinte – asta-i Mary Restarick! Frances se răsucea ca un şarpe furios. Restarick sări de pe locul său, vrând să vină spre ea – dar strânsoarea puternică a lui Neele îl reţinu.

— Nu, nu vrem nici o violenţă din partea dumneavoastră. Jocul s-a terminat, ştiţi, Mr. Restarick… Ori, să vă zic, Robert Orwell…

Un şuvoi de blasfemii ieşi din gura bărbatului. Vocea lui Frances se ridică, stridentă:

— Gura prostule, strigă ea.

Poirot abandonase trofeul său, peruca. Se dusese lângă Norma şi-i luase mâna în mâna sa, cu delicateţe:

— Supliciul tău s-a sfârşit, copila mea. Victima diabolic pregătită nu va fi sacrificată! Tu nu eşti nici nebună şi nici n-ai ucis pe nimeni. Sunt două creaturi crude şi fără inimă, care au complotat împotriva ta, cu droguri administrate cu viclenie, cu minciuni, făcând tot ce le-a stat în putinţă să te conducă, ori la sinucidere, ori să crezi în propria ta vinovăţie şi nebunie.

Norma privea, ţintuită de groază, la celălalt uneltitor:

— Tatăl meu! Tatăl meu? A putut să gândească să-mi facă mie una ca asta? Fiica lui! Tatăl meu care mă iubea…

— Nu tatăl tău, mon enfant – ci un om care a venit aici după moartea tatălui tău, ca să se dea drept el şi să pună mâna pe o avere enormă. Numai o persoană era indicată să-l recunoască – ori, mai degrabă, să recunoască faptul că acest om nu este Andrew Restarick – femeia care a fost amanta lui Andrew Restarick, acum cincisprezece ani!

CAPITOLUL XXV

Patru oameni şedeau în camera lui Poirot. Poirot, tronând în fotoliul său pătrat, bea un pahar de sirop de cassis. Norma şi Mrs. Oliver şedeau pe canapea. Mrs. Oliver arăta deosebit de festivă, într-un brocart verde deschis, care o dezavantaja, acoperită de una din coafurile ei mai îngrijite. Dr. Stillingfleet era tolănit pe un scaun, cu picioarele sale

lungi întinse astfel, încât păreau să ajungă la jumătatea camerei.

— Şi acum, sunt foarte multe lucruri pe care vreau să le ştiu, zise Mrs. Oliver. Vocea ei era acuzatoare.

Poirot se grăbi s-o calmeze.

— Dar, chère madame, nu pierde din vedere că ceea ce îţi datorez, cu greu pot să exprim. Toate, dar toate ideile mele bune mi-au fost sugerate de tine.

Mrs Oliver îl privi, bănuitoare.

— N-ai fost tu cea care mi-ai făcut cunoştinţă cu expresia „A treia fată”? De la asta am început şi tot la asta am sfârşit – a treia fată din trei, care trăiesc într-un apartament. Norma a fost mereu, tehnic vorbind, presupus, a Treia Fată – iar când am privit lucrurile în mod corect, toate au nimerit în locul potrivit. Răspunsul care lipsea, piesa pierdută a enigmei, tot timpul a fost aceeaşi – a treia fată.

A fost mereu, dacă mă înţelegi, persoana care n-a fost acolo. Ea era un nume pentru mine – nimic mai mult.

— Mă mir că, niciodată, n-am făcut legătura între ea şi Mary Restarick, interveni Mrs. Oliver. Am văzut-o pe Mary Restarick la Crosshedges, am vorbit cu ea. Desigur, prima dată am văzut-o pe Frances Cary, purta păr negru atârnând pe toată faţa. Asta nu i-ar fi plăcut nimănui.

— Din nou ai fost tu, madame, care mi-ai atras atenţia la cât de uşor se schimbă înfăţişarea unei femei prin felul în care îşi aranjează părul. Frances Cary, îţi aminteşti, avusese pregătire în arta dramatică. Ea ştia totul despre arta machierii rapide. La nevoie, putea să-şi modifice şi timbrul vocii. În postura de Miss Frances, ea avea păr lung, negru, care-i încadra faţa şi, pe jumătate, i-o şi ascundea, maquillage puternic, de un alb mal, sprâncene înnegrite cu creionul şi gene false, cu o voce răguşită, tărăgănată. Mary Restarick, cu peruca ei de păr auriu, aranjat ceremonios cu bucle ondulate, cu îmbrăcămintea convenţională, cu accentul uşor colonial şi cu felul ei aspru de a vorbi,

prezenta un contrast complet! Totuşi, simţeai de la început că nu este adevărată. Ce fel de femeie era ea? Nu ştiu.

N-am fost isteţ în legătură cu ea. Nu, eu, Hercule Poirot, n-am fost isteţ deloc.

— Ascultă-mă, ascultă-mă, interveni Dr. Stillingfleet. E prima dată când te-am auzit spunând aşa ceva, Poirot. Minunile nu încetează niciodată!

— Nu înţeleg, cu adevărat, de ce a vrut ea să aibă două personalităţi? Spuse Mrs. Oliver. Pare o confuzie de prisos.

— Nu. Pentru ea era foarte preţios. Îi oferea, înţelegi, un alibi fără sfârşit, oricând vroia. Să cred că era acolo, tot timpul, înaintea ochilor mei, iar eu să n-o văd! Era peruca, de care eram îngrijorat în mod inconştient, dar fără să văd de ce eram îngrijorat. Două femei – niciodată pricepi? văzute împreună! Vieţile lor, astfel aranjate, încât n-a observat decalajul mare în programele lor, când ele erau nejustificate. Mary pleacă la Londra des, să facă târguieli, să viziteze agenţii imobiliare, să plece cu un teanc de comenzi la vedere, după cum se presupune, pentru a petrece timpul în felul ăsta. Frances pleacă la Birmingham, la Manchester, zboară chiar în străinătate, se duce des în Chelsea cu gaşca ei specială de tineri artişti, pe care-i aranjează în diferite calităţi, care n-ar fi intrat în zona legalităţii… Deci, încălcând legea. Rame speciale de tablouri erau destinate pentru Wedderburn Gallery. Numai acei tineri artişti care promiteau cariere strălucite, au avut „expoziţii” acolo! Tablourile lor s-au vândut destul de bine, au fost transportate peste hotare, ori expediate la expoziţii, cu ramele lor căptuşite cu pachete de heroină, secrete. Escrocherii de artă – falsuri iscusite de maeştri obscuri. Ea a aranjat şi organizat toate aceste lucruri. David Baker a fost unul din artiştii pe care i-a angajat. El avea darul de a fi un minunat copist.

Norma murmură:

— Săracul David. Când l-am cunoscut, am crezut că este uimitor.

— Tabloul acela, zise Poirot, visător. Mereu, mereu am revenit la el în mintea mea. De ce Restarick l-a adus în biroul său? Ce semnificaţie specială a avut pentru el? Enfin, nu mă admir pentru că sunt atât de greu de cap!

— Nu înţeleg ce e cu tabloul?

— A fost o idee foarte inteligentă. A servit ca un fel de certificat de identitate. O pereche de portrete, soţ şi soţie, de un pictor portretist celebru şi la modă în zilele sale. David Baker, când au fost scoase din magazie, a înlocuit portretul lui Restarick cu unul al lui Orwell, făcându-l în aparenţă cu douăzeci de ani mai tânăr. Nimeni n-ar fi visat că portretul ar fi fals, stilul, tuşele de pensulă, pânza, erau o fărâmă de operă convingătoare. Restarick l-a atârnat deasupra biroului său. Oricine, care îl ştia pe Restarick, cu ani în urmă, putea zice: „Eu, abia dacă te-aş fi cunoscut!” Ori: „Te-ai schimbat destul de mult”! Oricine ar privi la portret, s-ar gândi cu reproş la el însuşi, că uitase cu adevărat cum arăta acel bărbat înainte!

— Restarick – sau mai curând Orwell – şi-a asumat un mare risc, reflectă Mrs. Oliver, dusă pe gânduri.

— Mai puţin decât ţi-ai putea închipui. Niciodată n-a fost un pretendent, înţelegi, în sensul Tichborne. El era numai membru al unei renumite firme din City, care s-a întors acasă după ce a petrecut câţiva ani în străinătate. A adus cu el o soţie tânără, de curând cucerită peste hotare, a ocupat reşedinţa familiei, trăind în pace cu unchiul său, Roderick, cam bătrâior, pe jumătate orb, dar extrem de distins, care niciodată nu l-a cunoscut bine după ce a terminat şcoala şi care l-a acceptat fără întrebări. El nu avea alte rude mai apropiate, în afară de fiica pe care n-a văzut-o de când era un copil de cinci ani. Când a plecat, iniţial, în Africa de Sud, personalul firmei a avut doi funcţionari foarte bătrâni, acum decedaţi. Personalul tânăr niciodată nu rămâne mai mult timp într-un loc, în zilele noastre. Familia avocatului este, de asemenea, decedată. Poţi fi sigur că întreaga situaţie a fost

studiată foarte atent şi imediat de către Frances, după ce s-au hotărât asupra loviturii lor.

Frances l-a cunoscut, se pare, în Kenya, cam acum doi ani. Amândoi erau escroci, deşi cu interese diferite. El a intrat în diverse afaceri proaste, ca prospector – Restarick şi Orwell au plecat împreună să prospecteze depozitele de minereuri în ţări întrucâtva necivilizate. A fost un zvon despre moartea lui Restarick (probabil, neadevărat), care, mai târziu, a fost contrazis.

— O groază de bani în joc, bănuiesc? Întrebă Stillingfleet.

— Era implicată o sumă enormă de bani. Un joc oribil – pentru o miză oribilă. A reuşit. Andrew Restarick era el însuşi un om foarte bogat şi moştenitorul fratelui său. Nimeni nu l-a întrebat de identitate. Şi apoi – lucrurile au mers prost. Din senin, a primit o scrisoare de la o femeie (Louise), care, dacă ar fi dat ochii cu el, ar fi descoperit imediat că nu-i Andrew Restarick. S-a întâmplat a doua bucată de nenoroc. David Baker a început să-l şantajeze.

— Asta era de aşteptat, bănuiesc, spuse Stillingfleet.

— Ei nu s-au aşteptat, răspunse Poirot. David nu mai şantajase niciodată înainte. Cred că averea enormă a acestui om a fost cea care i-a sucit capul. Suma cu care fusese plătit pentru a falsifica portretul era grosolan de nepotrivită. A vrut mai mult. Aşa i-a scris Restarick cecuri cu sume mari, pretinzând că asta era din cauza fiicei sale – s-o prevină şi s-o oprească de la încheierea unei căsătorii nedorite. Dacă, într-adevăr, el ar fi vrut să se căsătorească, ar fi făcut-o poate, nu ştiu. Dar, să şantajeze doi oameni ca Orwell şi Frances Cary, era un lucru periculos de făcut.

— Vrei să zici că cei doi au plănuit cu sânge rece şi calm diabolic să ucidă doi oameni, cum s-a întâmplat? Întrebă Mrs. Oliver.

Ea arăta, mai curând, bolnavă.

— Poate că te-au adăugat pe lista lor, madame, zise Poirot.

— Pe mine? Vrei să spui cel care m-a lovit în cap era unul din ei? Frances, îmi închipui? Nu săracul Păun?

— Nu cred că a fost Păunul. Dar, tu ai fost deja la Borodene Mansions. Poate că acum o urmăreşti pe Frances la Chelsea, sau aşa bănuieşte ea, cu o poveste mai curând dubioasă, pentru a te lămuri pe tine însăţi. Prin urmare, ea iese pe furiş şi-ţi dă o mică şi drăguţă lovitură în cap, ca să-ţi răsplătească curiozitatea pentru câtva timp. N-ai ascultat când te-am prevenit că este periculos.

— Îmi vine greu să cred că-i din partea ei! Lungită într-o atitudine de eroină a lui Burne-Jones, în studioul ăla murdar, în ziua aceea. Dar, de ce… Se uită la Norma – apoi la Poirot. Ei au făcut-o să creadă că a ucis doi oameni. De ce?

— Doreau o victimă…, spuse Poirot.

El se ridică de pe scaun şi se duse spre Norma.

— Mon enfant, ai trecut printr-un chin groaznic. E un lucru care nu trebuie să ţi se mai întâmple niciodată. Ţine minte că acum poţi avea încredere în tine mereu. Să ştii, în contact imediat cu mijloacele absolut nefaste pe care ţi le rezervă viaţa şi oamenii răi, să fii blindată împotriva tuturor malversaţiunilor.

— Presupun că aveţi dreptate, îi răspunse Norma, să crezi că eşti nebună – cu adevărat să crezi asta, un lucru înfiorător… Tremura. Nu înţeleg, nici acum, e cum am scăpat… De ce n-a reuşit nimeni să creadă că nu l-am ucis pe David… Nici chiar când eu am crezut că l-am ucis?

— Sângele a fost în neregulă, explică Dr. Stillingfleet, pe un ton realist. Începuse să se coaguleze. Pata de pe cămaşă era întipărită aşa cum a declarat Miss Jacobs, nu umedă. Au aranjat să fii suspectată că l-ai ucis cu aproximativ cinci-zece minute înainte de numărul cu ţipătul, oferit de Frances.

— Cum a făcut ea… Mrs. Oliver începu să evalueze lucrurile. Doar a fost la Manchester.

A venit acasă cu un tren, mai devreme ca de obicei, şi-a pus peruca lui Mary Restarick şi s-a machiat în tren. S-a dus la Borodene Mansions şi s-a urcat în lift ca o blondă

necunoscută. A intrat în apartamentul unde o aştepta David, aşa cum i-a spus să facă. El nu bănuia nimic şi ea l-a înjunghiat. Apoi, a ieşit şi a urmărit până când a văzut-o pe Norma venind. S-a strecurat într-un closet public, şi-a schimbat înfăţişarea, s-a întâlnit cu o prietenă la capătul drumului şi a mers cu ea, şi-a luat rămas bun de la ea la Borodene Mansions, a urcat şi i-a dat informaţia crimei – ba mai mult, s-a bucurat să facă asta, presupun. Între timp, poliţia a fost chemată, a ajuns acolo ea nu s-a gândit că cineva ar bănui rămânerea în urmă a timpului. Trebuie să zic, Norma, că tu ne-ai perpelit în ziua aceea. Insistând că tu i-ai omorât pe fiecare şi felul cum ai făcut-o!

— Am vrut să mărturisesc şi să isprăvesc totul… Aţi… Aţi crezut că aş fi făcut cu adevărat asta, atunci?

— Eu? Drept cine mă iei? Eu ştiu ce vor face şi ce nu vor face pacienţii mei. Dar, m-am gândit că o să faci lucruri al naibii de grele. N-am ştiut cât de mult era implicat Neele în afacerea asta. Nu mi se părea o procedură potrivită poliţiei. Uită-te la felul în care i-a dat mână liberă lui Poirot.

Poirot zâmbi.

— Inspectorul şef Neele şi eu ne cunoaştem, unul pe altul, de mulţi ani. Mai mult, el făcea deja investigaţii în legătură cu anumite chestiuni. De fapt, tu n-ai fost deloc în faţa uşii lui Louise. Frances a schimbat numerele. Ea a inversat pe şase cu şapte, pe propria ta uşă. Numerele au fost dezlipite şi prinse în cuie. Claudia era plecată în noaptea aceea. Frances te-a drogat, încât, pentru tine, întreaga situaţie a fost un coşmar.

Deodată am descoperit adevărul. Singura altă persoană care putea s-o omoare pe Louise era adevărata „a treia fată”, Frances Cary.

— Ai recunoscut-o, ţii minte, zise Stillingfleet, când mi-ai descris cum o persoană pare să se preschimbe în alta.

Norma îl privi dusă pe gânduri.

— Dumneavoastră eraţi foarte aspru cu oamenii, îi reproşă ea lui Stillingfleet. Acesta se arătă uşor luat prin

surprindere.
— Aspru?
— Lucrurile pe care le spuneţi tuturor. Felul cum strigaţi la ei.
— O, păi, da, poate am fost… M-am obişnuit aşa. Oamenii sunt atât de enervanţi.
Surâse brusc lui Poirot.
— Ea-i într-adevăr o fată, nu? Mrs. Oliver se ridică în picioare, cu un oftat.
— Trebuie să plec acasă. Se uită la cei doi bărbaţi şi, apoi, la Norma. Ce-o să facem cu ea? Întrebă ea.
Amândoi se arătă miraţi.
— Eu ştiu că din clipa asta o să stea cu mine, continuă ea. Mi-a spus că ar fi foarte fericită. Dar, vreau să zic că este, totuşi, o problemă. O groază de bani, pe care tatăl tău – tatăl cel adevărat, vreau să zic, ţi i-a lăsat ţie pe toţi. Şi asta va cauza complicaţii şi scrisori de pomană, şi altele. Ea ar putea să plece să locuiască cu bătrânul Sir Roderick, dar asta n-ar fi prea vesel pentru o fată – deja, el este aproape surd, precum şi orb – şi cu totul egoist. Apropo, ce-i cu documentele lui care lipsesc şi cu fata şi cu Kew Gardens?
— Au apărut acolo unde credea el că le căutase. Sonia le-a găsit, îi lămuri Norma şi adăugă: Unchiul Roddy şi Sonia urmează să se căsătorească săptămâna viitoare.
— Nebunul bătrân e mai rău decât toţi nebunii, filosofă Stillingfleet.
— Aha! Exclamă Poirot. Deci, tânăra lady preferă viaţa din Anglia pentru a fi implicată în la politique. Ea-i, probabil cu scaun la cap, această mică făptură…
— Şi cu asta, basta! Trase concluzia finală Mrs. Oliver. Dar, să continuăm despre Norma, ca să fim practici. Trebuie să facem planuri. Fata nu poate şti ce vrea să facă, cu toate ce-i aparţin. Ea aşteaptă ca cineva să-i spună.
Ea-i privi cu severitate. Poirot nu zise nimic. Zâmbi.
— Oh, să-i spun? Murmură întrebător Dr. Stillingfleet. Ei bine, eu o să-ţi răspund, Norma. Voi zbura în Australia, de

marţi într-o săptămână. În primul rând, vreau să privesc în jur – să văd dacă ce-a fost fixat pentru mine se potriveşte, şi toate celelalte. Apoi, îţi voi telegrafia şi tu poţi să mă urmezi. Şi mai apoi, ne vom căsători! Vreau să ai cuvântul meu de onoare că nu e vorba de banii tăi. Eu nu-s unul din acei doctori care ar vrea să fondeze uriaşe instituţii de cercetare şi aşa mai departe. Pe mine mă interesează numai oamenii. Consider, de asemenea, că tu vei fi în stare să te porţi cu mine foarte bine. Cât priveşte faptul că sunt aspru cu oamenii – eu însumi n-am observat aşa ceva. E ciudat, cu adevărat, când te gândeşti la tot necazul în care eşti – neajutorată, ca musca în miere – însă n-am de gând să fiu eu cel care aleargă după tine, ci tu să fii cea care aleargă după mine.

Norma stătea foarte liniştită. Îl privea pe John Stillingfleet foarte atentă, ca şi cum se gândea la ceva ce ştia, dintr-un punct de vedere cu totul diferit…

Şi apoi, zâmbi. Era un zâmbet foarte drăguţ – ca al unei tinere doici fericite.

— Foarte bine, zise ea. Traversă camera spre Hercule Poirot.

— Şi eu am fost nepoliticoasă, i se adresă doctorului. În ziua aceea când am venit aici la dumneavoastră serveaţi micul dejun, v-amintiţi? V-am spus că sunteţi prea bătrân ca să mă ajutaţi. A fost un lucru nepoliticos să vă spun aşa. Mai mult, n-a fost adevărat…

Îl îmbrăţişă şi-l sărută.

— Ai face mai bine să chemi un taxi, i se adresă Norma lui Stillingfleet.

Dr. Stillingfleet dădu din cap, aprobator şi părăsi încăperea. Mrs. Oliver îşi luă poşeta şi gulerul de blană, iar Norma se îmbrăcă cu paltonul şi o urmă spre uşă.

— Madame, un petit moment…

Mrs. Oliver se întoarse. Poirot culese de pe colţul canapelei o frumoasă buclă de păr cărunt. Mrs. Oliver exclamă cu ciudă:

— Asta-i exact ca tot ceea ce se face în ziua de azi, nimic bun, totul de mântuială! Mă refer la agrafele de păr. Se desfac pe furiş şi totul se desprinde!

Ieşi, exprimându-şi nemulţumirea, încruntându-se… După câteva clipe, îşi vârî din nou capul pe uşă. Vorbi în şoaptă, pe un ton conspirativ.

— Spune-mi doar atât – fii fără grijă, am trimis-o jos – dinadins ai expediat fata la acest doctor specialist?

— Desigur. Pregătirea lui…

— Nu-i vorba de pregătirea lui. Ştii ce vreau să spun. El şi ea… Tu ai aranjat?

— Dacă vrei să ştii, da.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Mrs. Oliver. Tu te gândeşti la toate nu?!

SFÂRŞIT